

Giới thiệu Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng

Truyện Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, một truyện khá nhiều tình huống thú vị. Truyện như một lời thủ thỉ, như những lời tâm sự chân thành đầy yêu thương về những va vấp trong cuộc sống; truyện mới này sẽ khiến bạn có chút chạnh lòng lại có chút nghĩ suy, về cuộc sống vợ chồng, hôn nhân cả những thứ làm hạnh phúc vượt khỏi tầm tay.

Truyện mở đầu là cuộc gặp gỡ sau bao năm xa cách giữa anh và cô, là hình hài tưởng chừng sẽ mãi chìm vào quên lãng trong ký ức mỗi người nay lại sống dậy, ùa về, làm anh và cô cảm thấy nổi sóng trong lòng. Bao nhiêu bất ngờ tiếp nối tiếp nhau làm cô và anh được đẩy lại gần nhau hơn

Không nghĩ sẽ gặp lại cô, dù sao hai người cũng không ở cùng thành phố, lại cách tận hơn nửa cái Trung Quốc, và cũng đã cắt đứt liên lạc trong 3 năm. Nhưng lần này gặp mặt, anh thật sự không tự chủ được mà cảm thấy thực căng thẳng.

Nâng ly rượu trong tay, ẩn sâu trong một góc tối, nhẹ nhàng dùng đôi mắt mà đánh giá. Anh nhớ rõ trước kia gương mặt cô tròn trịa và có chút trẻ con, nay lại gầy đến mức nhìn thấy rõ cằm nhọn ra, nhưng làn mi vẫn là làn mi đó, đôi mắt vẫn đôi mắt đó, vẫn là chiếc miệng đó....Nếu không phải hai người đã từng ở cùng một chỗ hơn 2 năm, trên gương mặt cô đã lưu ít nhiều nụ hôn của anh, cơ hồ lần gặp mặt này anh thực hoài nghi có phải là cô không?

Truyện ngôn tình này rồi sẽ có cái kết ra sao, có thể trả lời được câu hỏi cho mỗi người, gỡ bỏ xuống những vướng mắc trong lòng, đọng đầy hạnh phúc cho cả hai hay chỉ gây thêm một mối, phiền toái, đọc truyện để tìm lời giải đáp và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Giao Dịch Hàng Tỷ: Tà Thiếu Xin Dùng Chậm, Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta, Vợ Trước Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh,...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Không nghĩ sẽ gặp lại cô, dù sao hai người cũng không ở cùng thành phố, lại cách tận hơn nửa cái Trung Quốc, và cũng đã cắt đứt liên lạc trong 3 năm. Nhưng lần này gặp mặt, anh thật sự không tự chủ được mà cảm thấy thực căng thẳng.

Nâng ly rượu trong tay, ẩn sâu trong một góc tối, nhẹ nhàng dùng đôi mắt mà đánh giá. Anh nhớ rõ trước kia gương mặt cô tròn trịa và có chút trẻ con, nay lại gầy đến mức nhìn thấy rõ cằm nhọn ra, nhưng làn mi vẫn là làn mi đó, đôi mắt vẫn đôi mắt đó, vẫn là chiếc miệng đó....Nếu không phải hai người đã từng ở cùng một chỗ hơn 2 năm, trên gương mặt cô đã lưu ít nhiều nụ hôn của anh, cơ hồ lần gặp mặt này anh thực hoài nghi có phải là cô không?

Còn nhớ rõ ngày trước anh cùng với cô tranh cãi hết sức kịch liệt, tưởng chừng muốn đem cả căn phòng trọ hủy đi. Đến cuối cả hai đều mệt mỏi, mỗi người chui vào một góc riêng mình. Trong ký ức của anh, ngày đó không có ánh đèn, căn phòng chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt, chính là từ ngọn đèn bên đường hắt vào một vài tia đầy âm đạm, chỉ có người quen với bóng đêm mới nhìn ra.

Cô trốn ra mặt sau cửa sổ pha, ôm gối, ngồi một cách trầm mặc - anh cũng vậy. Có lẽ cả hai đã đi đến kết thúc. Lúc mới bắt đầu tựa như chuyện tình ngọt ngào từ kiếp trước, thế nhưng Anh không còn nhớ nổi đây là lần bao nhiêu hai người cãi nhau, những chuyện nhỏ đều có thể trở thành ngòi nổ trên chiến trường tình yêu.

Không khí thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm cho anh nhớ tới cuộc sống khi chỉ có một mình. . . Hơn nửa ngày trôi qua, cuối cùng thanh âm của cô vang lên : " Chúng ta chia tay đi ! ". Anh không khỏi giật mình, mặc dù đã từng nghĩ đến chia tay, và cũng từng chia tay - nhưng sau lại trở về bên nhau. Thời điểm đó cô mỗi ngày đều gửi MSN và gọi điện thoại cho anh. Xa nhau một tháng nhưng cả hai đều không ngừng tưởng nhớ về đối phương. Và vì thế, cuối cùng lại về với nhau.

Khoảng thời gian đó anh không hề có ý níu kéo, thậm chí còn có cảm giác được giải thoát. Ngày đầu tiên sau khi chia tay, anh liền cùng vài người bạn học đi đến quán bar uống rượu. Trước kia, cho dù không có chuyện gì, cô đều gọi điện thoại cho anh, dẫn đến việc anh bị bạn bè dùng ánh mắt khinh bỉ trêu chọc. Cô thật sự luôn quán quýt lấy anh, mỗi ngày đều điện thoại không ngừng, như thể cô nắm chắc được thời gian biểu của anh, mỗi ngày gọi điện đều vào thời điểm hoàn hảo.

Lòng anh đang không yên, rất lo sợ cô giữa đường lại gọi điện thoại cho mình. Nhưng lần này thật hoàn hảo, không có. Liên tục trong vài ngày, ngày nào cũng ở trong quán bar đầy hỗn loạn, rồi về nhà khi trời đã tờ mờ sáng. Có câu, đôi người có dịp thì nên tận hưởng niềm vui, anh muốn tận hưởng lạc thú trước mắt, tránh cho việc lúc cô quay trở lại sẽ bị kiểm soát. Từ nhỏ đến lớn, anh đều không muốn bị kiểm soát. Thế nhưng bởi vì yêu cô nên dung túng, cho cô quyền kiểm soát mình.

Không ngờ lần này, cô thế nhưng lại không hề có điện thoại cho anh. Một tuần không thấy, rồi hai tuần vẫn không thấy. Thậm chí MSN, email cũng không hề gửi. Anh lúc đó vẫn nghĩ không biết cô sẽ kiên nhẫn được đến bao lâu.

Vừa vận đạo sư có cho làm báo cáo và luận văn, anh lao vào làm việc đến mê muội đầu óc. Nhớ cô ngẫu nhiên áp đến cũng bị sự bận rộn cuốn đi. Đến tháng thứ 3, khi trong tay cảm giác trống rỗng, anh mới chính thức ý thức được là hai người đã thật sự chia xa.

Chia tay rồi, anh bỗng nhớ lại những điều tốt đẹp của cô. Mỗi lần anh về nhà đều có những bữa cơm ấm áp chờ đợi. Bất kể là kiểu Trung Quốc hay kiểu

Tây, thậm chí là đồ ăn vì sống, cô nấu anh đều cảm thấy rất ngon. Đây là điểm ở cô mà anh bội phục nhất, rõ ràng là khi mới bắt đầu chung sống, cô cái gì cũng không biết, ngay cả chiên trứng ốp lết cũng làm bỏng tay.

Trong nhà đều được sắp xếp ngay ngắn, quần áo của anh cũng được gấp gọn gàng, mỗi lần đều có thể tìm dễ dàng. Mà thông thường đàn ông ở phòng trọ đều rất lộn xộn.

Một lần đi siêu thị, nhìn đến quả cam, anh không nhìn được mà cầm lên trong tay, nhớ lại đây là thứ quả mà cô thích ăn nhất, còn thích cả vắt ra để uống nước. Nhưng lại lập tức thả quả cam xuống, cô đã muốn chia tay với anh rồi.

Rồi một ngày khi anh rút cuộc không thể nhẫn nại được nữa, đã gọi điện cho bạn thân của cô - Lâm Lục Kiều. Trước kia đã có dịp gặp mặt bạn cô vài lần, quan hệ cũng không tồi, đây lại là người bạn gái thân thiết nhất của cô khi còn đi học. Lâm Lục Kiều kinh ngạc nói: " Anh không biết rằng cô ấy đã có bạn trai mới rồi ư?". Âm thanh kinh ngạc từ trong điện thoại truyền tới, đem lại cảm giác như kim châm vào lòng anh. Sự tức giận truyền đây một bụng, trách không được lần này chia tay ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, hóa ra đã đi tìm bạn trai mới từ tám trăm năm trước.

Ngày hôm sau, việc đầu tiên anh làm là lập tức về nước, từ nay về sau cũng tuyệt đối không hỏi han tin tức về cô nữa !

Cô kéo tay một ông già, vừa nhìn qua là biết nhà giàu mới nổi, tuy rằng một thân toàn trưng hàng hiệu, nhưng so với phong thái tao nhã nhà quan bảm sinh thì thật không phù hợp, liền hiện nguyên hình là một kẻ thô lỗ. Nếu không phải có sự hiểu biết nhất định đối với nàng, anh sẽ nghĩ rằng cô tiếp cận ông ta vì tiền. Gương mặt của người nọ so với cô có vài phần giống nhau, thần thái tựa hồ pha sự thân mật, anh đoán xem chừng là người nhà. Nhưng đối với tiệc rượu này Đường Hân Đông mang về cung kính, xem ra là muốn nhờ vả người này rồi.

Anh nhấp một ngụm rượu, mang theo hơi thở khô khan đầy hương rượu. Có ý đem mình giấu vào trong bóng tối, muốn chứng kiến phản ứng của cô khi nhìn thấy anh. Chia tay chỉ mới ba tháng liền kết giao với kẻ khác, mà có lẽ vài năm gần đây, cô đã từng có nhiều bạn trai, sớm đã không còn nhớ anh là ai nữa rồi ! Nghĩ đến đây lòng ngực anh cảm giác khó chịu vô cùng, cũng giống cảm giác năm ấy. Chương 1 (Đã bỏ sung đầy đủ đến hết)

Lúc này, Đường Hân Đông đã nhìn thấy, hướng anh mà vẫy tay. Anh nhẹ nhàng cười, giơ ly rượu lên và chúc hân.

" Xin lỗi vì không thể tiếp cận được một chút" Đường Hân Đông khách khí quay đầu rồi làm bộ bắt hòa hướng anh đánh một đòn để thể hiện sự tiếp đón. Đối mặt với sự kích động, một quyền đánh vào vai anh, lực đạo không hề nhẹ, anh nhúu mày một chút: " Tôi hôm qua bắt mất sao, khí lực lại lớn như vậy ? "

Đường Hân Đông cũng không cam chịu yếu thế: "Nghỉ ngơi hai tuần lễ, nghĩ đến chân người đã mềm nhũn, đêm nay vắng hợp chứ?" Anh hơi cong khóe miệng, ác độc nói vài câu: " Người nghỉ ta là người ah!" khiến Đường Hân Đông nổi lên sát khí bốn phía

Anh lại uống một hớp, ánh mắt lướt qua nàng, nhúu lông mày: " Hai người kia là ai? ". Đường Hân Đông quay đầu nhìn thoáng qua hướng hai người được chỉ, nhanh chóng trả lời: " Là ông chủ của một công ty điện sản - họ Ông" - quay về nhìn lại anh như đang suy nghĩ điều gì, liền trêu ghẹo nói: " Tiểu tử, cậu sẽ không phải là để ý đến cô ta chứ? ". Nguyên lai bọn họ là có quan hệ cha con.

Chỉ thấy Đường Hân Đông tiến lại gần hơn, phát ra âm thanh: " Khuyên cậu vẫn là không nên có ý nghĩ này, không nên nhìn cô ta có bộ dạng xinh đẹp mà động lòng, thật sự danh tiếng không tốt lắm. Chẳng qua là cậu không biết nhiều lắm mà thôi". Danh tiếng không tốt, không phải là anh không đoán ra, cô đã từng thân kinh bách chiến (từng trải nghiệm trăm trận chiến). Anh chỉ cảm thấy trong lòng ngực có ngọn lửa đang hừng hực cháy.

Anh thần sắc bất động hỏi: " Làm sao mà cậu biết được? ". Đường Hân Đông trả lời: " Tôi nghe Lư Dịch Hằng kể, đây là cô gái mà hắn đã đụng phải ở sân bay tại Mỹ, bởi vì vô ý mà đụng hắn té ngã, lúc này mới chú ý liếc mắt, hóa ra là đụng phải bụng lớn của người ta". Anh siết chặt ly rượu trong tay, cơ hồ không thể khống chế nổi tay của mình.

Thời điểm trước kia cô cùng anh cùng một chỗ, khi đó anh vẫn là một chàng trai đầy nhiệt huyết, khó tránh có thể không chế được dục vọng nên làm cho cô từng một lần mang thai. Nhưng duyên phận với đứa bé quá mỏng, khi hai người cãi nhau kịch liệt, đã yên lặng rời họ mà đi. Anh ôm cô đi bệnh viện, bác sĩ nói từ cung của cô thật yếu ớt, có thể cả đời này sẽ không thể có con. Cô lúc ấy đã khóc đến mức cả trời đất đều u ám

Có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà anh cảm thấy có chút áy náy. Nếu không phải lúc ấy không thể khống chế được tính khí, cùng cô làm ầm ĩ lên, có lẽ đã không khiến cô sinh non. Cô vì thế khóc mất vài ngày, anh liền ôm tấm thân mềm mại của cô vào trong ngực, tình tứ dỗ dành: " Đừng khóc, nhiều nhất là chúng ta kết hôn, anh sẽ hoạt động nhiều hơn, gieo thật nhiều hạt giống. Lại cùng lắm thì chúng ta sinh con trong ống nghiệm. Sẽ không giống mọi người".

Anh hít một hơi, nói: " Thì tính sao? Có lẽ cô ấy đã kết hôn rồi?". Đường Hân Đông nghiêng người suy nghĩ, chậm rãi nhìn anh vài lần: " Cậu thật đúng là làm trò, cô ta nếu đã kết hôn thì sao phụ thân lại nhiệt tình giúp đỡ gấp gáp cái đám con cháu thế gia như chúng ta thế này? Chúng ta đều là những người không sợ hy sinh ah"

Anh có chút giống như vô tình bật cười, mang theo ý lãnh đạm: " Chuyện tốt như vậy, như thế nào mà lại không đến phiên tôi?". Đường Hân Đông trợn mắt nhìn anh: " Làm ơn đi, cậu thi ở thủ đô Bắc Kinh, còn đây dù sao cũng là tam giác Trường Giang "

Đường Hân Đông cười nhạo anh, lại đi lên, ngoài cười nhưng trong không cười, " Cậu sẽ không cảm thấy thực sự hứng thú đi? Tôi khuyên cậu đấy, vẫn là không cần trêu chọc vào loại này - còn không bằng tìm đến tiểu minh tinh để chơi đùa". Đường Hân Đông liếc mắt một cái: " Chớ đem quan điểm về thẩm mỹ của cậu đặt trên người tôi". Đường Hân Đông diện mạo nhã nhặn tuấn tú, gia thế lại hùng hậu, tự nhiên có vô số kinh nghiệm phong lưu.

" Ông tiểu thư, tôi nghĩ nên giới thiệu bằng hữu với cô, cho hai người có cơ hội biết nhau"- Đường Hân Đông biểu hiện lãnh đạm đầy nghi lễ mà nói. Ông Thủy Mạt thân nhiên quay đầu, thờ ơ khi thấy ánh mắt phụ thân thoáng lên sự khen ngợi, Đường Hân Đông nhẹ nhàng đi tới thư phòng. Chỉ thấy

hắn gõ nhẹ vào cửa : " Người đã mang đến cho cậu rồi, hãy tự giới thiệu nhé !"

Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, bên trong chỉ có ngọn đèn mờ, thứ ánh sáng đó là vàng sáng của hai ngọn hải đăng ở bên ngoài hắt vào. Có một người ngồi trên chiếc sofa kiểu Châu Âu, thân hình thực cao lớn, cả người lại ẩn sâu trong bóng tối mang đầy sự kỳ bí, không có ánh sáng nên cái gì cô cũng không thấy rõ.

Cô không thích những chỗ u ám, ngay cả khi ngủ cũng muốn mở cửa. Qua một lát, người nọ cũng không hề đứng lên. Cô hơi hơi nhú mày, nhìn đối phương rồi cất lời : " Xin hỏi ngài có việc gì không?"

Lúc này anh mới chậm rãi đứng lên. Ngọn đèn ngoài kia khiến cho chiếc bóng của anh trở nên thật dài, nhưng dù vậy hình dáng anh vẫn khiến cô cảm thấy thực quen thuộc, cũng là một loại đau lòng từ rất lâu rồi. Cô lui từng bước về phía sau. Anh tiêu sái bước đến gần, thân nhiên nói: " Đã lâu không gặp"

Khi cô vừa quay đầu lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười tựa như đóa hoa : " Thật là đã lâu. Xin chào!". Nụ cười của cô như vậy nhưng chỉ khiến anh cảm thấy thật khó chịu. Anh cùng cô ở chung một chỗ đã lâu, tự nhiên sẽ biết được nụ cười đó là xuất phát từ thực tâm, hay chỉ là cười lấy lệ. Trước mắt hiện ra, trăm phần trăm nụ cười này chỉ là xã giao.

Trong thư phòng có mấy đóa hoa Tulip Hà Lan, nở rộ một cách rực rỡ. Anh nhớ lại, khi hai người còn ở phòng trọ, cô đặc biệt thích hoa Tulip, luôn đem cắm tại phòng bếp. Vừa vào cửa là đã có thể bắt gặp những đóa hoa lớn đầy xinh đẹp, giống như hạnh phúc khi đó thực lớn lao

Khi ngồi trên sofa anh đã cẩn thận đánh giá cô. Thật sự là không có điểm gì có thể khiến anh nghĩ rằng cô đã sinh con, thân hình vẫn quá gầy gò. Nhớ lại trước kia cô miệng luôn kêu rằng mình thật béo, nhưng anh lại rất thích thân thể mềm mại của cô, thế nên luôn cùng cô đối đầu. Cô nhất định ăn kiêng, anh liền mua một đồng hồ ăn ngon để dụ dỗ cô. Anh thích ngắm bộ dạng khi ăn của cô đến nghiêng đầu híp mắt. Hiện tại nghĩ lại, vẫn có điểm cảm thấy hường thụ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Trông về phía xa đều là những dãy núi nhấp nhô. Kỳ thật mà nói thì núi Giang Nam cũng không phải cao lắm, giống như thấm quá nhiều nước mưa nên cảm giác ẩm ướt quá không đủ uy vũ. Nhưng trên núi thật xanh tươi um tùm, cảnh tươi mát thật khiến đôi mắt được hưởng thụ.

Anh đang chỉ dạy cho một cô gái tư thế đánh Golf, người ngoài nhìn vào sẽ thấy thái độ của hai người vô cùng thân thiết và có chút mờ ám. Uông Thủy Mạt ngồi dưới chiếc ô ở đằng xa, nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ phối hợp đầy giả tạo. Nam thực cao lớn hiếm thấy, nữ đáng vẻ thiết tha mềm mại, thực sự có tác dụng điểm tô cho cảnh vật. Càng miễn bàn là cái dáng vẻ thiết tha kia thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên cùng anh trò chuyện, được anh chăm sóc chu đáo, cúi đầu tựa vào tai mà ní non những lời nhỏ nhẹ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười như hoa như ngọc, mọi thứ xung quanh đều không ngừng rung động.

Đường Hân Đông một tay ôm người đẹp một tay cầm ly nước đưa lên miệng uống, quay sang cười hỏi cô : " Uông tiểu thư sao không tham gia chơi ? ". Uông Thủy Mạt nở một nụ cười thân nhiên có ẩn chứa lễ độ, nói : " Thật ngại quá nhưng tôi không thích ", nếu không do phụ thân năm lần bảy lượt muốn cô tham gia thì cô sẽ tuyệt đối không bước chân đến đây. Qua vài ngày, cô biết được anh cùng với Đường Hân Đông quan hệ không phải đơn giản.

Đường Hân Đông phong lưu lả lơi cười nói : " Để tôi dẫn ! Ai mà chẳng muốn thăm thú đây chơi một chút!". Ở ngoài mặt hắn tuy rằng cười nhưng trong bụng đã muốn đem Ngôn Bách Nghiêu kia mắng cho mấy lần. Hắn thực chế giễu, rõ ràng người là do hắn ta muốn tìm đến. Thế mà lúc này lại cùng cô gái khác liếc mắt đưa tình. Lại còn đem người ta ném cho mình trông coi. Tốt xấu gì cũng là do Đường Đông Hân ra mặt mời hẹn, hắn không tiếp đón thì lấy ai đi bây giờ. Nếu là bình thường hắn đã chẳng thèm để ý, nhưng hiện tại anh chỉ một mực ôm ấp thân mềm mại ấm nóng đến không tha, làm sao có thời gian đón tiếp cô.

Chậm rãi nuốt nước bọt xuống, hắn chớp mắt, trong đầu chợt lóe lên một tia. Không đúng, thật sự là không đúng. Ngôn Bách Nghiêu tiểu tử này, hôm nay khẳng định là có gì không đúng. Ngày thường chưa từng thấy anh phóng túng cởi mở như hôm nay, thế nào mà bây giờ lại công khai tán tỉnh ong bướm. Đường Hân Đông bình thường bạn hữu đều tự mang bạn gái đến gặp gỡ không ít, nhưng là đến lúc thì từng người đều trở về phòng riêng mà ân ái. Cho tới bây giờ, anh chưa từng xuất hiện bên bất kỳ cô gái nào cả.

Đường Đông Hân chậm rãi đem tầm mắt vòng trở lại, nhìn chằm chằm vào Uông Thủy Mạt mà cẩn thận dò xét. Khuôn mặt thanh tú, làn da đặc biệt mềm mại, phần nộn giống như là trẻ con vậy. Nhưng nói cho cùng thì cũng không phải là kiểu đặc biệt xuất chúng ! So sánh với cô gái kia xem chừng còn kém vài phần. Dù sao cô ta cũng được tuyển chọn kỹ càng, mang vẻ đẹp mỹ lệ, là ngôi sao mới lên, cố gắng ra vẻ ngây thơ, bên ngoài thì mang vài phần kiều mỵ, nhưng bên trong lại là diêm dúa lăng ló. Nhưng cho cùng thì cô ta cũng không đặc biệt hấp dẫn người khác. Nhìn chung, những bạn gái của Nghiêu vài năm nay, người nào cũng có thể so sánh với nàng vài lần.

Mà lại xem ra ý tứ đối với cô cũng không giống vậy. Nếu thật sự có ý thì sẽ không đem hai người con gái đến cùng một chỗ. Giống như hai người lúc này, chơi thì vẫn chơi, nhưng vẫn là có sự phân biệt đẳng cấp. Còn nếu là không có ý gì thì cũng đã chẳng ngờ ý mời cô đến, lại làm cho hắn phải trực tiếp gọi điện cho phụ thân Uông Thủy Mạt, vòng vo một hồi, tốn nhiều công sức mới mời được nàng đến đây. Cô lại dường như chẳng lưu tâm, mọi

chuyện đều thân nhiên. Lúc này đang cầm trên tay một quyển tạp chí mới nhất mà chậm rãi thưởng thức.

Uông Thủy Mạt mang theo tiếng cười mà nói : " Tôi thật sự không có té bào vận động. Mọi người cứ chơi vui vẻ!". " Hân Đông, chúng ta đi chơi bóng thôi. Được không? Người ta vừa mới học được một chút thôi mà!" Cảm giác được người đàn ông có phần xa cách, người đẹp bên cạnh Đường Hân Đông liền chủ động tranh thủ lực chú ý của hắn, hai tay ôm ngang thắt lưng mà không ngừng vận vẹo. Mê hoặc như vậy thì có mấy kẻ có thể trốn tránh, mà lúc này Đường Hân Đông cũng đang muốn chơi. Hắn một tay ôm thắt lưng người đẹp, trấn an nói : " Được. Đi chơi thôi". Khó mà có được một ngày nghỉ, phải biết tranh thủ mà tận dụng. Đường Hân Đông khách khí nói với cô : " Xin lỗi vì không thể tiếp tục tiếp chuyện ~". Uông Thủy Mạt lúc này mới ngẩng đầu lên : " Chơi vui vẻ"

Thời tiết tháng 5 không nóng cũng không lạnh, mọi thứ đều thực dễ chịu. Có ánh nắng mặt trời, có gió mát, lại còn ở giữa chốn phong cảnh nên thơ, nhưng tâm trạng cô lại chẳng có nửa điểm thưởng thức. Bụng lại truyền lên những cơn đau. Cô thở dài, lại bệnh cũ. Lúc trước thỉnh thoảng mới phát tác, không hiểu sao mấy ngày nay lại đến rất thường xuyên. Cô biết, là vì sự xuất hiện của anh.

Từng có lúc nghĩ cả đời này hai người sẽ không có cơ hội gặp lại nữa. Không biết bao nhiêu lần cô đã tưởng tượng ra cảnh ngày hôm nay này, nhưng giờ xem ra còn kém xa với thực tế, thật khiến người ta đau lòng. Anh với cô đã sớm trở thành người xa lạ. Cho dù đã từng thân mật với nhau đến bao nhiêu, đã từng chung giường với nhau bao lâu, giờ so với người xa lạ càng xa lạ hơn. Thời gian đã biến khoảng ký ức đó thành hư không.

Cô lấy từ trong túi xách ra một lọ thuốc, bác sĩ biết cô hay đau bụng nên khuyên đem theo mình lọ thuốc này. Đổ vào lòng bàn tay vài viên thuốc nhỏ li ti, nhưng lại có thể khiến cho cô cảm thấy thoải mái hơn. Cô chậm rãi cho thuốc vào miệng, uống một hớp nước, nuốt xuống. Xem ra sắp tới sẽ không còn phải đi tới bệnh viện để gặp bác sĩ nữa rồi.

Ngôn Bách Nghiêu ôm người đẹp chậm rãi đi tới nghỉ ngơi ở bàn trên. Tay vô cùng thân thiết chạm vào chóp mũi : " Em muốn uống nước chứ?". Cô gái ở yên trong lòng anh, nhẹ nhàng lay động, giống như ở xung quanh không có ai, trả lời : " Em cũng giống anh". Ngôn Bách Nghiêu cười một cách khiêu gợi : " Được thôi bé yêu!"

Cô day mặt khớp tay mình, không muốn tiết lộ cảm xúc chân thật. Trước đây khi còn ở chung, anh thích nhất là gọi cô là "Bé yêu". Anh lớn hơn cô 3 tuổi, luôn có cách yêu thương cô. Sau khi hai người yêu nhau, anh lại luôn có cách làm tổn thương cô. Mặc kệ là anh vô tâm hay cô ý, cô đều cảm thấy đau đớn, ngay cả bụng cũng đã bắt đầu cảm nhận được.

Dáng vẻ thướt tha tiến đến gần bên cô, nghiêng người cười thân mật và nói : " Xin chào, tôi là Vương Vân". Uông Thủy Mạt cũng nghiêng đầu chào : " Xin chào, tôi là Uông Thủy Mạt. Thật hân hạnh được biết cô". Vương Vân liếc mắt nhìn vào tờ tạp chí trong tay cô, rồi nói : " Đây là kiểu dáng mới nhất đó, nhìn cũng không tệ lắm, mỗi tội là hơi khó phối hợp". Uông Thủy Mạt chỉ im lặng lắng nghe, cô tuy nói là ở thành phố coi như giàu có, nhưng đến đất Thượng Hải thực vẫn chưa là gì. Huống hồ khi nhỏ gia đình cô vốn chưa giàu có thế nên cô vốn không có ham mê đối với hàng hiệu.

Anh cứ thế nâng ly nước trong tay lên uống, nghe Vân Vương nhắc tới bộ quần áo kia, tầm mắt hướng tới tạp chí liếc qua một cái, liền nói : " Em thích thì mua một bộ đi!". Vân Vương nghe được vậy liền mỉm cười sung sướng, nụ cười như một đóa Mân côi xinh đẹp động lòng người. Cô ta liền một bước đem nụ cười đó in trên môi anh. Anh cũng quay sang, đáp lại bằng một nụ hôn kiểu Pháp đầy nồng nhiệt.

Rất nhiều năm về trước, khi hai người đi dạo trên một con phố, cô đã từng dừng trước một cửa hiệu thời trang mà ngắm nhìn. Anh thấy vậy liền kéo cô đi vào bên trong, mà cô sống chết không chịu vào. Tuy biết rằng gia cảnh nhà anh tốt, bình thường anh chưa từng bận tâm vì vấn đề tiền nong. Nhưng cô vẫn là không muốn tiêu xài bằng tiền của anh. Cô đã từng cùng anh đứng ở đường phố nước ngoài, mặt đối mặt mà giằng co với nhau : " Là nhân tình nhân ngãi mới thỏa sức mà tiêu xài tiền của đàn ông. Về sau em sẽ là vợ anh, sẽ phải biết cách giúp anh tiết kiệm". Về sau mỗi lần cô tức giận, anh đều một mực dỗ dành - hiện tại mới có thể biết được, để một người đàn ông ghi nhớ một người phụ nữ, chỉ có cách tiêu thật nhiều tiền của hắn ta, mà tốt nhất là tiêu hết sạch số tiền mà hắn kiếm được, làm cho hắn mắc nợ đến chết. Để về sau ghi nhớ người phụ nữ đó vĩnh viễn mắc nợ hắn. Thật là hay!

Cô nhẹ nhàng chạm vào khoe miệng, tay từ từ vuốt bụng để giảm cảm giác đau đớn cũng tranh thủ tìm lý do để cáo từ. Bỗng lúc này đây nghe từ phía đằng sau vọng đến một trận cười trên đầu : " Chắc chắc chắc! Xem bộ dáng dục vọng bất mãn của hắn kia. Nếu không phải sớm quen biết cậu, lại còn tưởng rằng người này mới chỉ mười tám tuổi!". Đang quay cuồng trong nụ hôn nồng nhiệt, Vương Vân thẹn thùng nói giúp Bách Nghiêu : " Có người ----" trong cách diễn đạt của người Trung Quốc thì phải biết bốn chữ này".

Uông Thủy Mạt vừa quay đầu, chỉ thân nhiên mà hạ làn mi xuống, đằng sau có hai người đàn ông chậm chậm bước đến. Một người là Đường Hân Đông, người còn lại cô không nhận biết được, nhưng lại cảm giác khá quen. Giống như năm ấy ánh mặt trời California chiếu lên gương mặt anh, nơi đó thường xuyên xuất hiện nụ cười sáng ấm, tưởng như rất dễ thấm vào tận sâu con tim.

Trừ bỏ nụ cười, ngũ quan người nọ so với anh thực tương đồng. Cô có cảm giác thời gian đang quay ngược trở lại. Mất một lúc sao cô mới phát hiện ra là mình đã bắt động khá lâu, thất lễ liền cười nói hỏi thăm.

Người nọ sang sảng cười nói : " Vu Bách Thiên, là em họ của Ngôn Bách Nghiêu" - " Uông Thủy Mạt ". Thì ra là em họ, chẳng trách hình dáng hai người có sáu bảy phần tương tự. Vu Bách Thiên có bàn tay rất lớn, cũng rất ấm áp. Giống như tay anh. Cô đã từng nắm giữ bàn tay ấy, nghĩ rằng có thể tay trong tay đi đến hết cuộc đời. ...

Vu Bách Thiên quay đầu nói : " Anh, không phải đang đi Úc nghỉ phép sao? Vừa nãy em còn tưởng nhìn nhầm người". Cô cũng quay sang phía anh, Ngôn Bách Nghiêu cảm thấy có chút tức giận, vừa rồi đã diễn cảnh hôn nồng nhiệt như vậy mà trước mặt cô mà xem ra chẳng có ảnh hưởng gì đến cả. Anh hơi hơi nhú mồm, trả lời : " Vừa mới về. Không phải để người bên cạnh kéo trở về sao? Nói cái gì tiếc tới ba mươi cuối năm, nhất định phải dự họp. Nếu không liền xách đầu tới gặp!" Hướng bốn phía hắn nhìn nhìn : " Như thế nào? Chỉ có một người?"

Vu Bách Thiên ngồi đối diện với anh, nói : " Một đám người không có tinh thần gì cả! Đang muốn quay đầu về liền đụng trúng anh Đường". Đường Hân Đông chủ nhà liền tiếp : " Quay cái gì mà quay, chúng ta ở đây vừa vặn 5 thiếu 1 "

Nói vài câu chuyện phiếm, Đường Hân Đông liền ôm người đẹp của hắn đi chơi đùa. Chu Bách Thiên nhìn cô vài lần, mới nói: "Ông tiểu thư, có muốn cùng đi dạo?". Ông Thủy Mạt liền lắc đầu, thần nhiên mỉm cười đáp trả: "Tôi thật sự không biết chơi". Vu Bách Thiên lại cười: "Vậy thì có sao, vậy thì quan hệ gì. Nhớ năm đó, tôi không biết gì cả, còn không phải anh tôi dùng gậy đánh gôn dạy đã thông sao?". Vị Vương tiểu thư tựa hồ đối với chuyện của Ngôn Bách Nghiêu cực kỳ hứng thú, sáp tiến gần nói: "Bách Nghiêu hồi nhỏ như thế nào?"

Chu Bách Thiên liền bật cười haha: "Hồi thiếu niên đã đạt được giải quán quân trẻ!". Hồi trước ở cùng một chỗ với nhau, anh che giấu khá nhiều chuyện, kể như chuyện gia thế của anh. Hiện tại mới biết được anh nguyên lai thực biết đánh Golf. Sau khi chia tay hai năm lúc đọc tạp chí mới biết được gia tộc nhà anh, là nhà thực có quyền lực, tóm lại là làm cho người ta cảm thấy không thoải mái đến cực điểm. Giống như một người chồng bị đồn là có tình nhân, rồi cuối cùng lại phát hiện tình nhân chẳng ai khác chính là cô vợ, thực khiến người ta cảm thấy xấu hổ. Đặc biệt từ khi nhận được điện thoại của Lâu Lục Kiều: "Cậu thực không biết hắn là con rùa vàng đấy?". Thật đúng là vui sướng khi thấy kẻ khác gặp họa.

Cô bỗng nhiên cười khê: "Vậy phiền anh dạy tôi được chứ?". Nụ cười kia ở trong chỗ cây bách che trời, lại như pháo hoa đủ màu chói mắt. Ngôn Bách Nghiêu tựa mình trên ghế, nhìn theo dáng hai người dần khuất. Trong trí nhớ của anh, cô ngày ấy với bây giờ tựa hồ kém nhau rất xa. Cô trước kia rất thích cười, năm ấy lần đầu tiên gặp nhau, chính là khi cô đang cười rất tươi tắn, rực rỡ trong veo như thủy tinh. Cho dù khóc thì cũng sẽ rất nhanh lại bị anh chọc cho cười thì thôi rồi sẽ đem toàn bộ nước mắt nước mũi lau lên quần áo anh mặc dù hôm sau vẫn là cô đi giặt lại chúng. Nhưng đây là việc cô yêu thích, đặc biệt yêu thích, cô thường chui vào lòng anh như con mèo nhỏ.

Nhớ rõ ngày mất đi đứa bé, cô mỗi ngày đều giống nhau, cứ khóc đến khi mệt thì chìm sâu vào giấc ngủ, ngủ dậy lại khóc. Khi tâm tình đã khá hơn, cô vẫn chui vào trong lòng anh, cầm áo anh mà nghiền răng nghiền lợi nói: "Anh trả lại bảo bối cho em". Hoặc là nói: "Ngôn Bách Nghiêu, anh xong rồi. Đời này anh sẽ bị em quấn lấy đến chết!". Thời gian đó anh chỉ biết dỗ dành cho cô người ngoài. Cô được giáo dục rất tốt, kể cả khi tức giận cũng lắm chỉ mắng người là "Đồ trứng thối"

Nhưng hiện tại thì sao? Cô chỉ từ đầu tới cuối một mảnh lãnh đạm. Giống như anh chỉ là người xa lạ. Anh vẫn nghĩ, có phải là... vì cô đã từng mang đứa con của anh nên cho tới giờ anh đều đếm dài tình mạch mà nhớ đến cô chẳng? Có lẽ là một cảm giác áy náy pha lẫn tiếc nuối.

Anh thật vẫn không quên được sự phản bội của cô, nếu không phải trong email Lâu Lục Kiều gửi cho anh ảnh cô chụp thân mật với người đàn ông khác thì anh còn khó có thể tưởng tượng được mới ba tháng trước người con gái này còn nằm trong vòng tay anh, thế nhưng nay đã trong tay người khác. Cho dù về sau Lâu Lục Kiều có liên hệ nhưng anh cũng tuyệt đối không nhắc tới nàng nữa.

Anh nhớ lại khoảng thời gian đó, đã có lúc không thể chịu được mà muốn gọi điện cho cô, may mắn mỗi khi đưa tay ấn từng con số cuối cùng đều không thể ấn tiếp nút gọi. "Nghe Lư Dịch Hằng kể, khi hắn tới sân bay ở Mỹ liền bị cô đụng ngã, nhìn lại hóa ra hắn đụng phải bụng lớn của cô". Những lời Đường Hân Đông từng nói giờ lại vọng lại bên tai anh. Thì ra cô đã từng mang thai đứa con của người khác - nghĩ tới đây anh liền nắm chặt bàn tay. Bác sĩ từng nói cô sẽ rất khó thụ tinh thể nên vì thế anh rất nhẹ nhàng với cô. Không ngờ hơn một năm sau cô lại có thể mang thai. Lúc ấy anh đã từng điên rồ mà nghĩ rằng, chỉ cần cô mang thai anh liền có thể sang Mỹ mà kết hôn với cô.

Xa xa là nét mặt cô cười tươi như hoa, tựa hồ cô đối với Bách Thiên có thiện cảm tốt. Anh cười lạnh, quay đầu ôm Vương Vân: "Đy, anh sẽ dạy em đánh golf như thế nào". Gió thổi nhẹ, mơ hồ mang theo âm thanh của cô, tưởng như mơ hồ mà lại rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ánh mặt trời xuyên thấu qua ô cửa sổ thủy tinh rơi nhẹ xuống đất, trải dài vào tận phòng ăn. Ông phụ vừa ăn sáng vừa ngẩng đầu hỏi: "Ngày hôm qua của con như thế nào?". Ông Thủy Mạt hóp một ngụm sữa nhỏ, đáp: "Không như thế nào cả cha ạ!". Ông phụ như có điều suy nghĩ liếc qua cô, cười trừ ghẹo: "Đường thiếu gia không phải là vừa ý với con gái cha đi?"

Ông Thủy Mạt ra về tức giận: "Cha ah--". Ông phụ cười haha lại đáp: "Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng. Con gái ta lại vừa xinh đẹp vừa thông minh, thế nào mà lại không có khả năng này? Chẳng phải là chỉ mới gặp mặt con một lần đã liền hẹn con đi chơi sao?". Cô thờ dài: "Cha ah, người ta đã có bạn gái rồi". Ông phụ hưng phấn nhất thời bị đánh gãy, một hồi lâu mới buông bát xuống, nghiêm mặt nói: "Tiểu Mạt, cha mang con đến những chỗ như vậy không phải là muốn bức con phải đi tiếp cận người ta. Cha chỉ hy vọng con có thể giao lưu nhiều với mọi người hơn mà thôi, từ hồi ở Mỹ về, con thay đổi nhiều quá".

Không khí trong phòng ăn thực yên lặng, phảng phất đâu đó hương vị của một bữa sáng đang ăn. Dạ dày cô bắt đầu lâm râm đau, ngay một chút cảm giác thèm ăn cũng không có. Ông Thủy Mạt cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Cha ah, con thực xin lỗi". Ông phụ cười hiền lành đáp: "Cha không phải là muốn nghe con xin lỗi, cha chỉ muốn con giống như trước kia mà thôi". Nghe đến đây, cô liền ngẩng đầu lộ ra một nụ cười sáng lạn, như để cổ vũ cho mình cũng là để an ủi cha. Ông phụ nhìn nét cười đó mà cảm thấy vừa lòng, cảm chiếc đĩa trong tay thì thầm: "Sớm biết như vậy năm đó cha sẽ không để con sang Mỹ du học làm gì".

Nước Mỹ - một đất nước quá xa xôi. Năm đó cô với nhiệt huyết tuổi trẻ sôi sục đã mong muốn sang đây và ôm hy vọng sẽ tiếp thu thêm được nhiều kiến thức rộng lớn trên thế giới. Lúc đấy quả thực cô giống như một nàng tiên sứ, cả ngày không hề phải vướng bận chuyện gì. Cuộc sống cứ thế mà trôi đi yên bình chỉ trừ khi có sự xuất hiện của anh, đó là thời điểm cuộc đời cô đã dần phải học về sự u sầu, thậm chí là thương tâm cùng tuyệt vọng vô cùng.

Có lẽ là do duyên phận, năm đó trong trường cô theo học thì số Hoa kiều cũng không phải là ít. Thế nhưng cô lại quen rồi yêu thương anh. Nhớ rõ lúc đấy cô mới chỉ là sinh viên năm nhất, anh lại đã là sinh viên năm cuối, đang chuẩn bị thi nghiên cứu.

Cô hơi hơi nhắm mắt lại, trầm nghĩ, giờ đây cô mong ước sẽ chưa từng gặp anh. Có lẽ anh cũng yêu cô, nhưng khi yêu thương qua đi rồi, cái đọng lại sau đó chẳng còn là gì cả, chỉ còn nỗi đau và những giây phút cãi vã này nọ. Rồi cô sẽ lại vì anh cả đêm không về mà cãi nhau, sẽ vì anh đi quán bar mà cãi nhau, sẽ vì anh ở cùng với cô bạn học mà cãi nhau, thậm chí chỉ vì 1 bữa cơm mà cũng

Mọi thứ quay trở lại trong trí nhớ cô thực quá chân thật. Cô nuốt xuống một ngụm sữa nữa, một nụ cười đầy đau khổ vương trên khóe môi. Nhân sinh có lẽ chính là như vậy đó, nhìn về phía sau, thật ra rất gần, là gần ngay trước mắt.

Uông phụ nhìn đồng hồ một chút rồi quay sang nói với cô : " Cha muốn ra đến ngân hàng, đến bàn bạc một chút chuyện. Con cứ từ từ mà ăn. Ăn xong rảnh rồi thì dạo phố một chút. Đừng cứ lúc nào cũng ngồi buồn một mình ở nhà". Uông Thủy Mạt chỉ đáp lại một cách hồ hững : " Vâng ạ". Cô biết cha cô năm ngoái có đầu tư mở rộng một hạng mục, gần đây gặp vấn đề khó khăn trong chuyện quay vòng vốn. Chuyện cô lần trước đến Thượng Hải cũng là vì muốn xây dựng quan hệ hòa hảo với ngân hàng của Đường gia, sau này có chuyện gì thì có thể nhờ vả để được phê chuẩn vay vốn.

Lúc này tại biệt thự của nhà họ Ngôn, Ngôn Bách Nghiêu từng bước tiến vào phòng khách, bỗng nhiên nhìn thấy Bách Thiên đang nằm dài trên sofa, liền ngăn người ra. Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, kim đồng hồ dừng ở 10:28, sau đó liền ngoảnh đầu về phía đông, nơi ánh mặt trời đang chiếu chói lọi qua cửa kính, cười nói : " Hôm nay mặt trời chắc hẳn phải mọc ở đằng Tây, sớm như vậy chạy tới đây làm gì chứ?". Phải biết rằng em họ này của anh đã tốt nghiệp 1 năm trước, ở công ty anh thì treo cái biển thành viên ban giám đốc thật oách, thế như lại ở bên ngoài chơi điện tử như điên, toàn thức đến tận nửa đêm mà còn chưa chịu đi ngủ. Rồi giường sớm như hôm nay ư, thật là hiếm.

Vu Bách Thiên nghe được âm thanh của ông anh, liền từ sofa nhô người dậy : " Anh, người ta đến sớm thế này còn không phải là để chờ anh sao?". Ngôn Bách Nghiêu không để tới đưa em, liền sai bước vào nhà ăn, vu Vương liền tiến tới cạnh bên : " Thiếu gia, bữa sáng kiểu Trung hay kiểu Âu ạ?". Ngôn Bách Nghiêu nhanh chóng trả lời : " Kiểu Tây". Lúc này mới quay sang tiếp lời với Bách Thiên : " Còn cậu?". Vu Bách Thiên thực không để tâm vào bữa sáng, đáp qua loa : " Em thế nào cũng được".

Vu Vương rất nhanh sai người đem thức ăn lên phục vụ. Ngôn Bách Nghiêu dùng dao đĩa hết sức tao nhã, đem miếng trứng cắt nhỏ ra. Trứng hôm nay quả thực rất hợp khẩu vị của anh, lòng đào béo ngậy, anh vẫn là yêu thích nhất nấu ăn của vu Vương. Điều này không cần phải nói, vu Vương ở đây đã chừng 20 năm, tất nhiên là biết anh yêu gì ghét gì. Thật chẳng giống với người nào đó, rán trứng thôi cũng có thể làm cháy khét.

Nhưng anh lúc ấy thì sao, ngay cả cô rán trứng đến cháy khét anh vẫn vui vẻ mà ăn hết sạch. Cô nhìn anh ăn ngon lành, cơ hồ cũng bị anh đánh lừa theo. Kết quả chính là vừa đưa 1 miếng lên mồm liền nhả ngay ra. Trong chớp mắt mà hai đôi mắt đã đầy nước, nhìn thật giống một chú nai con ngơ ngác, đáng yêu động lòng người. Anh lúc này tất nhiên là sẽ kéo cô vào lòng, ôm lấy cô, hôn cô và dịu dàng cho cô biết rằng, chỉ cần là đồ cô nấu anh đều thực cảm thấy rất ngon. Những ngày đó trong ký ức của anh thật ấm áp và đáng yêu vô cùng, chỉ cần không nghĩ đến những việc cô làm sau này, thì tận sâu đáy lòng vẫn cảm nhận được sự ấm áp đó.

Dao nĩa tron loáng đưa lên từng món đồ ăn, cắt chúng ra một cách tinh tế. Anh ngừng đầu lên, một mặt ăn một mặt hỏi : " Nói xem vì sao lại chờ anh?". Vu Bách Thiên đang ăn dở liền liều mạng mà nuốt xuống, uống nhanh một ngụm trái cây, lúc này mới tìm thấy hơi để trả lời : " Cũng không có gì, chỉ hỏi anh hôm nay có đi cùng anh Đường ra ngoài chơi không thôi?"

Ngôn Bách Nghiêu nghiêng đầu, nói : " Cậu quan tâm việc này làm gì?". Lúc này anh mới nghĩ đến ngày hôm qua sân golf, hẳn cùng với Uông Thủy Mạt hai người đi bên nhau, trong lòng cảm thấy một nghìn lần không thoải mái. Vu Bách Thiên liền cười : " Đã lâu không cùng anh Đường ra ngoài vận động nên hỏi chút thôi. Sau này có hoạt động gì thì nhớ gọi em nha, tốt xấu gì thì cũng là bạn bè".

Ngôn Bách Nghiêu trợn mắt nói : " Có bạn bè? Cho rằng là đi đánh nhau sao!". Vu Bách Thiên sờ sờ đầu, im lặng không nói. Từ trước đến nay hẳn đều cảm thấy ông anh này rất đáng sợ. Chỉ còn vài ngày nghỉ nữa là phải đi làm, trong kế hoạch của anh hôm nay vốn là phải trở về Bắc Kinh. Nhưng là chẳng biết vì sao, anh lại không muốn đi. Chỉ cần nghĩ tới cô cũng đang ở cùng 1 thành phố, hít cùng bầu không khí là anh thực chẳng muốn phải rời đi.

Vốn nghĩ rằng thời gian đã đem hình ảnh nàng hòa tan vào với nhau, thế nhưng sau đó, anh chỉ thấy hình ảnh cô hiện ra ngày càng rõ ràng hơn. Anh lúc ấy kỳ thật cũng chưa từng nghĩ đến sẽ chia tay với cô, một lòng vẫn nghĩ là cô rồi sẽ quay trở lại bên mình. Cũng giống như lần chia tay của họ trước đó, chỉ qua một thời gian ngắn là mọi chuyện đều trở lại như cũ. Anh biết cô rất yêu anh, cô cái gì cũng tốt, chỉ mỗi việc là ỷ lại vào anh. Cô coi anh là trung tâm, là tất cả thế giới của mình, còn cô sẽ chi quyển luyến xung quanh, sẽ quấn lấy anh mạnh mẽ. Anh đã từng cảm thấy không thoải mái vì điều đó.

Sau khi chia tay một tuần, rồi hai tuần, anh cảm thấy một người quả thực thoải mái. Sẽ không có ai trách mắng anh khi đi chơi ở quán bar, không có ai trách khi anh về muộn hay suốt đêm lên mạng, không có ai suốt ngày truy vấn xem anh đang ở đâu --- sau này nghĩ lại mới biết được đó là biểu hiện của tình yêu, vì là yêu nên mới quan tâm, mới vương vấn, mới lải nhải bên tai anh suốt ngày!

Anh rót đầy một ly rượu rồi uống cạn trong một hơi. Đường Hân Đông một bên cười chế nhạo : " Người anh em tốt ah, làm ơn đi. Đây là rượu năm 1982 đấy. Cậu cho rằng đây là nước lã sao? Hãy tiết kiệm cho tôi một chút đi". Anh ngừng đầu, hung hãn trợn mắt nhìn hắn. Đường Hân Đông vội vàng xin khoan dung : " Thôi cứ uống, cứ uống đi. Có bạn lĩnh đem nơi này biến thành rượu mà uống hết cho tôi, hôm nay Đường thiếu gia tôi sẽ bao hết !"

Ngôn Bách Nghiêu vẫn tiếp tục rót, Đường Hân Đông ở bên cạnh hỏi : " Hãy thành thật khai báo xem hôm trước nhờ tôi tìm cô tiểu thư họ Uông tới làm gì?". Lúc này Ngôn Bách Nghiêu vẫn chỉ im lặng. Đường Hân Đông hít một hơi vào, tiếp : " Cậu đừng làm ra vẻ nữa. Có phải là đã biết cô ta từ tám trăm năm trước rồi phải không? Nếu không ngày đó làm sao lại bảo tôi đưa vào thư phòng?". Thấy anh nghiêm mặt, như cũ không nói lời nói, hắn lại nói : " Bộ đáng cậu hôm đó tôi chưa từng bao giờ thấy. Ngày đó ở sân golf, người trước sau diễn cảnh thân mật với Vương Vân. Là cho ai xem? Không cần nói với tôi rằng cậu thực nghiêm túc với cô nàng Vương Vân đi. Người nào ở đó mà chả nhận ra cô ấy là đặc biệt nhất. Tiểu tử này, từ đầu tới đuôi chẳng phải là diễn cho cô ấy xem ư?"

Giống như là bị nhìn thấu hết, người nào đó đã không còn chỗ mà chui xuống, Ngôn Bách Nghiêu giờ mặt lạnh thốt ra : " Cậu xem tôi là ai chứ?". Đường Hân chủ liền nói : " Cậu thật là, đem hảo tâm của tôi biến thành lòng lang dạ thú. Tôi chỉ nhắc nhở cậu, cô gái kia là mang thai mà chưa kết hôn, xem cô ta có phải là cô gái tốt không? Lại hãy nhìn phụ thân cô ta, chỉ muốn đưa con gái vào cửa nhà giàu. Tôi là sợ cậu không cẩn thận mà sập vào bẫy thôi". Chén rượu trong tay anh bị siết thật chặt trong tay rồi còn lại là tiếng vỡ nát. Chỉ cần nghĩ đến cô ở dưới một gã đàn ông khác, nghĩ đến trong bụng cô từng mang thai của người khác, liền cảm thấy tức giận như trời đất sập đến nơi.

Về nước sau này, từng có lúc anh nghĩ tìm cách liên lạc lại với cô. Mỗi lần do dự, ngón tay cứ chạm vào những con số quen thuộc, nhưng rốt cục cuối cùng vẫn là không thể ấn vào nút gọi được. Trong lòng âm thầm tự nói với mình cho dù đã kết thúc thì vẫn có thể làm lại từ đầu. Nhưng là cứ đến những lúc ấy lại chẳng thể nào gọi nổi cho cô - những âm thanh rối loạn trong quá khứ nhắc nhở rằng cô đã thực sự muốn lấy đi tính mạng của anh.

Anh ngẩng đầu, không để ý đến Đường Hân Đông thần sắc giật mình, thần nhiên hỏi : " Cái gì mà bẫy?". Đường Hân Đông xé tấm khăn giấy trong tay ném qua chỗ anh : " Công ty cha cô ấy có lẽ sẽ sớm phá sản. Mở rộng quá nhanh, đầu tư quá lớn, lại gặp đúng lúc chính phủ có điều chỉnh về chính sách bất động sản, tiền vốn đã không kịp để quay vòng. Gần nhất mấy ngày hôm nay, ngày nào chẳng qua ngân hàng tôi hy vọng có thể có được phê chuẩn để vay vốn. Đáng tiếc là khoản thế chấp không đủ, ngân hàng tôi quả thực là không thể giúp được".

Anh quả thực là đã từng nghe qua. Chính phủ sắp tới sẽ co ngắn lại vòng quay chu chuyển tiền tệ, muốn cho vay nay lại càng thêm gian nan. Rất nhiều tiểu xí nghiệp bởi vì không được cho vay nên dẫn đến tuyên bố phá sản.

Đường Hân Đông nhìn anh, neho mắt lại hỏi : " Như thế nào? Có muốn tôi vì cậu mà cho phụ thân của cô ta vay tiền? Coi như cậu thiếu tôi một ân tình". Làm cho tiểu tử này nợ ân tình, về sau trước mặt bằng hữu khác có thể diễn võ dương oai, nghĩ đến là đã thích rồi. Chỉ tiếc rằng khoái cảm này chưa duy trì được 5 giây liền bị Ngôn Bách Nghiêu lãnh đạm từ chối : " Không cần! Tôi với cô ta không có quan hệ gì cả!". Giờ này ngày này, cô với anh thực sự cũng chẳng có nửa điểm quan hệ với nhau.

Đường Hân Đông nhứt chí nói : " Cậu không phải vì không muốn thiếu nợ ai đúng không? Chẳng lẽ định chính ngân hàng cậu cho vay sao?". Ngôn Bách Nghiêu nhẹ nhàng lộ ra nụ cười lạnh nhạt trên môi, hàm ý mỉa mai : " Chẳng phải cậu nói ông ta không đủ thế chấp nên không cho vay sao? Tôi vì sao còn phải đồng ý? Người làm ăn chẳng lẽ lại chọn chuyện thua lỗ?".

Đường Hân Đông cẩn thận suy nghĩ lại, nói tên tiểu tử này có ý đối với Uông Thủy Mạt thật không giống. Lại nói hẳn đối với cô không có ý tứ gì thì càng không giống. Nhưng nếu có chút gì đó quan tâm thì chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn cha cô ta trên bờ vực phá sản sao?. Hân cảm lấy ly rượu trong tay lắc nhẹ, cảm ly rượu đưa lên mũi hít đủ mùi hương thơm nồng, chậm rãi mở miệng : " Tốt nhất là cậu không nên có gì với cô ta". Dừng một chút mới tiếp tục : " Em họ cậu vài ngày trước còn muốn nhờ tôi xin số điện thoại của cô ta. Xem ra tên nhóc ấy là có ý tứ đó. Cậu tìm cơ hội để nói qua với hắn xem. Em họ cậu nhất định là có cổ phần ở ngân hàng đấy".

Ngôn Bách Nghiêu nghe vậy liền hỏi : " Chuyện khi nào thế?". Đường Hân Đông trả lời qua loa : " Tầm 3 - 4 ngày trước". Ngôn Bách Nghiêu nhớ tới chính là ngày mà Bách Thiên qua nhà anh vào buổi sáng rồi còn dùng điểm tâm với anh, bộ dạng muốn hỏi gì đó nhưng lại thôi. Thì ra là muốn hỏi số điện thoại của cô. Thật sự khiến anh coi thường Uông Thủy Mạt mà, mấy năm không gặp, trình độ câu dẫn nam nhân ngày càng cao rồi đấy. Chẳng phải năm đó sau khi chia tay với anh chỉ ba tháng đã liền ở cùng người khác sao. Hiện tại mới thực cảm thấy chế giễu, mới chỉ một ngày mà đã khiến Bách Thiên mê mẩn.

Đường Hân Đông lại uống một ngụm rượu, miễn cưỡng nói : " Không thể phủ nhận được rằng Uông Thủy Mạt nhìn rất trong sáng, có lẽ là hợp với gu của em trai cậu. Em trai cậu như thế nào mà lại muốn chơi đùa cùng, thực rất dễ bị kiểu con gái này mê hoặc. Không giống như tôi đây, thân kinh bách chiến, sẽ nhận ra ngay cái kiểu trong sáng đó chỉ dùng để diễn mà thôi". Ngôn Bách Nghiêu lại liếc mắt nhìn hắn, ngầm nghĩ lại cô gái hôm trước đi cùng với anh. Ở trước thì treo biển thanh khiết trong sáng, nhưng sau lưng lại cặp kè với những công tử có tiền có của.

Cô năm đó thực sự là một cô gái trong sáng, đơn thuần, tất cả đều biểu hiện qua khí chất thuần khiết đó. Năm đó cô thích nhất mặc áo phông quần jean, cũng không hề có mua hàng hiệu, ngay cả một cái liếc mắt nhìn những cửa hàng hiệu cũng không có. Có một lần hai người đi ngang qua một cửa hiệu đắt tiền, kỳ thật mà nói cũng chẳng phải là danh tiếng hàng đầu, lúc ấy trong tủ kính ma-nơ-canh có mặc một chiếc váy trắng rất đẹp, rất thanh nhã; cô có liếc mắt qua vài lần anh liền lập tức hiểu là cô rất thích chiếc váy ấy. Anh kéo cô vào bên trong cửa hàng nhưng cô lại kiên quyết từ chối. Cô còn nói anh là kẻ phá gia chi tử.

Nhớ lại lúc đó cô còn trừng mắt, làm bộ hung hăng mà mắng anh : " Ngôn Bách Nghiêu, anh hãy nhớ kỹ cho em! Chỉ có tình nhân mới tiêu xài tiền bạn trai lung tung. Về sau em sẽ là vợ anh, cho nên bây giờ phải giúp anh tiết kiệm!". Thanh âm mềm mại đó tuyệt đối không có một chút uy lực uy hiếp đến anh, nhưng tận sâu trong đáy lòng anh lại cảm thấy rất ấm áp. Khi ấy trên đường người đến người đi tấp nập, nhưng dưới ánh đèn nê-ông mới lên, anh chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh của cô mà thôi.

Cô vẫn nghĩ anh lúc đấy có gia cảnh rất đồ sộ bình thường, phí sinh hoạt cũng không thoải mái. Mà anh cũng chưa từng nói với cô anh đến từ một gia đình có quyền thế, là một gia tộc thật lớn. Quá khứ đã dạy cho anh nhiều bài học, trong đó bài học không tiết lộ về gia thế là bài học đầu tiên, bởi trước đã có không ít người tiếp cận anh với mục đích không tốt. Lần này sang Mỹ du học, anh đã hứa với cha mẹ thực hiện 3 điều. Điều thứ nhất chính là không sống trong biệt thự mà tự mình thuê phòng bên ngoài. Thứ hai là ngoại trừ năm đầu tiên được chu cấp còn những năm sau tự phải kiếm tiền sinh hoạt. Tuy rằng từ nhỏ anh đã sống trong hoàn cảnh sung túc, tiền gửi ngân hàng đã sớm trở thành một tiểu phú ông, nhưng khi sang Mỹ, anh vẫn thật giản dị, chơi cò phiếu kiếm tiền.

Năm đó nếu không vì cô sinh non có lẽ hiện tại anh đã là cha rồi. Anh biết cô rất thích có con, mỗi khi khi đường nhìn thấy trẻ con cô đều thể hiện sự yêu mến nồng nhiệt. Ngày ngày ôm cô ngủ trong lòng, cô đã từng nói qua với anh : " Chúng ta về sau sẽ có mấy con hả anh?". Anh nghĩ ngợi một hồi rồi đáp : " Một con thôi!". Rồi cô lại không ngừng nháy mắt : " Vì sao? Vì sao chỉ muốn có 1 đứa? Em muốn 3 con cơ! 3 con!". Anh lại làm bộ nghiêm túc, nhìn nàng nói : " Không! Bé yêu ạ, chúng ta phải thực hiện kế hoạch hóa gia đình, chỉ được sinh 1 đứa thôi nếu em không muốn bị phạt tiền!". Cô cười đến mức quặn thắt cả bụng, khi trở lại bình thường liền trốn trong bụng anh. Sau lại liền mơ mơ màng màng, lấy tay chọc vào người anh : " Ngôn Bách Nghiêu, em muốn có 2 con. Phải là 2 con cơ. Một đứa giống anh, một đứa giống em. Phiền tiền thì phạt tiền. Ngày mai em sẽ tính xem sẽ bị phạt bao

nhieu!". Anh lúc này đã muốn ngủ, chỉ ừ hừ, rồi lại đem cô ôm vào trong lòng tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Cô đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn dòng người đến rồi đi, những người đó nếu không phải ai cũng hăng hái bước đi thật nhanh thì sẽ đem lại một cảm giác thật không chân thực và vô lực. Giống như thế giới phồn hoa bên ngoài kia chẳng đầy sự rối ren lại cách với nơi cô đang đứng đây rất nhiều những bức tường thủy tinh thật dày, thật xa, chỉ có thể đứng ngoài nhìn vào mà chẳng thể vào bước vào bên trong, vĩnh viễn sẽ không thể nào cảm nhận được sự ấm áp.

Căn phòng này là quà tốt nghiệp của phụ thân mua tặng cho cô. Ông đã rất hào hứng và tự hào vì cô, đối với ông cô là đứa con gái bảo bối đầy trân quý. Cho dù là cô cỡ nào ỷ lại, cỡ nào không hiểu phép, cỡ nào tính khí ngang ngược, ông vĩnh viễn như vậy, coi cô là bảo bối của mình. Thật không giống với ai kia, không thể nào chịu nổi tính khí cũng như sự trẻ con của cô. Thân thể lại bắt đầu cảm nhận được sự đau đớn không biết đến từ đâu, cảm thấy vừa chua xót vừa khô sở. Cô ôm bụng, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh. Thuốc đâu? Cô khom người, run run quay lại nơi tủ đầu giường có để thuốc. Mấy ngày nay tần suất phát tác ngày càng thường xuyên, giống như nỗi đau đớn tuyệt vọng khi ấy.

Cô chậm rãi nuốt viên thuốc để nó dịu bớt nỗi đau, từ dưới gối lấy ra một bức ảnh cũ, cứ thế nhìn chăm chú vào đó như bị thôi miên, mãi đến một lúc lâu sau mới cảm giác bình phục. Một nụ cười nhẹ xuất hiện nơi khóe môi, cô đem tấm ảnh áp vào ngực mình.

Một tràng âm thanh mềm mại bỗng vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh vốn có trong căn phòng. Trên màn hình di động hiện ra một dãy số lạ, cô lẳng lặng nhìn vào nó, tựa hồ có chút thất thần. Số này của cô, căn bản là không có ai biết cả, trừ cha cô; nhưng nếu là số của cha thì cô đã thuộc lòng lâu rồi. Tiếng chuông vẫn kiên trì vang lên, cô lúc này mới dè chừng ấn nút trả lời.

"Xin chào, cô là Ung Thủy Mạt --- Ung tiểu thư sao?". Ở đầu phía bên kia là giọng của một người đàn ông có phần chờ đợi. Trong lồng ngực cô chợt có gì đó rung động, không biết là thất vọng hay hy vọng. Cô hơi thở ra một chút rồi mới trả lời: "Là tôi. Xin hỏi ai đó ạ?". Âm thanh của đối phương nhẹ nhàng nhưng rõ ràng: "Cô hẳn là không nhớ tôi rồi. Tôi chính là người hôm đó dạy cô chơi golf đó---". Lúc này cô mới thốt ra: "Là cậu? Vu Bách Thiên?". Cô làm sao mà quên được? Chưa cần nói đến người đó là em họ anh, mà ngay cả hình dáng cũng có sự tương đồng. Nhất là nụ cười, nụ cười của hắn rất giống với anh, giống như ánh mặt trời California tỏa sáng ngày ấy.

Vu Bách Thiên bật cười, thanh âm xuyên thấu qua điện thoại rơi vào tai cô, tựa hồ có chút chấn động: "Thật cảm ơn vì còn nhớ tôi". Cô ngược lại lại chẳng biết phải trả lời như thế nào. Hắn giống như rất hứng khởi liền nói: "Hôm nay cô có rảnh không?". Đôi mắt cô chuyển hướng sang phía bên giường nơi vẫn còn đặt lọ thuốc, nói: "Thật ngại quá nhưng tôi hôm nay có việc rồi". Đầu bên kia dừng một chút rồi mới tiếp tục: "Không sao, tôi chỉ muốn rủ cô đi đánh golf thôi. Phải cho cô biết rằng cô chơi thật sự khá đó".

Cô nghĩ rằng mình với anh ta sẽ không có chuyện gì quan hệ với nhau cả. Giống như hai năm trước anh rời đi, từ đấy về sau không một liên hệ nào cả, nhẹ nhàng mà bước ra khỏi cuộc sống của cô. Giờ đây cô không muốn có bất kỳ sự liên hệ nào với anh, hay em họ anh.

Cô chậm rãi bước ra ngoài đường, con đường này giống với con đường cô đã từng bước đi ở Mỹ. Người đi đường luôn là thế, vội vàng ráo bước, nhưng cô thì lại vô cùng lạc lõng. Bởi vì mất đi anh, toàn bộ thế giới của cô dường như không còn ánh nắng, mọi nơi đều chỉ thấy một màu đen âm đạm. Cô biết rằng tình yêu vẫn còn và thật sâu đậm, hơn cả chính tình yêu dành cho bản thân mình. Anh vẫn nói rằng cô thường hay ỷ lại, thường hay không biết nghe lời, lại còn nói cô rất quá đáng, ngay cả việc anh cùng nữ bạn học ở cùng một chỗ cũng không cho. Chẳng lẽ anh còn không biết đối với người khác anh thật sự rất hấp dẫn sao? Chẳng lẽ anh không biết trong mắt biết bao người phụ nữ tràn ngập sự ngưỡng mộ khi nhìn anh sao?

Anh nói cô quá trẻ con, mỗi lần tức giận đều là anh phải dỗ dành. Anh nghĩ cô là bạn gái anh thì hẳn sẽ phải biết và thông cảm với anh, sẽ nên là dành cho những khoảng không gian riêng tư nhất định. Thế nhưng nếu hai người yêu nhau ở cùng với nhau thì chắc hẳn đều muốn chia sẻ mọi niềm vui hạnh phúc với nhau chứ? Nhưng anh không cho là như vậy, anh rất ít khi biểu đạt nội tâm của mình. Thậm chí cũng không nói rằng anh yêu cô. Chỉ có cô tự hiểu, tự cảm nhận mà thôi, nếu không phải vì yêu thì anh sẽ dễ dàng chấp nhận tình yêu và sự chung đụng giữa hai người sao?

Nhưng cô đã sai lầm, khi hai người ở chung vẫn luôn là cô nhân nhượng đối với anh. Anh không muốn nấu ăn, cô sẽ học cách nấu ăn. Lúc mới bắt đầu cô luôn bị thương tích đầy mình. Điều này cũng dễ hiểu, trước đây cô chưa từng biết nấu ăn, ngày còn bé khi gia đình chưa có điều kiện vẫn là cha chuẩn bị 3 bữa hàng ngày cho cô. Đến khi lớn gia đình giàu có thì trong nhà sẽ có bảo mẫu, chuyện gì cũng không đến cô động tay vào. Nhưng mỗi lần nhìn thấy anh cô lại cam tâm tình nguyện nấu nướng, cho dù phá hư mọi đồ vật trong bếp hay nguyên liệu nấu ăn thì trong lòng vẫn cảm nhận được dòng suốt mát của hạnh phúc, mãi mãi không có điểm dừng. Anh không thích công khai chuyện yêu đương ở trường học, cô chấp nhận và không bao giờ nhắc tới. Anh không thích cô chơi với Lưu Lục kiều, cô từ đó về sau chưa hề có liên lạc với cô bạn thân. Thế nhưng anh thì sao? Những việc cô không muốn anh làm thì anh sẽ không làm sao? Anh luôn đem những lời cô nói như gió thoảng bên tai --- nhưng tận sâu cô vẫn tin tưởng rằng anh yêu cô. Tuy rằng lúc đó trong tình yêu người chủ động vĩnh viễn là cô.

Thế nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ, anh đã từng chủ động nói chia tay một lần. Khi ấy hai người còn chưa ở chung với nhau, lại vì 1 cô bạn học của anh mà cãi nhau một trận nảy lửa. Anh hùng hổ lao ra khỏi cửa, cô sống chết bám chặt không cho anh đi. Anh ngăn cô rồi tuyên bố: "Nếu không tin tưởng thì chia tay". Rồi cứ như thế, hai người không còn tay trong tay nữa. Đến cuối thì sao? Vẫn là cô không chịu được, hàng ngày đều gửi thư, nhắn tin, gọi điện cho anh... vẫn như khi hai người còn yêu nhau. Thế nên mọi chuyện lại quay lại quỹ đạo của nó, người yêu nhau sẽ trở về bên nhau.

Một tràng âm thanh kéo cô quay trở về với thực tại, tập trung trở lại thì phát hiện ở trước mặt là một chiếc xe Jeep nhãn hiệu Subaru. Hề gương mặt tươi cười qua lớp kính xe, tựa hồ có chuyện vui chính là Vu Bách Thiên, hần cười thúc giục cô : " Nhanh lên xe đi, chỗ nào không thể dừng được. Nếu không sẽ bị phạt đó!"

Chờ cô lên xe xong mới kịp hỏi hần : " Cậu tại sao lại đến chỗ này?". Vu Bách Thiên thần nhiên lái xe, hé ra nụ cười rất rộng, nói : " Hữu duyên sẽ gặp nhau". Điểm này thật không giống với người ấy, người ấy vĩnh viễn sẽ ân nộ cười, cuối cùng chỉ nhìn thấy khóe môi cong lên mà thôi. Hần quay đầu lại hỏi : " Cô đi đâu để tôi đưa đi luôn?". Cô suy tư một chút rồi đọc cho hần địa điểm. Một phút trầm ngâm sau hần nói tiếp : " Bây giờ đang là giờ cao điểm, mọi đường chắc sẽ đều kẹt xe ". Hiện giờ đúng là giờ tan tầm cao điểm, dân số Thượng Hải lại đông nên rất nhiều xe đổ ra đường, chuyện kẹt xe cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Cô đáp lại bằng một nụ cười nhọt nhọt thiếu sức sống : " Không sao đâu. Tôi cũng không vội. Đến chỗ giao thì có thể cho tôi xuống được rồi". Chỗ thuốc cô có vẫn còn dùng được trong 2 tuần nữa nên không cần gấp gấp gấp bác sĩ làm gì. Vu Bách Thiên lúc này đã tự mình quyết định, nói với cô : " Hôm nay thật may mới gặp được cô, thế nào cũng phải mời cô một bữa. Hoặc nếu không muốn thì cô mời tôi, coi như công tôi đã đưa cô đi". Lời này nói ra làm sao mà có thể từ chối được, xem ra cô chỉ còn có thể gật đầu, mà nhìn nụ cười của hần như vậy thật khó mà có thể nói không.

Đối với Bách Thiên mà nói, không hiểu sao cô lại xuất hiện một cảm giác gần gũi và thân thiện. Có lẽ tình cảm này xuất phát từ rất nhiều năm trước khi cô còn ở chung với anh, đã hơn một lần thấy anh nói đến người em này. Anh nói hai người trước kia thực nghịch ngợm, luôn cùng nhau gây sự, cùng chịu phạt nếu gây rắc rối. Chính vì vậy mà trong lòng cô đã sớm dành cho người em họ này những suy nghĩ tốt đẹp. Còn bây giờ tuy không còn dùng thân phận là bạn gái anh mà đối diện với hần, thế nhưng tận sâu trong lòng cô vẫn tồn tại những cảm nhận tốt đẹp ngày ấy.

Nhà hàng tọa cạnh bờ sông, cao tầm 6-7 tầng, quay đầu nhìn lại có thể thu vào tầm mắt là cảnh sắc của toàn bộ con sông Hoàng Phố; đối diện với nó chính là cao ốc Đông Phương Minh Châu lấp lánh ánh vàng đã sớm đèn đuốc sáng rực.

" Đúng rồi, tại sao cô lại biết anh Đường?", hần tìm đề tài để hỏi cô. Cô nhún mày: " Ai cơ? Đường Hần Đông ư?". Cô uống một ngụm nước trái cây, vị ngọt chua của nước chanh Mỹ hòa tan trong miệng. Các nhà dinh dưỡng đã nói quả chanh tuy chứa nhiều vitamin C và axit amin giúp tiêu hóa tốt hơn, nhưng đối với những người có dạ dày như cô thì quả thực là không tốt chút nào. Nhưng tổng lại là cô không thể làm được, cô chỉ là rất yêu thích cái hương vị ngọt ngọt chua chua đó mà thôi. Cô là như vậy đấy, thường rất cố chấp, đã yêu thích 1 thứ gì đó thì sẽ không bao giờ cảm thấy chán cả. Anh trước kia luôn cảm thấy cô rất khác người, trên đời có biết bao nhiêu quả ngon nhưng cô tuyệt đối không thích bất kỳ thứ quả nào, trừ quả chanh. Mỗi lần đi siêu thị cô đều ôm hàng bọc chanh về chất đầy tủ lạnh.

Nhìn Vu Bách Thiên rồi cô nhẹ nhàng gật đầu, tay cầm ly nước lắc nhẹ, ngắm nhìn cái màu vàng nhàn nhạt tan đều trong ly thủy tinh đến say mê rồi chậm rãi nói: " Cha tôi cùng với Đường thị có chút quan hệ họp tác thế nên cũng có thể coi là quen biết".

Cô không thích nói chuyện nhiều, chỉ đơn giản thích quay đầu ra phía cửa sổ ngắm nhìn thành phố. Vu Bách Thiên quay sang sẽ nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng của cô, trắng nõn và thật mềm mại. Cô cứ lẳng lặng ngắm nhìn bên ngoài, nhập tâm đến mức ngay cả ánh mắt cũng không chớp lấy một lần. Cả người phảng phất ra thứ khí chất rất trầm tĩnh cùng dịu dàng. Hần cảm giác cô tuyệt đối không giống với những cô gái hiện đại bây giờ đều hoạt bát năng động.

Cô nhìn hình ảnh phản chiếu của mình qua chiếc kính cửa sổ. Vẫn là hình dáng của cô trước kia, đôi mắt vẫn vậy, chiếc mũi vẫn vậy, tựa hồ cái gì cũng đều không thay đổi. Nhưng tận sâu bên trong, cô cảm nhận được đã có điều gì đó mất đi, cô giờ đây không còn là mình của trước kia, không có khả năng muốn cười là cười, muốn khóc là khóc. Thanh xuân là như vậy sao? Trải qua nó một lần để rồi khi nó qua đi ta vĩnh viễn không còn là mình nữa? Có lẽ nó giống với duyên phận con người, chỉ những người có duyên mới gặp được nhau, gặp nhau vốn đã khó khăn, thế nhưng mấy người có duyên?

Những ánh đèn vàng hắt đầy trên hành lang. Xuyên qua lớp ánh sáng đó cô có thể nhìn thấy anh. Anh đứng đó, tấm thân lớn dựa vào tường, trong tay cầm điều thuốc tỏa ra thứ khói trắng nhàn nhạt.

Cô chậm rãi bước qua, không gật đầu, không chào hỏi. Vốn đã là người xa lạ thì cái gì cũng không cần làm. Hành lang thật lớn nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được hương vị của anh, cái hương vị quen thuộc lẫn xa lạ, cái hương vị có thể kích thích các dây thần kinh gây đau đớn trên người cô. Trước kia anh chưa từng dùng qua bất kỳ loại nước hoa nào, sống với anh mấy năm cô biết rõ điều này. Hiện tại trong không khí lại lẫn mùi nước hoa nên cô lập tức nhận ra ngay. Chuyện này cũng giống như chú chó trung thành với chủ, chỉ cần ngửi thấy mùi hương sẽ phân biệt được người nào là chủ, kẻ nào xa lạ, vĩnh viễn sẽ không bao giờ sai lầm. Đây là một loại bản năng.

Anh nhẹ nhàng hít vào một hơi đầy, rồi lại nhẹ nhàng nhả khói ra, ngón tay kẹp hờ điều thuốc, cả người toát lên một phong vị lạnh lùng : " Không cần tiếp cận em trai tôi!". Cô giống như là không nghe được, ngay cả bước chân vẫn tiếp tục, vẫn là chậm rãi và bình tĩnh. Nhưng kỳ thật bên trong sớm đã có một cơn tức giận dâng lên nhưng vẫn cố gắng kiềm chế. Ngón Bách Nghiêu liền đuổi theo cô vài bước, một tay nắm vào cổ tay cô, dùng sức kéo lại về phía sau. Cô nhẹ tựa lông hồng, đánh mất trọng tâm liền ngã về phía sau.

Cô làm sao có thể gãy đến như thế này? Anh lúc này thật hoài nghi vào cảm nhận của chính mình. Trong trí nhớ, cô rõ ràng là có chút tròn trịa, không phải một tấm thân gầy gò như bây giờ. Chính vì vậy mà mỗi lần anh đều kêu cô là "Tiểu trư", và rồi cô cũng không chịu yếu thế liền đáp lại : " Người mỗi ngày đều ngủ cùng heo thì là cái gì?". Lúc này anh chỉ còn biết cách im lặng, nếu không chẳng lẽ lại trả lời cũng là heo sao??

Nhưng giờ phút này cô cơ hồ là chỉ còn da bọc xương. Rốt cuộc sự mềm mại trong quá khứ đã biến mất đi đâu rồi? Anh muốn hỏi, nhưng rồi lại không thể mở lời, những lời qua miệng trong chốc lát lại biến thành những lời đe dọa : " Không cần bởi vì Đường thị không cho vay mà quay sang tiếp cận với nó. Tôi cho cô biết, người nắm quyền hành quyết định là tôi, không phải nó". Bả vai cô bị ấn đến đau đớn, nhưng nỗi đau này có là gì so với vết thương trong tim? Cô chỉ có thể không ngừng hít thở để tìm lại chút cảm giác cho mình. Thế nhưng một lời của anh đã vứt cô thẳng xuống nơi sâu nhất của địa ngục. Trách không được cha cô mấy ngày hôm nay bóng dáng đều không thấy, thì ra là vì chuyện vay vốn.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh, trong đáy mắt người đối diện tìm không thấy một tia cảm xúc. Giờ phút này nhìn vào anh cô chỉ thấy anh giống như một bức tranh treo tường đầy vô cảm. Vài giây ngắn ngủi chỉ bằng cái chớp mắt, cô không chịu được mà dời ánh mắt đi, xoay mình bước đi.

Ngon lửa tức giận trong anh càng bùng lên, anh tiến lên nắm chặt vào cơ thể cô đang loạng choạng bước đi, nói gần từng tiếng : " Những lời tôi nói, hãy nhớ kỹ lấy. Đừng tưởng cô tiếp cận được em tôi mà có thể tìm kiếm được sự ưu ái". Cô hơi nhú mồm, thực không muốn nói chuyện với hắn. Anh rút cuộc bắt cô ngẩng đầu mà nhìn mình, đối diện với gương mặt cô mà nói: " Cô tốt nhất là nên nhớ lấy những lời này. Nếu không đừng trách tôi".

Cô tựa vào bức tường nhìn bóng lưng anh rời đi. Giờ phút này cô không biết làm cách nào để bước đi tiếp, đành chậm rãi ngồi bệt xuống nền đất, lòng biết rằng ở chỗ này thì làm như vậy là tối kỵ, nhưng giờ đây cô liệu còn bận tâm đến những điều đó sao? Lòng đau đến thắt lại, ngay cả hô hấp cũng thật khó khăn.

Kỷ thực ánh đèn trong nhà hàng cũng không phải quá sáng nhưng có lẽ vì liên quan đến tình cảm, hoặc bởi vì vẻ đẹp về đêm của sông Hoàng Phố. Anh chỉ vài bước tiến vào nhưng đã nhận ra ngay được hình dáng của bọn họ. Ánh mắt con người luôn hướng tìm những cái đẹp, không thể phủ nhận được là cô với Bách Thiên ngồi cùng nhau thật xứng một đôi tiên đồng ngọc nữ. Bách Thiên thì không ngừng nói chuyện, còn cô thì chỉ thản nhiên cười bất theo nhịp câu chuyện. Hình ảnh đó khiến lòng anh cảm thấy nhói đau.

Theo ở phía sau chính là người anh em tốt Đường Hân Đông cũng tranh thủ cơ hội góp lời : " Xem, thấy tôi nói đúng chưa. Nếu em họ cậu mà không có tình ý với cô ta thì sông Hoàng Phố này sẽ chảy ngược luôn rồi!"

Bách Thiên cùng anh lớn lên, tất nhiên Đường Hân Đông cũng hẳn là hiểu biết về hắn phần nào. Chỉ cần nhìn vẻ mặt tươi cười lấy lòng của hắn lúc này, thật giống với khi giả bộ ngoan ngoãn với ông ngoại để được cho kẹo.

Anh liếc mắt về phía Đường Hân Đông một cái, cũng không nói gì, sai bước về phía bàn mình. Bữa cơm hôm nay coi như không ra gì, vì tâm tư anh đã sớm không còn đặt vào nó nữa. Từ ngày gặp lại cô đến giờ anh vẫn luôn canh cánh trong lòng, có những câu muốn hỏi nhưng chưa kịp nói ra miệng đã tan biến. Vì sao năm đó lại nói chia tay, vì sao năm đó lại không hề liên lạc gì với anh? Nhưng nhìn lại, anh từ khi tay chia cũng chưa từng liên lạc với cô... làm thế nào để mở miệng mà hỏi chuyện này được?

Làm sao mà hỏi cho được? Cứ nghĩ rằng cô sẽ mãi mãi là yêu anh, cho dù có chia tay nhưng sẽ không bao giờ quên anh, rồi lại phát hiện cô đã sớm kết giao với người khác. Anh đối với chuyện này cứ suy nghĩ không thôi. Nhưng có lẽ cô đã sớm từ bỏ rồi !

Giờ chẳng lẽ lại nói với cô, năm ấy mọi chuyện chỉ là ngoài ý muốn, trong thâm tâm anh vẫn nghĩ rằng cô sẽ quay trở lại. Anh vì sợ mất mặt mà không van cầu cô trở lại. Giờ nghĩ lại mọi chuyện thật nực cười! Nếu có thể nói sớm thì từ tám trăm năm trước đã nói rồi, cần gì đợi đến ngày hôm nay?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ngón Bách Nghiêu ném áo khoác lên giường, phiền muộn kéo caravat ra, chân bước đến bên cửa sổ, tay kéo mạnh chiếc rèm ra. Biệt thự đối diện vẫn không một ánh đèn, xem ra tiểu tử này vẫn chưa trở về.

Thật không còn kiên nhẫn nữa, cứ chốc lát anh lại nhìn đồng hồ, giờ đã quá mười hai giờ đêm rồi. Tay cầm chai rượu mạnh, rót đến tràn đầy cả ly, một ngụm rồi lại một ngụm. Nhớ lại khi còn ở Cali anh chỉ uống mỗi bia. Cô khi ấy không biết uống rượu, một lần bị anh lừa gạt cũng ném thử một chút. Không uống thì không sao, vừa uống một ly đã trở nên mơ màng, lộ ra dáng điệu ngây thơ chân thành, ôm dính lấy anh như con gấu kaola, cho dù anh có làm cách nào cũng không thể kéo cô ra được. Vì một lần như thế mà anh hoảng sợ vô cùng, quyết định từ nay về sau sẽ không bao giờ cho cô uống rượu nếu không có anh bên cạnh.

Suy nghĩ miên man một lúc anh mới quay lại thực tại, lại nhìn đồng hồ. Đã quá 12h rồi!! Xã hội hiện đại, quan hệ nam nữ phát sinh chuyện tình một đêm sớm đã quá quen thuộc, ngay cả chính anh cũng đã trải qua. Huống chi hôm nay là cô có việc muốn nhờ vả Bách Thiên, chắc chắn sẽ đặt lợi ích lên đầu tiên. Nhưng càng nghĩ như vậy chỉ càng khiến lòng anh có điểm buồn chán. Sự phiền muộn khiến anh muốn uống càng nhiều; nhưng dường như không thể giải tỏa được sự bức bối trong lòng, anh cuối cùng đem cả chai rượu mà ném qua cửa sổ. Mọi thứ xung quanh vẫn lặng im, chai rượu rơi xuống mặt đất nhưng lại bị đám cỏ thật dày bao lấy, ngay một chút tiếng động cũng không thể cảm nhận được.

Chậm rãi hít một hơi sâu vào lồng ngực, anh bước nhẹ đến bên giường. Sự im lặng bao trùm lấy không gian trong chốc lát, anh lần vào túi quần lấy ra một cái ví da màu đen, mở nó ra, dùng ngón tay tìm kiếm vào ngăn tận cùng bên trong, cảm nhận được một vật nhỏ cứng nhỏ lên. Đó chính là một chiếc nhẫn nam kiểu dáng khá đơn giản nhưng là nhẫn bạch kim.

" Bách Nghiêu, em thích chiếc nhẫn này. Mua nhé?". Vẻ mặt cô lúc đó tràn ngập ý cười, ngửa đầu nhìn anh bằng ánh mắt rất trông chờ. Đôi mắt cô cong thành hình nửa vầng trăng, trong đó ẩn chứa những tia sáng lấp lánh, cảm giác như mặt nước hồ trong trẻo. Ở cùng cô lâu như vậy nhưng chưa một lần cô yêu cầu anh một điều gì cả. Ngày đó trùng hợp lại chính là ngày sinh nhật cô, vốn dĩ anh muốn đem đến cho cô một bất ngờ lớn; không ngờ cô trực tiếp đề đạt ước nguyện chính là chiếc nhẫn này.

Nhờ rõ lúc ấy anh chậm nhẹ vào mũi cô rồi trêu đùa : " Em không phải là hy vọng anh sẽ cầu hôn em chứ?". Cô chỉ mở to đôi mắt của mình hơn nữa, vuốt

nhẹ đôi môi xinh xắn của mình trả lời : " Vì sao lại không thể? Anh dám không cầu hôn em sao?". Anh biết tính cô hay thích đùa giỡn, liền đáp : " Tất nhiên là có rồi. Em nhất định sẽ là vợ anh. Sau đó anh sẽ đem em buộc chặt lại, để xem em còn dám cùng người khác chạy trốn không?". Cô trừng mắt nhìn anh, khóe miệng bất chợt kéo cao lên, chỉ là không cười.

Anh kỳ thật cảm giác kiểu dáng chiếc nhẫn này rất bình thường, vốn tưởng cô sẽ muốn cái tốt nhất. Nghĩ vậy anh liền lôi kéo cô vào cửa hàng chuyên bán nhẫn kim cương, muốn cô lựa chọn một chiếc. Kết quả là sao? Vừa nhìn thấy giá niêm yết thì phản ứng đầu tiên của cô chính là quay sang ghé sát vào tai anh mà thì thầm : " Nơi này đắt quá, em không cần. Chỉ cần chiếc nhẫn kia thôi, được không anh ?". Anh hiểu cô vì nghĩ cho anh mà làm vậy, giá một chiếc nhẫn kim cương bằng cả một năm anh kiếm tiền.

Cuối cùng không thể lay chuyển được cô, anh đã mua một chiếc nhẫn bạch kim tặng cô. Lúc về nhà, cô còn trang trọng mà nhắm mắt lại khiến cho anh phải dốt đay. Anh còn nhớ rất rõ khi đó khi tiến tới nắm chặt tay cô, cơ hồ cảm nhận được hàng mi cô khẽ lay động, có lẽ cô thực sự lo lắng đến mức khản trương. Mở mắt ra, cô nheo mắt cười nhìn anh nói : " Hiện tại đến phiên anh nha". " Gì chứ?", anh khó hiểu hỏi cô. Đáp lại chỉ là nụ cười nở rộ của cô, nhẹ nhàng chạy vào lòng anh, giọng điệu cũng rất ư là uy hiếp : " Bảo anh nhắm thì cứ nhắm đi. Bằng không em sẽ khiến anh rất thê thảm đó nha!".

Anh chẳng biết làm cách nào khác, đành một mắt nhắm một mắt tí hí vụng trộm xem cô sẽ làm gì. Tay cô lúc nào đang ở trong túi sờ soạng muốn tìm kiếm thứ gì đó, vừa quay đầu mắng trách anh : " Ngón Bách Nghiêu, anh có phải là không muốn sống nữa đúng không? Có đúng thế không?". Mỗi lần cô tức giận đều là thế, đem cả họ lẫn tên của anh ra mà kêu. Anh vội vàng nhắm chặt mắt lại. Giờ chỉ có thể dùng cảm nhận mà thôi, anh phát hiện cô kéo tay anh rồi xuyên qua ngón giữa một vật gì đó tròn tròn. Giờ phút này anh đã hiểu. Chỉ chờ cô hạ lệnh cho anh mở mắt, quả nhiên đập vào mắt anh chính là chiếc nhẫn bạch kim đó, với nhẫn của cô quả là một đôi!

Hai tay cô vòng qua cổ anh, nhìn sâu vào trong mắt anh, đầy mắt tràn ngập ý cười : " Đeo chiếc nhẫn này vào em cũng không sợ anh sẽ chạy mất. Từ giờ phút này, anh là của em. Ai dám giành giật anh với em, em sẽ liều mạng với cô ta!". Những lời này của cô đã nói ra. ...thế nhưng sau thì sao? Chẳng phải là cô vẫn ở cùng với người đàn ông khác sao? Hay chẳng vì lúc ấy anh chỉ mua một chiếc nhẫn đơn giản nên vốn không thể đem cô trở lại bên mình? Cô như thế, còn anh thì sao? Anh vốn chính là bị cô đem trở lại, đến tận bây giờ vẫn không thể nào thoát ra khỏi lời nguyền đó ---

Bên tai lúc này truyền đến tiếng động cơ đến chói tay, trong cái đêm yên lặng này, mọi thứ đều trở nên rõ ràng. Anh đi tới bên cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy hình ảnh Bách Thiên trở về.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, đã 2h đêm. Tiểu tử này còn biết đường mà về sao! Anh nghiêm mặt hỏi : " Cậu đi đâu giờ này mới về? Vẫn còn nhớ đường về nhà sao?". Vu Bách Thiên cảm thấy khó hiểu, ngã ra chiếc sofa gần đó, nghiêng mình nói với Bách Nghiêu : " Anh, uống say sao? Chẳng phải em ngày nào cũng giờ này mới về sao?". Vẫn chưa trả lời vào trọng điểm, anh tức giận nói tiếp : " Tôi hỏi cậu đi đâu, làm gì?".

Vu Bách Thiên miễn cưỡng ném chiếc chìa khóa sang bên cạnh : " Em đến phòng phát triển sản phẩm. Chúng ta đang muốn tung ra sản phẩm mới đó thôi". Anh lúc này mới bình tĩnh hơn một chút, đúng là tên tiểu tử này mỗi ngày đều về muộn thế này, lúc này mới cảm nhận mình có chút thất thố. Như thế nào mà bất kỳ sự việc gì liên quan đến cô đều khiến anh mất đi lý trí, thật giống với hồi tuổi trẻ.

Vu Bách Thiên đứng lên, chậm rãi nói : " Anh còn nói mình không uống rượu, cả người đầy mùi rượu thế này. Mau trở lại giường đi, em cũng mệt rồi, muốn ngủ. Sáng mai em còn có việc!"

Anh nghe vậy liền hỏi : " Việc gì?". Vu Bách Thiên gãi tóc, mặt hiện lên chút ngượng ngùng : " Đưa bạn đi có việc". Trong lòng anh bỗng cảm thấy thực khản trương, ánh mắt sắc bén liếc qua hắn : " Bạn nào?". Vu Bách Thiên chỉ đáp lại đơn giản : " Bạn bình thường thôi. Anh sao hôm nay lại vô cớ có hơi nhiều vậy, thực phiền quá đi".

Anh vẫn là chưa chịu buông thả tiếp tục chất vấn : " Tên gì? Không phải là Uông Thủy Mạt chứ?". Lúc này Vu Bách Thiên bất chợt thốt lên : " Anh làm sao biết hay thế?". Một con tức giận bất chợt ào đến, người phụ nữ này thật giỏi, chẳng phải anh đã cảnh báo không cho cô ta tiếp cận Bách Thiên sao? Anh lạnh lùng nói : " Không cần nói với anh là cậu có ý tứ với cô ta. Loại phụ nữ như cô ta, không thích hợp với cậu".

Vu Bách Thiên kinh ngạc nhìn anh nói : " Anh có ý tứ gì chứ? Cô ấy là loại phụ nữ gì? Em đã là người lớn, tự biết mình đang làm cái gì". Ngón Bách Nghiêu chớp nhẹ lông mi, tiếp : " Ý của cậu là cho dù tôi có nói gì thì vẫn cứ là muốn theo đuổi cô ta?". Bách Thiên cũng không chịu im lặng : " Thật không hiểu là có chuyện gì với anh nhưng từ trước đến nay anh có bao giờ can thiệp vào chuyện của em đâu?".

Ngón Bách Nghiêu chỉ đáp lại bằng một nụ cười lạnh lẽo : " Chỉ sợ là cô ta có dụng ý mà tiếp cận cậu thôi". Lúc này Bách Thiên chỉ bật cười mà nói : " Anh thật sự say rồi đấy. Em mệt lắm, không có thời gian mà nói hươu nói vượn với anh đâu". Cô căn bản là không chủ động tiếp cận hắn, mà ngược lại, chính hắn tự tìm đến cô. Hơn nữa càng tiếp xúc với cô càng phát hiện ra có những nét độc đáo cá tính. Mặc dù bên ngoài thì lãnh đạm nhưng lại không hề từ chối người khác.

Anh đã chịu đựng cả một đêm, sáng hôm sau lập tức gọi điện cho Đường Hân Đông hỏi, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề : " Bọn họ muốn vay bao nhiêu?". Đường Hân Đông còn đang mơ màng ôm người đẹp trong lòng, đầu óc còn chưa phản ứng kịp với những gì vừa nghe, chỉ biết hỏi lại : " Cái gì cơ?"

Ngón Bách Nghiêu không còn chút kiên nhẫn nào nhưng vẫn phải lặp lại câu hỏi : " Tôi hỏi cậu ngài Uông muốn vay bao nhiêu tiền?". Lúc này Đường Hân Đông mới thực sự thanh tỉnh, vẫn còn lưu luyến người đẹp, không khách khí mà trả lời : " Đầu óc cậu có vấn đề sao? Có biết giờ là mấy giờ không? Không có chuyện gì làm thì đi tìm phụ nữ mà giải khuây---".

Ngón Bách Nghiêu chỉ lạnh lùng mà đánh gãy lời nói còn dở dang : " Bao nhiêu?". Đường Hân Đông ngáp một cái rồi tiếp : " 1 triệu ". " Đã quyết định đến đâu rồi?". Anh dường như không muốn buông tha, vẫn tiếp tục truy vấn.

Đường Hân Đông chán nản nói : " Không phải sớm nói với cậu rồi sao, sớm đã không thông qua rồi. Nhưng theo thông tin của tôi thì ngài Uông đã đi liên hệ với các ngân hàng khác rồi". Ngón Bách Nghiêu thần nhiên đáp lại : " Giúp tôi lần này, coi như tôi nợ cậu một lần".

Anh vừa nói dứt câu, Đường Hân Đông dường như là hết sức tỉnh táo liền bật hỏi : " Thế là có ý gì?". Không ngờ đại thiếu gia này hôm nay lại muốn nhờ vả, còn nói thiếu nợ hân, tuyệt đối là có vấn đề, hơn nữa lại là vấn đề cực khủng khiếp. Hân làm sao mà có thể dễ dàng bỏ qua chứ? Liên tục chất vấn tiếp : " Cậu có ý gì với Uông Thủy Mạt đấy? Hai anh em các cậu định tranh giành cô ta sao?"

Tối qua hân đi cùng với Ngôn Bách Nghiêu, tất nhiên không để lọt qua mắt những phản ứng bất thường của anh. Đặc biệt là khi nhìn Bách Thiên và Thủy Mạt ở cùng một chỗ, sắc mặt anh đặc biệt khó coi.

Ngôn Bách Nghiêu chỉ nói : " Cứ làm như tôi nói, tôi nợ cậu lần này". Đường Hân Đông chuẩn bị mở miệng thì đầu kia đã ngắt lúc nào không hay. Người này quả là quá đáng, sáng sớm đã không cho ai yên ổn. Vừa quay đầu thì nghe thấy tiếng nói nũng nịu của cô gái nằm bên cạnh, nhìn hân với ánh mắt thực quyến rũ, không khí bỗng dưng trở nên mờ ám, " Bảo bối khiến em tỉnh ah-----".

Ngôn Bách Nghiêu đã dập máy. Một triệu, quả là con số không nhỏ. Cho dù anh có gạt đầu đồng ý thì vẫn còn một cửa phải qua của ban giám đốc. Nhưng chỉ cần là anh muốn thì sẽ không thành vấn đề. Tầm mắt lúc này mới nhẹ nhàng di chuyển sang phía cửa sổ, ánh sáng đã sớm chiếu xuyên qua ngập tràn đầy trong phòng.

Những chuyện quá khứ lại hiện về, cô là rất thích nằm trong ngực anh, treu đùa anh, dù có gọi mấy lần vẫn chưa chịu rời giường. Có đôi khi còn dùng chân trườn lên đầu để giả vờ không nghe thấy, phải một lát sau cô mới chịu dậy, tay dụi dụi mắt chạy đến bên anh, lấy tay ôm thật chặt từ phía sau mà than thở : " Em thật là vẫn muốn ngủ nữa mà".

Hai người ở chung một thời gian bao giờ cũng sẽ xuất hiện mâu thuẫn, cho dù chuyện nhỏ cũng có thể cãi nhau. Và cứ mỗi lần như thế, nhất là khi anh trở nên tức giận, cô rất sợ anh sẽ nói chia tay. Mắt lại ngập nước rồi quật cường nhìn anh mà nói : " Không phải em chưa từng nghĩ đến chia tay, nếu muốn anh hãy trả lại bảo bối cho em. Chỉ cần anh trả lại thì em sẽ rời xa anh. Cả đời này coi như không quen biết nhau!". Mỗi lần như vậy cho dù anh có muốn nói ra thì đều phải thu lại, trong lòng ngập tràn cảm giác áy náy.

Sau nhiều năm như vậy nhưng cảm giác đó vẫn ảnh hưởng tới anh. Cũng tốt, coi như anh nợ cô. Nếu trước đây đã muốn chặt đứt quan hệ, giờ coi như anh trả lại cho cô món nợ ngày ấy, giờ đây sẽ không còn liên quan đến nhau nữa. Anh thật không nghĩ rồi sẽ có ngày cảm xúc của mình sẽ bị cô chi phối, vì cô mà hi giận.

Từ nay về sau, anh sẽ yên ổn. Cuộc sống sau này sẽ không còn hình bóng của cô nữa ----- anh sẽ sống vì vợ anh, vì con anh ----- rồi cô sẽ không còn là gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Cô ngo ngác gác điện thoại xuống, thất thần một lúc lâu mới tỉnh táo lại được. Là anh vừa gọi điện hẹn gặp cô, tuy rằng cách nói năng vẫn rất lạnh lùng, nhưng tận sâu trong lòng cô bỗng xuất hiện một sự chờ mong nho nhỏ.

Nhiều năm đã qua như vậy nhưng cô vẫn nhớ rất rõ cuộc hẹn hò đầu tiên của hai người. Lúc đó chỉ là đi dạo đơn thuần mà thôi, con đường trước kia tưởng dài nhưng khi đi bên anh thì cô lại cảm thấy sao thật ngắn. Chớp mắt một cái thể mà đã trải qua nhiều năm, nhiều chuyện đã xảy ra và con người cũng thay đổi, nhưng mãi mãi trong tâm trí cô đoạn ký ức đó thật đẹp.

Trước kia cô quả thực rất béo, có biệt danh là Baby Fat, nhưng anh chính lại thích hình dáng mập mạp đáng yêu của cô, luôn thích kêu cô là Tiểu trư. Có những khi cô cảm thấy mình rất giống với con heo, chỉ thích ăn và ngủ mà thôi --- mỗi lần cô quyết tâm giảm béo thì anh sẽ lại mua nào là bao lớn bao nhỏ toàn đồ ăn yêu thích để dụ hoặc cô, kết quả kế hoạch bao giờ cũng thất bại cả.

Nụ cười bất chợt dừng trên môi cô -- phải mất hàng tiếng để chọn ra được một bộ quần áo thật thích hợp để đến gặp anh. Hiện tại cô rất gầy nên mặc cái gì cũng đều cảm thấy rộng cả, sau khi chọn tới chọn lui, rốt cục cô chọn một chiếc váy hoa trắng đơn giản.

Đến chỗ hẹn gặp người quản lý ở trước cửa, báo danh xong thì lễ phép nói với cô : " Uông tiểu thư, mời đi bên này". Cô cảm giác lo lắng, tay nắm chặt chiếc ví da, anh bây giờ không còn là anh ngày trước. Tập đoàn gia tộc anh, giá trị con người anh, ở trong nước phải là thứ nhất thứ hai.

Người quản lý đưa cô đến trước cánh cửa được trang trí sang trọng, giờ tay gõ cửa : " Ngôn tiên sinh, Uông tiểu thư đã đến". Bên trong vang lên âm thanh đầy lãnh đạm của anh trả lời : " Mời cô ấy vào". Quản lý lập tức cung kính mở cửa rồi gạt đầu tiễn cô vào trong.

Anh dường như vẫn bất động một chỗ, thân thể không có sự chuyển động, chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi thôi nhưng cô vẫn có cảm giác cả người đông cứng lại. Hít một hơi thật sâu, lúc này cô mới ngẩng đầu rồi tiến dần vào bên trong. Quả thực là khách sạn cao cấp, bên trong thực xa hoa lộng lẫy động lòng người, anh đang đứng dựa người vào cửa sổ, cảm giác thật xa vời. Vẫn không quay đầu lại, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng anh mà thôi.

Năm ấy cũng vậy, ngày cô rời đi, khi quay đầu lại nhìn anh cũng chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng to lớn của anh mà thôi --- không hề có một cái quay đầu lại, không hề có một lời van cầu, không gì cả. Thế nên sau này trong dòng ký ức lảng động lại trong cô luôn là bóng lưng đó xuất hiện đầu tiên. . .

Trước kia anh vẫn luôn mặt áo phông, để rồi mỗi lần cô làm quấy rồi khóc lóc đều lấy áo anh mà chùi nước mắt nước mũi tèm nhem. Nay anh đã không còn như vậy, trên người lúc nào cũng vận những bộ tây trang giày da chỉnh tề sang trọng. Anh đối với cô lúc này cũng tựa như người xa lạ rồi.

Cô vẫn giữ im lặng, bởi vì thật sự là không biết nói gì, không biết nói như thế nào. Anh gọi cô đến chắc hẳn là muốn nói ra suy nghĩ của mình. Không gian trở nên tĩnh lặng bởi sự im lặng đến ngột thở của hai người.

Thật lâu sau anh mới chậm rãi quay người lại, chỉ vào chiếc ghế phong cách Châu Âu gần đó, nói : " Mời ngồi!". Khách khí cùng lãnh đạm, chính là cách mà người thế gia đối đãi với khách. Cô cũng chỉ biết ngồi xuống, quay đầu sang nhìn ảnh, cất tiếng hỏi : " Xin hỏi tìm tôi là có chuyện gì?"

Anh chăm chú nhìn cô, đã qua vài năm nhưng vẫn như trước, trên gương mặt cô không hề thấy dấu vết của tuổi tác. Cô vẫn thế, như trong ký ức của anh, gương mặt xinh xắn trắng trẻo, đôi mồm mềm mại mang đầy khiêu gợi. Có đôi khi anh không khỏi bội phục cô, đã từng sinh con thế nhưng vẫn còn rất trẻ, ngoại hình không hề có điểm nào giống thế. Có lẽ cũng vì thế mà tên tiểu tử kia cảm thấy hứng thú với cô.

Sự phiền muộn lại bắt đầu dâng lên trong lòng anh. Tay anh nắm chặt thành quyền, xoay người, không muốn sự có mặt của cô ảnh hưởng đến tâm trí của mình. Một lát sau mới lãnh đạm cất tiếng nói : " Tôi muốn gặp cô hôm nay vì một chuyện ---" dừng một chút, chú ý sắc mặt cô anh mới tiếp tục : " Chuyện vay tiền của cha cô ". Quả nhiên, mặt cô thoáng chút ảm đạm.

" Tôi nghĩ nếu tôi không nói thì cô cũng có thể hiểu tình huống hiện giờ của công ty cha cô. Cho dù có lấy tất cả để đảm bảo thì ông cũng không thể đi vay ở bất kỳ một ngân hàng nào cả. Cho dù có dùng quan hệ để lôi kéo quan hệ thì cũng không được gì cả. Người kinh doanh sẽ không vì tình cảm mà quyết định", anh nói.

Cô chỉ im lặng, lẳng lặng mà nghe anh nói. Nếu anh nắm rõ mọi chuyện như vậy, hiện lại muốn gặp cô, chắc hẳn mục đích không đơn giản, và cũng không hề muốn nhìn thấy phản ứng đơn giản của cô lúc này. Khóe miệng cô bất chợt cong lên, hơn ba năm không gặp, quả nhiên là đã khác xưa. Cô nên vì thế mà vỗ tay khen ngợi anh!

Lúc này cô ngẩng đầu nhìn anh, hỏi thẳng : " Ý anh là ----", anh vẫn không nhúc nhích, nhìn về phía cô nhưng trong ánh mắt hoàn toàn là sự lãnh cảm, đáp : " Tôi có thể giúp cha cô vay tiền ". Trong lòng cô cảm nhận được sự chấn động lớn, cô biết anh có thực lực làm thế. Gia tộc nhà anh kinh doanh rất lớn, ngân hàng chỉ là một trong các nghiệp vụ đó, ngoài ra còn có dầu mỏ, điện tử. Mà anh chính là người nắm giữ quyền hành điều hành các ngân hàng đó. Cô tin rằng chuyện của cha cô đối với anh thực chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng nghĩ lại, anh vì sao mà muốn giúp cô? Lần trước vô tình gặp mặt chẳng phải là đã cảnh cáo cô rồi sao? Thậm chí cả một câu hỏi xã giao thông thường như "Em gần đây thế nào?" cũng không hề có! Chính là không có gì cả! Chẳng phải anh sớm biến cô thành kẻ xa lạ, có lẽ phải là kẻ xa lạ nhất trong những người xa lạ mất. Mấy năm xa nhau anh chắc phải có nhiều bạn gái, đối với người muốn sắc không có sắc, muốn đáng người không có đáng người như cô, ở cùng một chỗ nhưng chẳng lưu lại điều gì tốt đẹp với anh thì liệu còn muốn nhớ đến cô chăng?

Cô biết anh có thể giúp. Nhưng biết là một chuyện, nhờ vả lại là chuyện khác. Giờ đây hai người đã là xa lạ, lấy cớ gì mà nhờ người ta giúp mình? Muốn cô mở miệng ra xin anh -- đừng mơ đến! Cả đời này cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ mở miệng nhờ vả anh. Sắc mặt cô trở nên tái nhợt, cất giọng nói : " Tôi không nghĩ là cần anh giúp!". Nếu đời này đã định anh nợ cô, thì cả đời cô muốn anh không bao giờ trả được.

Anh chỉ lạnh lùng cười nhạt : " Muốn tôi giúp? Muốn cũng chưa chắc tôi đã giúp. Hôm nay là tôi thay mặt em họ mà đứng ra giúp cô, nhưng có một điều kiện ---", lời đã nói ra nhưng trong lòng anh thực cảm thấy mình có phần quá đáng. Mấy ngày nay anh đã từng nghĩ, nếu cô nhờ anh thì liệu anh phải làm thế nào? Kết quả là chẳng thể tìm được câu trả lời, tận sâu trong lòng anh biết được mình sẽ không thể kháng cự được sự thỉnh cầu của cô -- trái tim anh đã sớm phản bội mình.

Thế nhưng sự thật thì sao? Cô không hề cầu xin anh giúp đỡ. Đúng vậy, lúc này ở cô phát ra một khí ngạo khí đầy quật cường. Năm đó phải chăng vì còn yêu anh mà cô mong muốn quay trở về bên anh? Giờ tình yêu không còn thì cô sẽ lựa chọn cất bước ra đi---

Cô cúi đầu, suy nghĩ nói : " Điều kiện gì?". Theo góc độ của anh có thể nhìn thấy hàng mi của cô khẽ lay động. Lòng anh bỗng cảm thấy lay động, những chuyện trong quá khứ bất chợt hiện lên, anh nhìn thấy hình ảnh của anh đang đeo nhẫn cho cô, hàng mi yêu kiều của cô cũng giống bây giờ, khẽ khàng lay động thật đáng yêu. Câu nói tiếp theo đến đầu môi liền bị nuốt xuống.

Tâm trạng của cô bây giờ chỉ có sự lạnh lẽo, lời của anh đã nói, cho dù cô có cầu xin thì anh cũng chưa chắc đã giúp đỡ. Không cần anh nói cô cũng tự hiểu được khoảng cách của hai người lúc này. Nhưng hiện thực và tưởng tượng vốn khác nhau, thực tế nghe lời anh nói ra khiến cô cảm thấy đau đớn. Vẫn nghĩ mọi chuyện đã kết thúc nhưng đáy lòng vẫn cảm thấy đau thương.

Anh chỉ giữ im lặng. Cô không suy nghĩ nữa, chân liền hướng ra phía cửa. Cô đã đoán trước được nhưng vẫn phạm sai lầm, hôm nay anh chỉ là muốn xem bộ dáng bị chê cười của cô mà thôi. Có phải anh muốn để cô thấy anh giờ đã thành công đến thế nào không?

Anh rào bước đến bên cô, nắm chặt cánh tay cô, rồi lại cảm nhận được sự gầy yếu của cô, tựa hồ như làn mây, nói : " Không muốn nghe điều kiện sao?". Cô không muốn yếu thế, nhìn thẳng anh mà nói : " Buông ra!". Thoát khỏi cánh tay anh, lui về sau hai bước, cô lấy lại hơi thở rồi hỏi : " Nói đi, điều kiện của anh là gì?".

Anh cúi đầu rồi thản nhiên trả lời : " Đừng có tiếp cận em họ tôi nữa. Từ nay về sau không cần gặp mặt nó, càng đừng nghĩ rằng sẽ có gì đó với nó ---", nhìn phản ứng của cô rồi bật cười lạnh lẽo : " Điều kiện này với cô chắc hẳn là không khó đi. Tôi chỉ muốn cô biết rằng cho dù cô với nó có gì với nhau thì cũng đừng mơ có thể bước chân vào cửa nhà họ. Không nói đến yêu cầu đối với con dâu của nhà cậu ta cao hay thấp, nhưng loại phụ nữ không trong sạch thì không có tư cách. Nói cách khác, cho dù cô với nó có tiến triển đến mức nào thì cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp. Còn không hiểu chuyện mà rút lui! Đáp ứng điều kiện của tôi sẽ chỉ có lợi cho cô mà thôi!".

Cảm giác có hàng nghìn mũi dao đâm vào cô, không ngừng lấy đi sự sống của cô, chỉ để lại những gì đau đớn nhất, từng mũi rồi từng mũi cứ đâm, đau đến chết lặng. Đau đơn thể nhưng cô lại bật cười, nụ cười mang theo vài phần quỷ dị. Một lúc lâu sau cô mới tiến từng bước đến trước mặt anh : " Ngón Bách Nghiêu, nguyên lai là anh còn nhớ rõ! Tôi tưởng anh đã quên mất, kẻ hủy hoại tôi chính là anh!"

Anh không nói gì, những gì cô nói đều là sự thật. Cô lại tiếp tục cười : " Tôi còn tưởng điều kiện của anh là gì, hóa ra là sợ em họ anh sẽ phát hiện ra quá khứ mà trở mặt với anh". Vẫn muốn khiêu khích, cô ngẩng đầu nhìn anh : " Vì sao mà tôi phải đáp ứng điều kiện của anh, Ngón Bách Nghiêu tôi nói cho anh biết, tôi chính là muốn kết giao cùng em anh đấy, để xem anh có thể làm gì nào?"

Anh đã bị cô khơi mào tức giận, thật giống với những năm đó. Gương mặt anh trở nên vô cùng khó coi, chứa đầy vẻ lãnh khốc, vô tình mà đánh gãy lời nói của cô : " Cô cho rằng việc cô sinh con ở nước ngoài thì không có ai biết sao? Cô cho rằng em tôi sẽ chấp nhận một người đàn bà đã có con riêng sao?". Mặt cô bỗng chốc trở nên xám ngoét, cả người như không còn trọng lực chỉ chực để ngã gục, cô cứ lùi, lùi mãi, đến khi đụng phải sô thì ngã xuống đó, cảm giác có cái gì đó chống đỡ cho mình mới nói được : " Con riêng ---- con riêng---"

Mỗi lần anh cùng cô cãi nhau đều là cãi đến long trời lở đất. Anh yêu cô nhưng lại luôn bị cô làm cho đến tức giận. Còn cô cũng đâu chịu yếu thế, hai người cứ vĩnh viễn đối chọi gay gắt với nhau. Kết quả là cả hai người đều phải chịu tổn thương. Nhưng lần này rất kỳ quái, cô tựa hồ như bị đẩy xuống vực sâu, không hề phản bác. Những tưởng anh sẽ phải đặc ý lắm, cao hứng lắm, nhưng không hề có -- anh cảm giác thấy hối hận vì những gì đã nói.

Sự im lặng một lần nữa bao trùm lên họ, ngay cả không khí cũng dường như bị đông cứng. Cô lấy ngón tay cắm sâu vào da thịt, đau đơn đến cảm giác chân thực, khiến cô biết mình còn đang sống. Một hồi lâu sau cô mới tìm được hơi thở, phát ra những tiếng nói như thì thầm : " Được! Tôi đồng ý với anh". Chậm rãi bước ra cửa, tuyệt nhiên không quay đầu lại. Cô lần này đã xác định được, cũng hiểu được rằng, không cần phải quay đầu lại nữa.

Cửa đã đóng lại, anh chậm rãi ngắm người lên sô pha. Vì sao mà cứ chuyện gì động đến cô là anh đều mất bình tĩnh cũng như lý trí thông thường? Anh hôm nay không phải là muốn cùng cô gỡ bỏ những hiểu lầm trước kia sao..giờ lại thành thế này.

Cô chết lặng rồi khỏi khách sạn, tùy tiện bắt một chiếc taxi. Vừa lên xe lái xe đã hỏi : " Xin hỏi cô muốn đi đâu?". Không có ai trả lời, người lái xe quay đầu lại chỉ thấy một gương mặt tràn đầy nước mắt, khóc không thành tiếng đáp : " Đâu cũng được". Chỉ cần rời xa chỗ này, rời xa anh, thật xa-----

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Anh chỉ thị cho ngân hàng chi nhánh chấp nhận cho cha cô vay vốn, rồi nhanh chóng trở về Bắc Kinh. Thời gian anh ở đây đã vượt quá ngày nghỉ đã định, đến cả cha anh cũng đã gọi điện thúc giục.

Anh cuối cùng đã rời đi. Buổi tối quyết định đồng ý giúp cha cô vay tiền, anh không chỉ một lần có ý niệm, nếu anh quay đầu, liệu cô có đồng ý nói lại với anh không? Nhưng ý niệm vẫn chỉ là ý niệm, rất nhanh sau đó anh liền muốn quên đi nó. Tính cách của anh rất cao ngạo, tuyệt đối sẽ không thể nào nói ra, mà anh cũng không thể nào chấp nhận việc cô đã sinh con cho người khác -- điểm này nhắc nhở anh rằng, trong suốt một thời gian dài cô đã thân mật với người đàn ông khác. Đây có lẽ chính là thói xấu của đàn ông, họ có thể có cả trăm người đàn bà, nhưng tuyệt đối không cho phép người đàn bà của mình có kẻ khác, cho dù chỉ là nghĩ đến cũng không thể. Mà anh chính là một trong số đó, sự ích kỷ sự độc đoán của anh rất lớn.

Một khi đã là như vậy rồi thì anh với cô sẽ chặt đứt quan hệ với nhau. Tuy rằng anh vẫn biết, ẩn sau trái tim mình có một nơi cất giấu nụ cười cô, giọng nói cô, dáng điệu cô. Nhưng đến cuối cùng thì vẫn chỉ là hai kẻ xa lạ mà thôi -- chuyện cho tới bây giờ, anh không muốn buông tay cũng phải buông mà thôi. Nếu trước đây không phải vì sĩ diện mà cố chấp không chịu tìm cô, không chịu quay đầu nói xin lỗi với cô, thì giờ có lẽ mọi chuyện đã khác.

Thời điểm này cô với anh thực giống như hai con nhím, tưởng rằng là yêu nhau nhưng thực chất chỉ đem lại tổn thương cho nhau mà thôi -- Đúng là vậy, tuổi trẻ là vậy đó! Tuổi trẻ là chưa thể nào mà hiểu hết được sự đời, chưa thể nào dễ dàng nói xin lỗi, chưa dễ dàng khoan dung cho nhau. Cũng là thời điểm chưa thể nào hiểu được chuyện tình cảm cần kiên trì xây dựng nếu muốn thiên trường địa cửu.

Anh đang đứng ở trên tầng 28, qua lớp kính thủy tinh nhìn xuống dưới sẽ thấy những dòng người, dòng xe đi lại tấp nập. Bỗng bên tai truyền đến âm thanh phát ra từ chiếc điện thoại bàn. Quay đầu lại, anh áp chế những suy nghĩ miên man của mình; ấn nút trả lời, thanh âm của thư ký truyền tới : " Tổng giám đốc, khách hẹn trước đã đến". Anh ngồi xuống chiếc ghế da được nhập khẩu từ Ý đây xa hoa quý tộc, tượng trưng cho thân phận cũng như sự lạnh lùng của chủ nhân nó, nháy mắt thu gọn hết tâm tư lại, anh đáp : " Mời họ vào!". Dập điện thoại xuống, anh trở lại là một thương nhân.

Muốn không phải đụng mặt nhau thực dễ dàng, ba ngày mà anh đi xã giao đủ mọi nơi, làm đủ mọi việc khiến cho bản thân quên đi những chuyện không vui. Nhưng sáng chủ nhật anh đã đụng mặt với Bách Thiên. Anh cũng không kinh ngạc, anh biết cô sẽ tuân thủ với lời đã hứa, dù sao thì điều kiện giúp đỡ cha cô cũng thật kịp lúc bởi vì sẽ chẳng có ngân hàng nào chấp nhận cho ông vay.

Cứ cách hai tuần vào ngày Chủ nhật sẽ là gặp mặt gia tộc, cậu và mẹ sẽ đến nhà anh, mọi người cùng nhau nói chuyện phiếm. Cha cùng cậu thường nói chuyện làm ăn kinh doanh, còn mẹ với mẹ sẽ nói những chuyện đời thường cuộc sống. Đạo gần đây hai người này rất hứng thú với việc làm bà mối, mà đối tượng của bọn họ lại chính là anh!

Hiện tại mẹ cùng mọi người đang hào hứng bàn luận : " Vài ngày trước, Lư gia có tổ chức tiệc đầy tháng của cháu trai, thằng bé thật mập mạp đáng yêu nha!". Mẹ Ngôn liên tục gật đầu tán thưởng : " Lư Dịch Hằng cùng với Bách Nghiêu của chúng ta sinh cùng năm, còn đi học cùng nhà trẻ, rồi tiểu học với nhau. Lớn lên Lư Dịch Hằng lại đi du học tại Anh, trước kia tôi đã nói, chúng ta cũng nên giống với Lư gia đưa Bách Nghiêu đi sang Anh học. Phong thái của người Anh nghiêm túc, điều này cũng thực tốt, khác hẳn với nước Mỹ; nhìn xem, giờ Lư gia đã có cháu nội, còn nhà chúng ta thì sao ---", bà vừa nói vừa thở dài, quay sang nhìn con trai có vài phần bất mãn.

Ngôn Bách Nghiêu giả vờ không nghe thấy, bước chân vào phòng bếp để thưởng thức món ngon, nhưng xem chừng ngày hôm nay thật khó mà nghỉ ngơi thoải mái được rồi.

Mẹ Ngôn quay đầu sang hướng chồng nói : " Ông xem con trai ông đấy, vừa nói đến chuyện này đều coi như không nghe thấy gì. Hai người thật đúng là cùng một phe!". Cha Ngôn đang uống rượu, vội vàng buông chén xuống, cười cười trả lời : " Sao lại nói đến tôi? Chuyện này chẳng phải từ trước đến nay đều là do bà lo liệu sao?". Mẹ Ngôn lại tiếp tục không chịu buông : " Nếu chẳng phải trước kia ông khẳng khái muốn nó sang Mỹ, không muốn nó sang Anh; giờ nhìn xem Lư gia đã được ôm cháu rồi đấy. Cứ nghĩ đến Lư Quế Chi hôm đó cứ ôm đứa cháu trong lòng mà lắc lư trước tôi như muốn trêu chọc. Ông không nhìn thấy sao?!"

Cha Ngôn biết tâm tư của vợ, vợ ông với Lư Quế Chi trước kia là bạn học đại học, mỹ mạo trí tuệ đều tương đương với nhau, từ trước đến nay đều luôn có sự phân tranh. Chuyện đi học của con cũng đem ra mà so đo với nhau. Hiện nay Lư Quế Chi đã được bế cháu, tất nhiên vợ ông sẽ cảm thấy thua kém, tựa khúc mắc trong lòng không thể giải tỏa. Ông chỉ biết cười hiền hòa, không đáp lời để tránh bị liên lụy.

Đến lượt mọi người tiếp lời : " Mọi người nói Bách Nghiêu nhé, đừng ngại mẹ với mọi người lo lắng cho con, con cũng đã là người trưởng thành thôi. Trở về cũng đã vài năm, chơi đùa cũng đủ rồi, giờ hãy lo lập gia đình đi thôi". Dứt lời quay đầu nhìn sang Bách Thiên : " Cũng tốt, coi như con làm tấm gương cho Bách Thiên nhà ta".

Vu Bách Thiên đang chăm chú vào ăn, nghe thấy tên mình được nhắc đến liền ngẩng đầu nói : " Mẹ con còn nhỏ mà. Nói gì không nói toàn đổ lên đầu con". Bà Vu phụng phịu giáo huấn con : " Con thì bé cái nỗi gì? Khi nào thì mới chịu quay về tiếp quản công ty đây? Điểm này thì con còn thua kém anh họ nhiều đấy nhé. Anh con vừa trở về đã liền phụ giúp công việc giúp cậu, vài năm rồi mà vẫn còn độc thân. Con xem con là như thế nào, giống ai chứ---", ông Vu nghe vậy liền tiếp lời : " Sáu tháng cuối năm hãy đến công ty mà phụ việc đi. Đừng có mà chơi bời lêu lổng nữa!".

Vu Bách Thiên đưa mắt sang cầu cứu anh họ. Phải biết rằng anh cũng vừa phải chịu đựng sự cằn nhằn của cả 2 người phụ nữ kia, có khi phải nghe đến mấy ngày mấy đêm cũng nên. Ngôn Bách Nghiêu không muốn rước thêm phiền toái, chỉ cầu bình an nên liền giữ thái độ trung lập. Vu Bách Thiên nhún nhún, dùng ánh mắt nói : " Anh đã không muốn giúp em thì đừng trách em khó dễ anh!".

Ngôn Bách Nghiêu đang định cản ngăn thì tiểu tử này đã dùng tốc độ ánh sáng mà thoát ra : " Bác ơi, anh họ đã có bạn gái đấy. Mấy hôm trước đến Thượng Hải con đã gặp qua nha ----", toàn bộ ánh mắt trên bàn ăn đều dồn vào anh, chỉ chờ hắn kể tiếp.

Vu Bách Thiên nhìn anh họ, ánh mắt dường như muốn nói, anh đã muốn kéo em xuống địa ngục thì em sẽ bắt anh phải đi cùng. Dùng một chút mới mở miệng nói tiếp : " Ngay tại sân golf. Không tin mọi người hỏi anh Đường ý".

Mẹ Ngôn tinh thần tỉnh táo lập tức hỏi : " Bách Nghiêu, nói xem là tiểu thư nhà nào đấy?". Ngôn Bách Nghiêu cũng chẳng cần ngẩng đầu lên mà trả lời : " Mẹ không cần phải nghe những lời đó. Chỉ là bạn bè bình thường thôi". Từ trước đến nay anh đều phân rã, chơi đùa cũng chỉ là chơi đùa mà thôi.

Mọi người nói : " Chưa có bạn gái cũng tốt. Chẳng phải Sầm gia có một cô con gái đó sao? Mấy ngày hôm trước chúng ta đã gặp tại tiệc nhà Lư gia. Cô bé đó bộ dạng thật xinh xắn nha!". Mẹ Ngôn gật đầu đồng ý : " Chính xác đấy. Con bé vừa tốt nghiệp thạc sĩ xong!". Xem ra hai người này đã sớm có quyết định rồi, đồng thanh đều hỏi : " Chi bằng sắp xếp cho hai đứa gặp mặt một lần cũng được chứ?".

Ngôn Bách Nghiêu vẫn chăm chú vào món bít tết của mình, cảm nhận hương vị thơm ngon tan đều trong miệng. Tài nghệ nấu ăn đúng là khác một trời một vực so với ai đó. Thế nhưng anh cả đời này cũng sẽ chẳng còn cơ hội mà nếm thử những món cô nấu nữa rồi. Anh bất lực nắm chặt dao đĩa trong tay, không hiểu sao giờ phút này lại nhớ đến cô, rõ ràng đã muốn quên đi rồi---

Anh chậm rãi quay đầu hỏi mẹ : " Chuyện gì vậy?". Khó khăn lắm mới thấy anh tiếp lời, mẹ Ngôn không thể bỏ qua mà đáp ngay : " Chúng ta đang nói, không bằng con đi gặp mặt Sầm tiểu thư đi? Sớm hay muộn thì cũng phải kết hôn thôi. Ba con ở tuổi này đã sớm có con rồi đấy!".

Anh vẫn nắm chặt những thứ dao đĩa đó trong tay, một hồi lâu mới đáp : " Được, cứ như mẹ nói". Đúng vậy, anh cuối cùng cũng vẫn phải kết hôn thôi, cũng chẳng thể phủ nhận những lời mẹ anh nói. Nếu anh nghiêm túc bắt đầu một tình cảm mới, có thể quên đi được sự tồn tại của cô chăng?

Mẹ Ngôn có chút không tin vào tai mình, quay đầu trao đổi ánh mắt với em gái, mãi mới phản ứng được. Rèn sắt thì phải rèn khi còn nóng : " Được, mẹ lập tức liên hệ với bác Lư để sắp xếp thời gian gặp mặt cho con".

Liên như vậy thực vội vàng, ngay tối hôm sau, anh chính thức gặp mặt Sầm Lạc Ly. Không có cảm giác gì đặc biệt, giống như cảm xúc của anh đã sớm không tồn tại. Cô gái trước mặt thực sự xinh xắn, nhưng người có tiền thì làm gì không được, muốn nhan sắc liền có nhan sắc thôi.

Anh đã đáp ứng lời mẹ, thử kết giao với cô gái này. Một tuần gặp nhau một lần, ăn với nhau một bữa; có đôi khi cùng đi nghe một chương trình âm nhạc hoặc tụ hội bạn bè. Mấy tháng như vậy, bạn bè đều biết anh đang kết giao cùng với Sầm Lạc Ly.

Sầm Lạc Ly với cô khác nhau hoàn toàn, Lạc Ly là một cô gái rất nữ tính và bình tĩnh. Không thể phủ nhận rằng Sầm Lạc Ly rất xuất sắc, cho dù là học thức, cách nói năng, giáo dục hay xuất thân đều thực tương xứng với anh. Nhưng mà, cô gái này sẽ khác với cô, sẽ không từ đằng sau mà ôm lấy anh nũng nịu, sẽ không ăn bất kỳ thứ gì đều hí hóp mắt đến vui vẻ, sẽ không lúc nào cũng chỉ biết chọc anh tức giận. Lại càng không bao giờ coi anh là trung

tâm. Không khóc lóc đến mặt mũi tèm nhem rồi lau hết trên người anh, khóc chán rồi gối lên đùi anh mà ngủ---

Sầm Lạc Ly cũng rất ít khi gọi điện thoại cho anh, mỗi ngày nhiều nhất một cuộc. Điểm này cũng không giống với cô, mỗi ngày tốn hàng đồng thời gian để gọi điện cho anh. Mỗi cuộc gọi của Sầm Lạc Ly không bao giờ vượt quá 5 phút, còn cô, mỗi lần gọi điện đều nói chuyện với anh đến tận sáng, có mà 5 tiếng cũng không chấm dứt được. Cô cái gì cũng không giống với Sầm Lạc Ly.

Anh đã dập điện thoại, nhìn thời gian của cuộc gọi vừa đến, ba phút lẻ bốn giây, vẫn đúng với tiêu chuẩn của Sầm Lạc Ly. Ở trên thương trường lăn lộn vài năm, anh khắc hiểu Sầm Lạc Ly là có ý với anh; nhưng là người phụ nữ thông minh nên cô ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ chủ động. Anh đã từng này tuổi, đã không còn thời gian mà nói chuyện yêu đương; không như hồi còn ở với cô khi ấy, giây phút nào cũng muốn ở gần nhau.

Châm một liều thuốc, anh hít vào một hơi thật sâu. Trước kia cô rất ghét anh hút thuốc, chỉ cần ngửi thấy mùi thuốc lá là cô không thể ngủ được. Nhớ rõ một lần anh chọc cô tức giận thế là hai ngày sau cô chẳng thèm để ý đến anh. Sau đó người khiến cô nguôi giận, anh buộc phải đáp ứng cô một điều kiện là sẽ không hút thuốc trong nhà. Lúc ấy cô vòng tay qua cổ anh, nhẹ nhàng nói: "Bách Nghiêu, em không thích anh hút thuốc. Có thể bỏ được không?". Phản ứng của anh lúc bấy giờ chính là ôm cô, rồi cả hai cùng ngã xuống giường ---sau không biết là như thế nào nhưng anh cũng đã bỏ thuốc.

Mà anh từng trước mặt Sầm Lạc Ly hút thuốc một lần, lúc đầu còn hỏi cô có để ý không, nhưng cô ta nói rằng bản thân thích những người đàn ông hút thuốc, có cảm giác thực sự rất manly.

Cũng tốt, sau này cùng với Sầm Lạc Ly kết hôn, sẽ không lo cô ta lúc nào cũng để ý đến anh. Anh chậm rãi vùi đầu thuốc vào gạt tàn. Đêm tối thực yên lặng. Cô trước kia rất sợ bóng tối, nếu anh không ở nhà thì chắc chắn là cô sẽ gọi điện để giục anh trở về. Bây giờ thì cô sẽ thế nào? Có phải là đang trốn trong lòng người đàn ông kia không, có phải là sẽ nói những điều cô đã nói với anh khi ấy?

Được phê chuẩn đồng ý cho vay, ngài Ưông muốn tự mình gọi điện cảm ơn, giọng điệu thật khách khí. Xem ra chuyện của anh với cô ấy, ông hoàn toàn không biết gì cả. Anh cũng chỉ khách khí đáp: "Tuy trước mặt công ty của Ưông tiên sinh đã tạm thời không có khó khăn gì nữa, nhưng vẫn cần phải có tiềm lực để phát triển. Tôi thật sự hy vọng có thể tiếp tục cùng hợp tác với Ưông tiên sinh, hai bên cùng có lợi". Những lời như thế này, qua vài năm lăn lộn, anh thực sự đã quá quen.

Từng có đoạn thời gian anh cứ nghĩ rằng khi về nước sẽ gặp mặt cha cô. Nhưng khi ấy cô không đồng ý, sợ làm cha thất vọng. Cha là người nuôi cô từ bé, đặt tất cả hy vọng vào cô; nếu biết cô sống chung với anh ở Mỹ chắc chắn sẽ không thể chịu được. Thế nên, anh chưa từng gặp qua ngài Ưông cho đến bữa tiệc của Đường thị tổ chức. Từng thiếu chút nữa sẽ trở thành con rể, nay lại trở thành quan hệ hợp tác làm ăn, thật không biết có chút tiếc nuối hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nửa năm sau, anh cầu hôn Sầm Lạc Ly. Mới đầu có điểm giạt mình, nhưng Lạc Ly nhanh chóng khôi phục lại sự tao nhã thường khi, nhẹ nhàng gạt đầu đồng ý. Danh môn thực nữ, cho dù vui mừng thế nào thì lúc này cũng phải thể hiện kín đáo. Nếu đối lại là cô ấy, liệu có phải giờ đã vui mừng nhảy cẫng lên rồi lao vào ôm chầm lấy anh không?

Mẹ Ngôn tuy rằng khá kinh ngạc nhưng nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất sắp xếp cuộc gặp gỡ thông gia, hai bên vui mừng định ngày đính hôn, qua năm nữa sẽ kết hôn. Mẹ Ngôn dường như vẫn còn nghi ngờ, quay đầu sang hỏi chồng: "Ông xem có phải tiêu tử của chúng ta đối tính không? Tôi lúc đầu còn tưởng hẳn chỉ gặp mặt cho lấy lệ, không ngờ giờ đã chuẩn bị kết hôn rồi".

Cha Ngôn đang xem tạp chí kinh tế, nghe vậy ngẩng đầu lên chê cười vợ mình: "Bà cũng thật là. Khi con nó còn chưa muốn thì bà lúc nào cũng thúc giục. Hoàng đế chưa vội thái giám đã lo. Nay nó nghiêm túc muốn kết hôn, bà lại trở nên nghi ngờ. Nói xem thực sự cuối cùng thì bà muốn thế nào?"

Mẹ Ngôn nhìn mình qua gương, lắc đầu khó hiểu: "Chính tôi cũng không biết. Có cảm giác dường như mọi chuyện quá thuận lợi nên lo lắng. Lần này sao con nó lại nghe lời chúng ta vậy?". Cha Ngôn cười rộ lên, tháo cặp kính xuống: "Có lẽ chính nó đã muốn kết hôn. Lần trước ăn cơm chẳng phải bà nói con của Lư Dịch Hằng đã một tuổi rồi sao. Từ khi trở về nước đến nay nó có lẽ thay đổi bạn gái cũng nhiều. Nếu không phải lúc nào cũng lao đầu vào công việc thì tôi đã sớm tìm hiểu rồi!".

Mẹ Ngôn trừng mắt liếc chồng rồi tiếp: "Hai năm trước để cho ông chăm sóc con. Ông còn nói cái gì mà tuổi trẻ không phong lưu thì thật uống phí. Thế hồi trẻ ông như thế nào?". Cha Ngôn nghe vậy biết mọi chuyện đã chuyển hướng sang phía mình liền vội lấy lòng vợ: "Vợ ah, nói chuyện cũ làm gì. Hôm nay con đã muốn kết hôn, không phải thật đúng tâm nguyện của bậc làm cha mẹ như chúng ta sao. Sớm kết hôn một chút để có cháu bé là tốt rồi!".

Mẹ Ngôn nghe vậy liền gạt đầu tán thành: "Cũng đúng thế!". Nhớ tới một chuyện bà quay đầu sang phía chồng hỏi: "Ông nói xem Sầm gia kia là có ý gì? Tại sao lại muốn hơn 1 năm sau mới kết hôn? Theo tôi thì tháng này làm tiệc đính hôn, hai tháng nữa chọn ngày kết hôn. Đến tháng thứ ba tổ chức lễ kết hôn là đẹp. Thật không biết bọn họ suy nghĩ gì nữa?". Cha Ngôn chỉ đáp: "Mỗi cây mỗi hoa. Mỗi nhà mỗi cảnh".

Mẹ Ngôn đi tới bên giường, xốc chiếc chăn mỏng lên rồi nói: "Nghe Lư Quế Chi nói mới nhớ thì hình như tài chính của Sầm gia dạo gần đây gặp vấn đề". Lư Quế Chi tuy luôn tranh đấu với bà ở mọi mặt, nhưng nếu bên ngoài xã hội có chuyện gì thì người đầu tiên kể lại chính là bà. Mà bà cũng thế chứ

khác gì đâu, nếu ra ngoài mà nghe thấy người khác nói không hay về Lư Quế Chi, bà sẽ lập tức lao đến mà chỉnh. Hai người tuy ngoài mặt thì hay tranh đấu, nhưng thật sự giữa họ có tồn tại một tình cảm thực tốt đẹp. Có lẽ nhiều năm qua chỉ là thói quen mà muốn tranh giành nhau mà thôi; nếu không như vậy liền cảm giác cuộc sống thật trống vắng.

Cha Ngôn buồn tạt chí xuống, trầm ngâm một chút : " Ý của bà là họ đưa ra điều kiện như vậy ---", mẹ Ngôn tiếp lời ngay : " Điều này cũng có thể hiểu được. Trước đó Khương gia cũng từng đặt ra điều kiện khi kết hôn, Sầm gia có lẽ là muốn chúng ta trợ giúp. Chặng qua là tôi thật không quen nhìn bọn họ lợi dụng điểm yếu để uy hiếp người khác. Vốn là nhà họ gả con gái, chúng ta cũng là thông gia; nhưng nếu là thừa dịp con trai ta cầu hôn mà đưa ra yêu cầu này, thực sự tôi cảm thấy nuốt không trôi!".

Mẹ Ngôn vẫn tiếp tục : " Bọn họ biết chúng ta chính là sớm muốn có cháu nội thế mà vẫn cố tình đặt ra điều kiện một năm sau mới kết hôn". Cha Ngôn chỉ đáp : " Việc bên ngoài đồn thổi cũng có thể không đúng. Mau đi ngủ đi".

Tiệc đính hôn cuối cùng cũng đến, được diễn ra tại biệt thự của Ngôn gia. Anh cũng rất bận với công việc nên chỉ có thể bảo thư ký dành ra nửa ngày để đưa Sầm Lạc Ly đi mua trang sức. Tại quầy sang sức BVLGARI, anh ngồi một bên chờ Lạc Ly chọn trang sức. Phụ nữ trời sinh yêu thích nhất là mua sắm, cho dù Sầm Lạc Ly có như thế nào cũng không phải là ngoại lệ. Ngồi xuống ghế đã hơn một giờ trôi qua.

" Bách Nghiêu, tới đây giúp em nhìn xem, vài chiếc này có được không?", Sầm Lạc Ly quay đầu hướng anh cười tươi. Vài chiếc nhẫn được bày ra trên bàn, nhưng tất cả đều là kim cương cả, chỉ khác kích cỡ mà thôi.

Giờ đây trong đầu anh chỉ hiện lên chiếc nhẫn bạch kim ở California. Chiếc nhẫn đó khá nhỏ vì tay cô rất thon và dài. Khi gặp lại ở đây, anh chưa từng có dịp nhìn qua đôi tay cô, phải biết rằng trước kia ngay cả đi tắm cô cũng không hề tháo nó ra. Chỉ sợ bây giờ đã không còn nữa rồi, bảo bối không còn, nhẫn không còn, chẳng còn gì nữa cả---

" Bách Nghiêu, rốt cuộc anh có xem không thế?". Sầm Lạc Ly đeo một chiếc nhẫn ở ngón tay áp út, chớp mắt nhìn anh, muốn lôi kéo sự chú ý của anh trở về. Anh khẽ mỉm cười : " Cái nào cũng đẹp cả!". Sầm Lạc Ly liếc mắt một cái nói : " Nhưng vẫn phải chọn một cái mà?". Anh quay đầu nhìn người quản lý, nói đơn giản : " Đem ba chiếc nhẫn này cho vào hộp".

Trước kia anh chưa từng cho cô những thứ tốt nhất. Thế nên hiện tại anh sẽ đem những thứ tốt đẹp nhất cho Sầm Lạc Ly. Anh sẽ đối với cô ta tốt nhất, khiến cho cô phải hiểu được rằng, việc rời xa anh là một lựa chọn ngu xuẩn đến mức nào.

Cô lúc này đang cầm một tờ tạp chí, liền biết việc anh sẽ đính hôn. Trước anh chưa từng nhận trả lời giới truyền thông, nhưng lần này là ngoại lệ, anh tiếp nhận lời mời phỏng vấn của một tạp chí thời trang -- chính là tạp chí ngày đó mà cô đã đọc ở sân golf -- cũng được chọn là gương mặt trang bìa. Trong bài phỏng vấn anh kể chuyện tình yêu của mình, rồi chuyện hai người khi nào thì đính hôn --- anh tin tưởng rằng cô chắc chắn sẽ biết được chuyện này.

Biệt thự nhà họ Ngôn được bao phủ trong một lớp ánh sáng nhàn nhạt, trong đó phát ra thứ âm nhạc dịu êm. Tuy chỉ muốn đơn giản là mời một ít bạn bè thân thiết cùng một vài đối tác làm ăn quan trọng, nhưng con số được mời vẫn thật đông.

Bà Vu đảo mắt xung quanh tìm kiếm Bách Thiên, tiểu tử này mới chớp mắt đã không biết là chạy đi đâu rồi. Quay đầu hỏi mẹ Ngôn : " Chị có thấy tiểu tử nhà em đâu không? Hôm nay là ngày quan trọng mà lại không thấy mặt mũi nó đâu cả!". Mẹ Ngôn đang tiếp khách, quay đầu trả lời nhanh : " Vừa mới thấy mà. Chắc ở đâu đây thôi!".

Ngôn Bách Nghiêu một thân tây trang đen sang trọng, tay vòng qua eo của Sầm Lạc Ly, dẫn đi chào hỏi những người thân đến chung vui. Lư Dịch Hằng đập vào tay anh một cái, mặt vui vẻ cười nói : " Tốc độ của cậu quả khiến người ta kinh ngạc đó. Nói cho cậu biết là không cần cố gắng mà theo kịp tôi đâu, dù có làm gì thì cậu cũng không thể bắt kịp nổi". Ngôn Bách Nghiêu cười đáp : " Hiểu rồi, hiểu rồi. Tôi biết tính cậu thực hiểu thắng nên tôi nhường đó thôi". Hai người từ khi còn mặc tã đã quen biết nhau, đến lớn thì cùng học trong suốt một thời gian dài, tự nhiên không cần nói nhiều lời mà sẽ hiểu người kia nghĩ gì. Đang nói chuyện, Lư Dịch Hằng nhìn xa xa liền phát hiện ra một bóng người, hình ảnh người này từng lướt qua tâm trí hần, ngừng đầu lên nói : " Em họ cậu thế nào mà lại đi cùng với cô ta?", trong giọng điệu vài phần ngạc nhiên.

Anh quay đầu lập tức ngăn cả người ra. Bách Thiên đang tay trong tay với một cô gái đáng người tình tế, cho dù khoảng cách có bao xa và ánh sáng mang vài phần ảm đạm thì anh vẫn có thể nhận ra, người con gái đó chính là Uông Thủy Mạt. Cô mặc lễ phục màu xanh thẫm, ở dưới ngọn đèn vàng làm tôn lên nước da trắng như tuyết và thật mềm mại, khiến người khác cảm thấy thật say mê. Mọi anh đứng bên cạnh cũng vô tình bắt gặp hình ảnh đó, miệng há hốc đến mức không thể khép lại.

Mới đó đã thấy Bách Thiên tiêu sái đi đến trước mặt anh, mặt hiện lên ánh cười đầy sáng lạn : " Hôm nay em dẫn theo bạn đến dự lễ. Đây là Uông Thủy Mạt, là Uông tiểu thư đó, anh còn nhớ không? Là vị tiểu thư đã cùng chúng ta chơi golf khi ở Thượng Hải đó". Ngôn Bách Nghiêu thần nhiên nói : " Đương nhiên là anh nhớ", rồi tao nhã vươn tay ra trước mặt cô : " Uông tiểu thư, xin chào. Thật là hân hạnh khi được gặp lại cô. Cô đến chơi sao?".

Trên gương mặt Uông Thủy Mạt ẩn chứa một nụ cười nhợt nhạt, cô cũng vươn tay về phía anh : " Ngôn tiên sinh, xin chào. Hôm nay được Bách Thiên thông báo mới biết là ngày đính hôn của ngài, vừa vặn tôi cũng đang ở đây nên cũng muốn đến chúc mừng chuyện vui". Tay cô thật lạnh, cơ hồ đã không còn chút hơi ấm nào nữa. Anh hơi nhíu mày. Lúc này ánh mắt cô di chuyển đến Sầm Lạc Ly, nở một nụ cười thật xinh đẹp : " Thật chúc mừng!". Sầm Lạc Ly đáp lại bằng một nụ cười. Anh thực không phát hiện có điểm gì khác thường ở cô, giống như là nụ cười chúc mừng đó xuất phát từ sự chân thành, gương mặt tất cả đều thể hiện điều đó. Lơ đãng tay anh đã muốn siết thật chặt.

Bà Vu đã nhanh đến bên, ôn nhu hỏi : " Bách Thiên, bạn con sao? Sao lại không giới thiệu cho mẹ biết?". Cô gái xuất hiện bên cạnh Bách Thiên thật quá là xinh xắn lạnh lợi, bộ dáng thanh tú đáng yêu, hai đứa đứng cạnh nhau quả xứng đôi vừa lứa. Mà nhất là lần đầu tiên bà thấy con trai mang theo một cô gái xuất hiện ở chỗ đông người.

Vu Bách Thiên nhíu mày nhìn mẹ rồi nói nhỏ : " Mẹ ah --", tiếp sau hần quay sang nhìn Uông Thủy Mạt, sợ hành động của mẹ sẽ khiến cô hoảng sợ.

Nhưng lúc này chỉ thấy cô đang cười với mình, hần liền yên tâm rồi nói : " Đây là mẹ tôi, cũng là mẹ của anh ấy". Quay đầu sang phía mẹ rồi hần giới thiệu tiếp : " Đây là Ông tiểu thư, Ông Thủy Mạt mẹ ạ". Ông Thủy Mạt mỉm cười, cung kính cúi đầu một chút, đáp lời một cách lễ phép : " Xin chào bác ạ!".

Bà Vu rất vừa lòng, cười nói : " Xin chào Ông tiểu thư. Nghe giọng cháu thì hình như là người phương Bắc đúng không?". Ông Thủy Mạt gật đầu nhẹ trả lời : " Bác thật tinh ý ạ, đúng là cháu là người phương Bắc, giọng phổ thông nói không được chuẩn lắm ạ!". Bà Vu mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại : " Vậy thì có liên quan gì chứ. Giọng người phương Nam nghe mới đáng yêu, chúng ta người phương Bắc nói giọng phổ thông chuẩn vì là thổ ngữ mà thôi". Ông Thủy Mạt cười liên tục gật đầu tán thành.

Ngôn Bách Nghiêu nhìn cảnh trước mắt liền hiểu rằng mẹ mình rất vừa lòng Ông Thủy Mạt. Điều này cũng khó trách, Bách Thiên trước nay chưa từng mang cô gái nào về, hôm nay lại xuất hiện bên Ông Thủy Mạt, không tránh khỏi việc mẹ sẽ mơ tưởng về một cô con dâu trong tương lai không xa. Tuy rằng Bách Thiên so với anh kém vài tuổi nhưng ai bảo ba đời nay Ngôn gia mỗi đời chỉ có đúng một đứa con trai, có lẽ mẹ đã sớm muốn có cháu bé trong tâm tưởng, không kém mẹ anh chút nào cả.

Đang suy nghĩ lại nghe thấy âm thanh của mẹ anh truyền tới : " Ông tiểu thư tốt nghiệp lúc nào thế?". Ông Thủy Mạt yếu ớt nở một nụ cười rồi đáp : " Năm ngoái ạ". Anh ngẩn người, năm ngoái ư, đáng lẽ ra năm kia cô đã phải tốt nghiệp chứ? Bất chợt ngẩn ra, nhưng anh nhanh chóng liên kết các sự kiện với nhau, liền thông suốt; cô sẽ phải nghỉ 1 năm để sinh con, tính ra thì vừa vặn chính xác. Bà Vu vẫn thực không muốn buông tha, tiếp tục hỏi : " Là tốt nghiệp trường nào thế?". Mẹ dường như vào vai cảnh sát điều tra hộ tịch, thực không giống với những câu hỏi xã giao thông thường. Anh mơ hồ cười nhạt. Lúc Ông Thủy Mạt đọc tên trường, bà Vu đã cười nói : " Thế thì tiểu thư Ông học cùng trường với Bách Nghiêu nhà chúng ta rồi".

Chỉ thấy Ông Thủy Mạt chậm rãi ngẩng đầu, nhìn anh một lát, rồi mới nhẹ nhàng nói : " Phải thế không? Ngôn tiên sinh cũng là tốt nghiệp cùng trường với tôi sao?". Cô giả vờ cũng thật tốt, không đi làm diễn viên quả thật đáng tiếc nha. Nghe thấy vậy anh một chút cũng không muốn cười. Trên người anh có chỗ nào mà cô không quen thuộc, nói gì đến trường học. Cái siết tay của anh cơ hồ ngày càng chặt hơn.

Một lúc sau có người phục vụ tới nói vài câu với Sầm Lạc Ly. Sầm Lạc Ly kéo nhẹ tay áo anh, nói nhỏ vào tai : " Bách Nghiêu, người dẫn chương trình bảo chúng ta chuẩn bị lên sân khấu". Vừa dứt câu thì âm thanh của người dẫn chương trình liền vang lên : " Hôm nay hoan nghênh các vị tới dự lễ đính hôn của Ngôn Bách Nghiêu tiên sinh cùng Sầm Lạc Ly tiểu thư, xin một tràng vỗ tay chào đón sự xuất hiện của cả hai ----"

Mọi người đều vỗ tay tán thưởng. Ông Thủy Mạt cũng nhẹ nhàng vỗ tay, nhưng trong thâm tâm cảm thấy thực sự đau đớn, nỗi đau bây giờ so với trước kia càng gấp ngàn vạn lần. Lúc này Ngôn Bách Nghiêu đang tay trong tay với Sầm Lạc Ly, cúi đầu mỉm cười dịu dàng với cô ta, giống như cô ta là bảo bối trân quý nhất trên đời của anh, dẫn cô lên sân khấu.

Đáng lẽ cô không nên có mặt ở đây. Còn lý do nào mà khiến cô lại xuất hiện ở đây? Chỉ vì muốn nhìn phản ứng của anh khi thấy cô sao? Giờ chẳng phải đã thấy đủ rồi sao, chỉ còn lại sự lãnh đạm thờ ơ mà thôi. Được thôi, như thế chẳng phải là tốt lắm sao?

Cô nhìn thấy anh đang chậm rãi đeo chiếc nhẫn đính hôn vào ngón áp út của cô, là một chiếc nhẫn kim cương rất lớn, dưới ánh đèn trở nên thật lung linh huyền ảo, khiến người khác nhìn vào cảm giác thực chói mắt.

Tại một góc xép nhỏ ở California, cô mỉm cười nhìn anh : " Hiện tại đến lượt anh nhắm mắt nha!". Anh chính là không biết lúc anh đi thanh toán tiền chiếc nhẫn kia, cô đã vụng trộm mua một chiếc nhẫn nam cùng đôi với nó. Cô lúc này thực vui vẻ, gương mặt toát lên một sự vui sướng không kìm được, uy hiếp nhìn anh : " Bảo anh nhắm thì cứ nhắm đi. Bằng không em sẽ khiến anh rất thâm độc nha!".

Hai tay cô vòng qua cổ anh, đáy mắt phẳng phát ý cười : " Như thế này em sẽ không sợ anh chạy mất. Bởi vì em đã đem anh trói lại, từ giờ anh là của em. Ai mà dám giành giật anh, em sẽ cùng cô ta mà liều mạng đấy!".

Giờ thì sao, anh đã không còn cần cô nữa, cho dù cô có ra sức mà liều mạng giành lấy thì cũng không thể nào có được. Cô nhớ rõ rằng ngày đó khi hai người tranh cãi kịch liệt với nhau, là ngày mà cô biết tin mình mang thai. Lần đó cô nói chia tay chỉ là muốn giận dỗi một chút mà thôi, vì từ đây cô biết, anh sẽ không thể nào mà trốn thoát khỏi cô được. Đứa bé đến thật đúng lúc, mà món quà thật lớn đối với cô; từ giờ cô sẽ không còn sợ hãi nữa. Bác sĩ từng nói cô sẽ khó có khả năng mang thai, nhưng là cô vẫn có, chứng tỏ rằng đời này đã định cô chắc chắn là vợ anh.

Kết quả là sao? Ngay cả một cuộc điện thoại cho cô cũng không có, một chút liên hệ cũng chẳng thấy. Ngay từ đầu cô chỉ đơn thuần là muốn dọa anh một chút mà thôi, ai ngờ rằng, càng chờ càng thấy tâm lạnh lẽo thêm. Chẳng lẽ anh không còn muốn cô nữa sao, nếu không vì sao mà ngay cả điện thoại cũng không thèm gọi cho cô.

Ở chung với anh lâu, mỗi lần cãi nhau vẫn luôn là cô là người làm hòa đầu tiên. Lần nay cô mang đứa con anh nên thực muốn anh cúi đầu trước. Nhưng mãi mà anh vẫn không liên lạc với cô, chờ đợi thêm mấy tháng bụng cô đã có chút lớn hơn, rốt cuộc cô đã hết kiên nhẫn mà chờ đợi. Điện thoại cho anh thì phát hiện ra anh đã cắt dịch vụ. Ngay sáng sớm hôm sau cô vội vàng chạy đến phòng hai người thuê, chỉ thấy ở ngoài dán tờ giấy cho thuê phòng -- cô không còn đứng vững, liền ngã ngay xuống đất, mãi không thể đứng lên ---

Sầm Lạc Ly cầm tay anh, dịu dàng đeo nhẫn vào ngón áp út của anh. Ánh mắt anh vô tâm dời xuống dưới, tựa hồ như đang tìm kiếm một điều gì đó.

Trong lúc mọi người đang nhiệt tình vỗ tay, cô chậm rãi lui xuống phía sau. Đến cửa, cô cúi đầu hỏi người phục vụ : " Xin hỏi toilet đi hướng nào?". Cô phục vụ nhiệt tình chỉ đường giúp cô. Cơ hồ cô dùng tốc độ nhanh nhất để đến được đó, không còn quan tâm đến ánh mắt của người ngoài, dù sao lúc này cũng sẽ chẳng ai có thời gian để chú ý đến cô.

Cô chui vào toilet, khóa chặt cửa. Quay đầu lại, cô phát hiện khuôn mặt một người phụ nữ đầm lệ trong gương. Anh nói : " Em nhất định sẽ trở thành vợ anh. Đem em trói lại để xem có dám bỏ trốn cùng kẻ khác không?!!". Anh còn nói : " Giờ chưa thể có bảo bối cũng không sao. Chờ đến khi chúng ta kết hôn anh sẽ cật lực gieo giống. Hoặc cùng lắm thì sinh con trong ống nghiệm. Chẳng ai có thể giống mình cả!". Anh đã đồng ý với cô rằng sẽ sinh hai đứa, một giống anh, một giống cô.

Nguyên lai tất cả như giấc mộng đã mất, nhưng chỉ do cô không muốn tỉnh lại mà thôi -- có lẽ vì thế mà chỉ mình cô chịu tổn thương. Cô lắc đầu, chậm chạp ngồi bệt xuống mặt đất, dường như đã thành thói quen, chỉ như thế này cô mới lấy lại được khí lực hô hấp.

Hiều Oánh gõ cửa phòng vệ sinh nữ, thấy vị tiểu thư kia vào đã được một lúc lâu lắm rồi, hỏi : " Có ai bên trong không thế?". Lúc lâu sau mới truyền đến âm thanh : " Thật ngại quá, xin chờ tôi một chút!". Một cô gái đáng người nhỏ nhắn tinh tế bước ra, nói nhỏ với cô : " Thật xin lỗi đã khiến cô chờ lâu". Hiều Oánh đỏ mặt lắc đầu : " Không sao, không sao". Hiều Oánh mới đến làm ở Ngõn gia chưa lâu, mọi thứ đều chưa quen nên được quản gia phái đến làm ở đại sảnh bên ngoài.

Cô vừa đi được hai bước liền xoay người, hướng về phía Hiều Oánh, giơ tay ra : " Tặng cho cô đây". Ngẩng ra một lúc lâu chưa kịp phản ứng thì cô đã biến mất. Hiều Oánh mở bàn tay ra phát hiện vật trong tay chính là một chiếc nhẫn bạch kim tuy nhỏ nhưng thực tinh xảo, trơn bóng không một vết xước dù nhỏ nhất.

Tối đó anh uống rất nhiều rượu, người ngoài nhìn vào lại tưởng rằng anh uống vì vui. Chỉ có lòng anh hiểu được, tất cả là vì cô. Chỉ cần nhìn thấy cô xuất hiện cả thân thể anh đều trở nên cứng ngắc. Thậm chí anh từng nghĩ rằng cô đến là vì anh -- trong đầu còn hiện lên suy nghĩ ngu ngốc rằng có khi nào cô đến là để bảo anh đừng đình hôn nữa -- những lời cô nói anh đều nhớ rõ : " Anh là của em. Ai dám giành giật anh, em sẽ cùng cô ta liều mạng!". Ngực anh đã cảm nhận được một trận kích động đến mức kịch liệt -- khả năng nào cũng chẳng thể xảy ra, cô đến chính là muốn chúc mừng anh, chân thành mà chúc mừng anh ---

Thời điểm anh đeo nhẫn vào tay cho Sầm Lạc Ly anh vẫn còn muốn tìm cô, nhìn thấy hình dáng cô. Tối đó anh uống rượu không ngừng, một ly rồi lại một ly, thẳng đến lúc say như chết. Lư Dịch Hằng còn một bên cười nhạo anh : " Trư Bát Giới cưới vợ, vui đến phát điên rồi!".

Anh xoa thái dương ngồi xuống. Quản gia liền ân cần hỏi thăm : " Thiếu gia còn đau đầu sao? Để tôi sai người mang trà mật ong lên cho cậu uống tỉnh rượu nhé". Anh chỉ gạt nhẹ, cảm giác thực không thoải mái.

Quản gia quay đầu sang phân phó Hiều Oánh : " Đi giúp ta pha trà rồi mang lại đây". Hiều Oánh rất nhanh từ trong phòng bếp bưng ra một tách trà, nhẹ nhàng đặt trước mặt Ngõn Bách Nghiêu, giúp anh mở nắp trà. Ngõn Bách Nghiêu vẫn đặt tay trên trán xoa nhẹ, vừa muốn cầm tách trà lên thì đập vào mắt là chiếc nhẫn được đeo trên tay Hiều Oánh, không nhận được mà lớn tiếng nói : " Đợi chút".

Hiều Oánh nhìn sắc mặt xanh mét của anh, không hiểu mình đã làm gì sai, cơ hồ đã muốn khóc đến nơi. Mẹ Ngõn cũng giật mình hỏi : " Bách Nghiêu con muốn làm gì thế?". Lúc này anh mới phát hiện ra hành động thất thố của mình, liền hạ thấp âm thanh, hỏi : " Chiếc nhẫn kia vì sao mà cô có?". Chẳng phải đó chính là chiếc nhẫn 5 năm trước anh đã mua cho cô sao, anh nhớ rõ chiếc nhẫn ấy là một đôi với chiếc của anh. Người nhân viên bán hàng đã giải thích rõ ràng, đây là cặp nhẫn cuối cùng được bán ra, sau này sẽ không còn sản xuất nữa, chính vì thế mà sẽ được bán với giá thực ưu đãi. Sắc mặt anh lúc này càng trở nên trắng bệch ---

Hiều Oánh khẽ run run trả lời : " Là hôm nay có một vị tiểu thư đưa cho tôi. Quản gia cũng biết -- tôi đã hỏi xem có được lấy không, quản gia bảo không sao cả". Cả người anh bỗng ngầy ra, chỉ thấy trống rỗng mà thôi, cuối cùng vẫn nhìn cô rồi xác nhận lại : " Có phải là vị tiểu thư mặc lễ phục màu xanh thẫm, tay cầm một chiếc ví bạc nhỏ đúng không?". Hình ảnh Uống Thủy Mạt tối nay đã muốn khắc sâu trong tâm trí anh, cô mặc gì, cầm gì, anh đều nhớ rất rõ.

Anh giống như là xuyên qua mấy lớp sương mù dày đặc bao quanh mình, nhìn Hiều Oánh gật đầu. Giờ đây anh không còn chút sức lực nào cả, người trở nên mềm nhũn, vô lực dựa vào thành ghế ----

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Anh ngã xuống ghế, hai bên thái dương đau đến mức muốn nổ ra -- cô vì sao vẫn còn giữ chiếc nhẫn năm đó anh mua tặng? Đã nhiều năm như vậy trôi qua là vì cái gì chứ? Dĩ vãng giống như những thước phim quay chậm không ngừng xâm chiếm lấy anh. Những tưởng rằng anh đã sớm gäch bỏ cô ra khỏi tâm trí mình, ngay cả thời điểm anh cầu hôn Sầm Lạc Ly anh đã nghĩ mình hoàn toàn bước ra khỏi quá khứ đau buồn trước kia rồi---

Mẹ Ngõn ngừng ăn điểm tâm, bước nhanh về phía anh, ôn nhu đặt tay trên trán anh hỏi : " Làm sao thế con? Vẫn chưa tỉnh rượu đúng không?". Lúc này đây anh đã tỉnh táo hơn, ngẩng đầu nhìn bà rồi cười nhẹ : " Mẹ, không sao đâu. Mẹ cứ ăn điểm tâm đi. Con hơi đau đầu, có lẽ sẽ về phòng nghỉ ngơi một chút".

Mẹ Ngõn gật đầu, nói : " Về phòng nghỉ đi". Anh chậm rãi rời phòng ăn, đang đi đến cửa bỗng anh dừng lại một chút, quay về hướng về phía Hiều Oánh nói : " Có thể đem chiếc nhẫn cho tôi mượn được chứ?". Hiều Oánh vội vàng gật đầu, tháo chiếc nhẫn ở ngón út ra, nhanh chóng đưa cho anh.

Anh có thể khẳng định trăm phần trăm đây chính là chiếc nhẫn năm đó anh đã mua, không thể sai được! So với chiếc nhẫn ở trong ví anh thì giống nhau y đúc từ đường vân đến những chi tiết nhỏ nhất. Để hai chiếc nhẫn ở cùng một chỗ chắc chắn mọi người đều biết đó chính là một đôi. Nhiều năm như vậy đã có biết bao nhiêu phụ nữ được anh tặng châu báu trang sức, nhưng không bao giờ anh tặng những thứ đơn giản như chiếc nhẫn này. Anh làm sao mà quên được khoảnh khắc ấy? Khoảnh khắc anh đeo chiếc nhẫn này vào tay cô -- cô dường như đã muốn nín thở và hàng mi thì khẽ lay động thật nhẹ

nhàng

Vì sao? Vì sao lại thế chứ? Đã nhiều năm như vậy, tại sao lại chọn đúng thời điểm này đến quấy trái tim anh, khiến tất cả đều trở nên điên loạn hết cả. Chẳng phải lúc trước chính cô là người chủ động chia tay đó sao? Chẳng phải là cô trong thời gian ngắn ngủi đã ở cùng với người khác đó sao? Thậm chí còn vì người đấy mà mang thai--

Cô từng trốn trong lòng anh mà nói : " Ngón Bách Nghiêu, em muốn có hai đứa. Phải là hai đứa đấy! Một đứa giống anh, một đứa giống em. Phạt tiền thì phạt tiền! Ngay ngày mai em sẽ tính xem bị phạt bao nhiêu luôn nha!". Có lẽ chỉ là những lời buột miệng mà thôi - Chính cô là người lựa chọn muốn chấm dứt mọi chuyện.

Anh hưng hăng lấy tay ấn dây số di động của cô, thật là đáng giận, chỉ mới gọi cho cô mỗi một lần mà dây số đó như muốn đóng ghim bám rết trong đầu anh, tưởng như những ngón tay đã quá quen thuộc với những con số đó. Ấn nút gọi, hô hấp của anh như ngừng hẳn lại, nhưng chờ mãi, cơ hồ tưởng chừng phải một thế kỷ đã trôi qua, nhưng trong điện thoại chỉ truyền đến âm thanh cứng nhắc quen thuộc : " Số máy quý khách vừa gọi hiện không thể liên lạc được ---"

Thật đáng giận! Cô thật khiến anh tức giận không thôi, cô định cả đời này sẽ không buông tha cho anh đúng không? Đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn khiến tâm trí anh rối bời! Bình tĩnh một chút, dùng trí óc để suy nghĩ, giờ muốn liên lạc với cô chỉ có 2 cách, một là nhờ thư ký liên lạc với chị nhánh Thượng Hải để tìm hiểu tư liệu về cha cô, sau đó sẽ tra được ra cô. Còn cách nữa, nhanh hơn, bớt được mấy công đoạn, đó chính là hỏi trực tiếp Bách Thiên.

Nghĩ vậy anh nhanh chóng bấm số của Bách Thiên, tuy rằng biết sẽ phải đối mặt với sự nghi vấn của hân nhưng giờ anh không nghĩ được nhiều đến như thế nữa rồi. Điện thoại vừa thông, anh gọn gàng dứt khoát hỏi : " Cho tôi số của Ông Thủy Mạt!". Vu Bách Thiên hiện còn đang ngái ngủ, khẩu khí đầy mù mờ : " Anh sớm thế có việc gì chứ?"

Ngón Bách Nghiêu không rảnh nói những chuyện vô nghĩa, trực tiếp hỏi lại : " Số là gì?". Vu Bách Thiên đã tỉnh táo liền hỏi : " Anh muốn số cô ấy làm gì chứ?". Tên tiểu tử này phản ứng nhanh hơn so với anh tưởng. Ngón Bách Nghiêu hít một hơi thật sâu, cứng rắn chặn đáy lòng tràn lên sự phiền chán : " Cậu quan tâm chuyện tôi cần làm gì? Chỉ cần nói số điện thoại kia thôi!". Vu Bách Thiên dừng một chút rồi cũng đáp ứng mà nói cho anh số điện thoại của Thủy Mạt. Thật lạ -- số hân cho với số trong tay anh chỉ là một, nhưng là số đã ngừng sử dụng.

Anh đã không thể khống chế được cơn giận của mình, hét vào trong điện thoại : " Mẹ kiếp, cậu không biết số này không thể gọi được sao? ". Nếu còn sót lại chút bình tĩnh chắc hẳn anh sẽ phát hiện ra đây là lần đầu tiên anh chửi tục. Vu Bách Thiên ở đầu kia điện thoại không ngừng khỏi kinh ngạc, kêu thành tiếng : " Sao lại thế? Hôm qua cô ấy còn dùng số này để liên lạc với em mà?". Khẩu khí của hân thì có vẻ là không nói dối, anh đành buông điện thoại xuống, chẳng còn tâm trí mà để ý đến Bách Thiên vẫn còn cảm ồm nghe.

Cô là cô ý không dùng nữa? Anh cơ hồ chưa thể đoán ra được ý nghĩ của cô. Nhưng lần này anh nhất quyết phải biết được mọi chuyện. Bấm số di động của thư ký, anh nói : " Gọi điện thoại cho quản lý Triệu chị nhánh Thượng Hải, hỏi ông ta xem số điện thoại của Ông Vĩnh Đức". Vừa muốn ngắt điện, anh lại bổ sung thêm : " Số điện thoại văn phòng cùng số nhà riêng, hãy hỏi hết cho tôi".

Hiệu suất của thư ký từ trước đến nay thực kinh người khiến anh đều phải tán thưởng. Thế nhưng không hiểu lần này anh lại cảm thấy thập phần khó chịu, sau khi nhìn đồng hồ 5 lần mới thấy kết quả báo lại.

Anh trực tiếp điện thoại cho cha cô, hoàn hảo rất nhanh điện thoại đã được thông. Âm thanh của Ông Vĩnh Đức truyền qua điện thoại : " Xin chào. Xin hỏi ngài muốn tìm tôi?". Ngón Bách Nghiêu nuốt xuống, tìm giọng nói uy nghi bình thường của mình : " Xin chào, Ông tiên sinh. Tôi là Ngón Bách Nghiêu --", lời còn chưa kịp dứt thì Ông Vĩnh Đức đã khách khí cắt lời rồi nói : " A -- là Ngón tiên sinh đó sao! Thật vinh hạnh quá! Xin hỏi tìm tôi có chuyện gì thế?".

Lắng nghe trong giọng điệu ông có vài phần sốt ruột, anh vội nói : " Cũng không có việc gì quan trọng đâu! Tôi chỉ có việc nhỏ muốn hỏi ngài ---". Ông Vĩnh Đức nói : " Xin cứ nói, xin cứ nói". Ngón Bách Nghiêu dừng một chút rồi mới chậm rãi mở miệng : " Xin hỏi hiện giờ muốn liên hệ với con gái ngài - Ông Thủy Mạt tiểu thư thì làm thế nào?"

Ông Vĩnh Đức có chút ngạc nhiên nói : " Ngón tiên sinh muốn tìm con gái tôi có việc gì sao?". Anh không biết phải trả lời thế nào, đành nói : " Đúng vậy, Tôi có chút việc muốn tìm Ông tiểu thư". Ông Vĩnh Đức mặc dù có điểm giật mình, nhưng bao năm thương trường đã khiến ông sớm biết cách kiềm chế sự tò mò, khách khí như trước nói : " Ngón tiên sinh, thật là ngại quá. Tiểu Mạt nhà chúng tôi hiện không có trong nước, nó đang ở bên Mỹ, tôi qua đã bay rồi. Trước mắt thì tôi cũng không có biện pháp liên lạc với nó -- nếu được thì chờ nó liên lạc lại với tôi rồi tôi sẽ nói cho cậu biết". Thủy Mạt mới tới hôm qua nhắn tin báo với ông rằng cô sẽ qua Mỹ giải quyết chút việc.

Sau khi khuấy cho nước ao đục ngầu thì cô lại bỏ sang Mỹ. Anh hưng hăng ném chiếc điện thoại xuống đất. Hai tay ôm lấy đầu, mặt úp xuống giường. Đáy lòng không kìm được mà cảm thấy đau đớn. Vừa quay đầu liền đập vào mắt là hình ảnh hai chiếc nhẫn nằm im lìm trên giường -- cứ tưởng cả đời sẽ chỉ còn 1 chiếc, ai ngờ bây giờ lại hợp thành 1 đôi-- có thể nào anh với cô cũng như vậy chăng? Có lẽ sớm đã thành dĩ vãng rồi -- cho dù anh không muốn đối mặt với sự thật thì cũng không thể phủ nhận được nó. Nhìn vào đôi nhẫn đó thật lâu -- rốt cuộc anh vẫn đem nó cất vào ngăn tủ đầu giường.

Gọi liên tục gần hai mươi cuộc nhưng điện thoại của cô vẫn không thông mà cha cô thì vẫn chưa liên lạc lại với anh. Còn anh thì chẳng tìm được lý do gì để gọi điện lại hỏi ông. Chỉ có mỗi Vu Bách Thiên vẫn không ngừng gọi cho dù chẳng thu được gì cả, số điện thoại của cô vẫn không thể liên lạc được.

Di động của anh vang lên tiếng chuông, anh ra hiệu cho cấp dưới ngừng trong giây lát để tiếp điện thoại. Trên màn hình hiện lên cái tên Sầm Lạc Ly, từ sau khi định ngày kết hôn, Lạc Ly chăm chỉ gọi điện thoại cho anh nhiều hơn hẳn trước kia. Anh không hiểu vì sao, cũng không hề quen như vậy. Ấn nút trả lời, đầu bên kia truyền đến tai anh một thứ âm thanh mềm mại thanh thúy : " Bách Nghiêu ah, tối nay chúng ta đi ăn đồ Italia nhé. Em biết có một nhà hàng rất nổi tiếng".

Anh nhìn xuống đồng hồ, giờ mới chỉ có 10h sáng thôi! Nhưng dù vậy anh vẫn kiên nhẫn nghe Lạc Ly nói, sau đó đáp "Uh" một tiếng coi như đã đồng ý. Nhớ lại trước kia, vì cô suốt ngày gọi điện cho anh thế nên mỗi lần tên cô hiện lên trên di động, anh luôn dùng khẩu khí dừ dằn mà đáp lại cô : " Em không cảm thấy phiền sao? Anh không muốn nghe nữa ---", thậm chí có những lúc phiền chán anh chỉ đơn giản ấn nút từ chối, không nghe. Có thời điểm anh còn tắt hẳn máy, chính là làm cho cô không thể tìm thấy anh và rồi lại khiến cô nóng ruột không yên. Bây giờ nghĩ lại mới thấy, những chuyện đó chỉ có thể xảy ra khi ta còn trẻ -- đúng là đặc quyền của tuổi trẻ.

Nhà hàng ở tầng 11, ngồi ở đây có thể ngắm nhìn cảnh đêm thật mê lòng người. Mọi thứ đều hoàn hảo, ngay cả đồ ăn cũng thực ngon miệng. Sầm Lạc Ly xuất thân thế gia, ngẫu nhiên đối với đồ ăn cũng tương đối khó tính. Thực không giống với cô, cái gì cũng không để ý.

Sầm Lạc Ly ngẩng đầu cười nhìn anh : " Thế nào? Em giới thiệu không nhầm chứ?". Anh cũng đáp lại bằng một nụ cười đầy khiêu gợi, tỏ vẻ đồng ý. Tuy chỉ là đồ ăn Ý thường thấy, nhưng tính chất mỹ thực đặc biệt tự nhiên. Cả hời xông khói và Đái Tử tươi và rau dưa Cát Luật, toàn bộ cả hời nạc cơ hồ không có một chút mỡ, hương vị tươi mát. Đái Tử thập phần ngọt ngào, ăn sẽ phát hiện ra đây là món được chọn lựa kỹ càng. Rau dưa Cát Luật thanh đạm mà cân đối, không thể bắt bẻ. Com tôm Italy, tuyệt không tệ hại như rất nhiều khách sạn nhà hàng Tây nhìn ngon mắt nhưng ăn lại chẳng ngon, thành ý mười phần. Hột com tròn trịa thấm ướt hương khí của canh cỏ linh chi, cắn xuống có dư vị phong phú vô cùng, hơn nữa mang theo độ cứng hoàn mỹ.

Cuối cùng món điểm tâm được mang ra là bánh ngọt cùng cà phê. Từ trước đến nay anh chưa hề thích đồ ngọt, nhưng cô thì ngược lại, cô thực diên cuồng yêu thích chúng. Thế nên trước đây mỗi khi cô có kế hoạch giảm cân thì anh đều dùng đồ ngọt để dụ hoặc cô, khiến cô chẳng thể nào mà thực hiện được kế hoạch đó. Mọi thứ chỉ cần là đồ ngọt thì cô đều yêu thích, chocolate, kem, bánh,... - chỉ cần cô nhìn thấy đồ ngọt sẽ tuyệt đối không bỏ xuống. Anh vẫn thấy cô thật sự là khác người --

Thu suy nghĩ của mình lại, vừa nhắc đầu anh liền bắt gặp Sầm Lạc Ly trông thật tĩnh lặng. Cười nhạt hỏi : " No rồi sao?". Sầm Lạc Ly gật đầu đồng ý. Anh kỳ thật hiểu được rằng rất nhiều cô gái vì dáng hình mà không dám động đến đồ ngọt, nếu đoán không sai thì Lạc Ly cũng là một trong số đó. Mặc dù chính do cô ấy đề nghị đến đây ăn tối, nhưng từ lúc đầu tối giờ chỉ thấy đụng vào mỗi đĩa salad.

Anh cúi đầu nhìn chiếc bánh ngọt trong đĩa, màu sắc thực mê người. Nếu giờ cô đang có mặt ở đây chắc chắn là sẽ không buông tha cho nó rồi. Trên môi anh bất chợt xuất hiện ý cười, tay cầm lấy chiếc thìa nhỏ, xắn một miếng nhỏ đưa vào miệng, vị ngọt dịu tan dần trong miệng, thêm với vị cà phê kích thích vị giác, cũng là cân bằng độ ngọt của chiếc bánh, quả thực tuyệt vời. Và chắc chắn là cô sẽ cướp luôn phần bánh của anh -- nếu cô ở đây bây giờ.

Rời khỏi nhà ăn đã quá 9h tối, anh nhìn đồng hồ rồi nói : " Anh đưa em về nhà trước nhé!". Sầm Lạc Ly trầm ngâm rồi đề nghị : " Còn sớm mà! Chúng ta đi đâu một chút hóng gió đi!". Anh cũng không có ý kiến gì, nhà anh cũng cách không xa nhà Lạc Ly, chỉ cần đi một chút là đến.

Trong xe âm nhạc du dương vang lên, dọc theo con đường là những ngọn đèn hắt bóng xuống lòng đường. Sầm Lạc Ly chậm rãi tiến gần lại bên anh, mùi hương Chanel vẫn vương trong không khí; anh cũng không hề cự tuyệt, chẳng có lý do gì để cự tuyệt cả.

Sầm Lạc Ly nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, chậm rãi tiến đến gần tai anh rồi thỏ thẻ : " Đêm nay em không muốn về". Tin tưởng rằng bất kỳ người đàn ông nào nghe được những lời này đều hiểu được ẩn ý đằng sau nó. Mà anh cũng là đàn ông, hơi thở nóng bỏng đầy ẩm ướt rót vào tai anh không thể không kích thích phản ứng đàn ông của anh. Hít một hơi sâu, anh cũng đã từng nghĩ, tuy rằng hai người chính thức đính hôn, quen nhau đã vài tháng nhưng chưa hề có tiếp xúc thân mật. Lúc nào chơi đùa thì chỉ là chơi đùa, giờ anh sẽ phải nghiêm túc, ranh giới này anh đã vạch ra rất rõ. Nếu là trước kia những âm thanh này sẽ không thể khiêu khích nổi anh, nhưng giờ thì anh sẽ chấp nhận; dù sao cũng đã là người trưởng thành, anh quay đầu, cười khiêu gợi đáp : " Ok"--

Vốn tưởng rằng chuyện ở chi nhánh ngân hàng California sẽ khó thu phục kết quả ngoài dự kiến, đáng lẽ sẽ mất một tuần nhưng lại thành ra chỉ 6 ngày mà xong chuyện. Vô duyên vô cớ thừa ra một ngày nghỉ dành cho anh, thuận tiện làm chuyện tốt.

Vừa lái xe anh vừa tranh thủ ngắm cảnh sắc nơi đây. Qua vài năm nhưng cơ hồ không có sự thay đổi gì lớn cả. Ngã tư đường, cây cối, ngay cả chỗ rẽ vào cửa hàng vẫn giống y đúc như trong ký ức. Mọi điều quá quen thuộc khiến người ta không khỏi nhớ về trước kia.

Anh phanh gấp dừng lại. Anh làm sao mà có thể tới đây? Nơi này cách trường học rất xa, tiền nhà cũng chẳng rẻ, nhưng được cái sạch sẽ, hơn nữa an ninh đảm bảo cho nên năm đó anh mới quyết định chọn sống ở đây. Căn phòng của anh ở gần đường, ngàng đầu nhìn sang phía góc đường sẽ thấy một cửa hàng.

Anh dùng xe ven đường, chậm rãi tiến lại gần cửa. Đến gần một chút, nhìn kỹ một chút, mọi thứ đều như cũ, ngay cả màu sắc và kiểu dáng của chiếc cửa này đều không thay đổi. Nhớ rõ trước kia ông Edward luôn nói rằng chiếc cửa này cũ kỹ quá rồi, chờ họ chuyển đi ông sẽ sơn một lớp sơn mới lên.

Có lẽ ông Edward đã già rồi, chuyện này ngẫu nhiên sẽ quên mất. Anh chỉ chậm rãi bật cười, tầm mắt chuyển sang phía cái cọc đóng trên bãi cỏ, trên đó gắn tấm biển cho thuê. Nguyên lai là bên trong không có ai ở cả.

Khi anh xoay người bước về phía xe, bỗng thấy một bóng người đi tới, đầu tóc đã bạc nhiều, người đó chính là Edward. Nhìn thấy anh ông tựa hồ rất vui vẻ, nhiệt tình tiến đến ôm chặt : " Hi, Simon". Simon là tên tiếng anh của anh ở đây. Ngôn Bách Nghiêu cũng nhiệt tình đáp lại : " Hi, nice to meet you, Edward". Trong thời gian anh du học, vợ chồng ông Edward thực sự đã giúp anh rất nhiều.

Edward hỏi lâu mới buông anh ra, hỏi : " Cậu đến lấy đồ ah?". Anh ngậy người, lặp lại một lần : " Lấy đồ?". Edward cười dịu hiền nói : " Thời gian trước Angela nói muốn chuyển đi. Những gì bên trong cô ấy đều không cần. Tôi tưởng cô cậu để quên vật gì đó quan trọng nên mới quay trở về lấy lại?"

Angela là tên tiếng anh của cô. Chẳng phải từ hơn bốn năm trước anh đã không thuê nữa rồi sao? Sao lại là thời gian trước? Có khi nào là anh nghe nhầm không, hai tay nắm chặt lấy bả vai ông Edward, thực muốn xác nhận lại : " Angela trả phòng khi nào thế?"

Edward lộ vẻ nghi hoặc nhưng vẫn trả lời : " Hơn hai tháng trước thôi --", hơn hai tháng trước, trong đầu anh thực rối loạn, hơn hai tháng trước chẳng phải là thời điểm anh đính hôn đó sao? Vẫn không thể tin vào những gì nghe được, anh lùi dần về phía sau như muốn tìm điểm tựa --

Anh không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy, mọi thứ bây giờ với ngày ấy khi anh rời khỏi căn phòng này vẫn chẳng có gì thay đổi, nhớ rõ khi ấy anh tức giận đến điên lên, chỉ cầm theo chiếc laptop của mình, còn lại cái gì cũng không có mang theo--

Mà nay mọi vật trong căn phòng này vẫn y chang lúc ấy, cả vị trí cũng chẳng hề thay đổi, giống như thời gian chưa từng chạm đến căn phòng nhỏ này, tựa hồ cảm giác anh chỉ mới đi dạo đầu đó một lúc mà thôi, không nghĩ chuyện đi đó lại kéo dài đến vài năm-- Anh buông tay chạm đến chiếc máy tính cũ kỹ trong phòng, vẫn như vậy, kiểu dáng giống với chiếc anh mang về nước. Thậm chí bên cạnh còn có một ít tư liệu luận văn anh để lại. Trên sofa vẫn còn chiếc gối hai người cùng nhau đi mua, màu sắc tuy đã cũ đi nhiều. Bước vào phòng tắm anh nhìn thấy bàn chải và khăn mặt của mình vẫn đấy, được đặt cạnh khăn mặt của cô--- mọi thứ từ khi anh đi vẫn nguyên vẹn như vậy, giống như là chờ đợi ngày anh sẽ quay về.

Chậm rãi quay về phòng ngủ, đầu giường vẫn còn treo ảnh anh cùng cô chụp chung ở đại lộ danh vọng Hollywood, trong ảnh anh ôm lấy cô hai người đều cười thực vô tư. Treo ảnh lên tường cô còn nói : " Em không thích đem ảnh chính mình treo lên trong tất cả các phòng, nhưng chỉ ở phòng ngủ thì nhất định phải treo ảnh chúng mình, như vậy mỗi ngày khi tỉnh dậy là em có thể nhìn thấy anh --", tìm anh lúc này dường như không thể không chế được từng đợt đau đớn dâng lên, đau lại càng đau, chỉ thấy duy nhất sự đau đơn mà thôi--

Tủ quần áo đã được sửa sang, bên trái của anh, bên phải của cô, mỗi người rất dễ có thể tìm thấy đồ của mình. Cứ mỗi lần giặt quần áo cho anh xong cô đều nói thầm với anh rằng : " Thật không biết mẹ anh đã cưng chiều anh thế nào mà ngay cả gấp quần áo cho chính mình cũng làm không được?". Cùng một chỗ với anh, cô thật sự rất vất vả, mọi việc đều đến tay cô; anh thế nhưng lúc đẩy lại coi đó là việc đương nhiên ---

Từ ngày đó đến nay khi ở Mỹ cô vẫn ở tại căn phòng trọ này của anh và cô ngày trước -- vì sao? Vì sao chứ? Không phải là cô đã có bạn trai mới sao? Có người đàn ông nào lại cho phép người yêu của mình ở trong nhà có lưu lại dấu vết của người tình cũ?

Uông Thủy Mạt, lần này anh nhất định phải tìm cho được cô, hỏi cho ra mọi chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edward nói cô chỉ lấy đi 1 chiếc túi lớn, còn lại không cần gì cả, mọi thứ ở đây tùy ông xử lý. Hơn nửa tiền thuê nhà của cô còn hơn nửa năm nữa mới hết nên vợ chồng ông cũng không sốt sắng tìm người thuê. Ngón Bách Nghiêu khá hiểu về đôi vợ chồng này, tuy là cho thuê nhà nhưng họ thích cho những người tử tế và tốt bụng thuê. Nếu cảm thấy không hợp với mình thì họ tình nguyện để phòng trống còn hơn là chấp nhận cho thuê lại.

Anh đứng một lúc lâu ở cửa rồi mới chậm rãi đưa tay lên ấn chuông cửa. Tiếng chuông cửa nghe thực êm tai, hoàn toàn không chói như những tiếng chuông thường thấy, một lần rồi một lần vang lên. Mỗi một lúc lâu nhưng vẫn chưa có ai ra mở cửa. Tìm anh không tự giác mà cảm thấy thất lại, lòng bàn tay cũng trở nên ẩm ướt, giữa thời tiết lạnh như vậy mà vẫn còn toát mồ hôi. Anh nắm chặt tay lại để tránh cảm giác đang xâm chiếm bản thân.

Thời gian tiếp tục trôi, cửa rốt cục đã được mở ra, gương mặt cô ẩn hiện sau lớp rèm cửa, xuất hiện trước mặt anh. Qua lớp vải anh chỉ thấy mờ hồ bóng dáng cô, cả người trở nên ngơ ngác, cơ thể dường như không có phản ứng nào cả.

Uông Thủy Mạt đứng phía sau lớp rèm trầm mặc một lúc rồi mới mở hẳn cửa chính. Cô nhìn chằm chằm vào gương mặt tựa bức tượng cẩm thạch của anh, nói : " Ngón tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì không?". Ngực khí không lạnh cũng không nóng, thực khách khí, thực xa lạ, tựa như hai người chỉ mới gặp qua nhau vài lần.

Mái tóc dài đen mượt của cô giờ được thay bằng mái tóc ngắn hơn nhiều, hơi lộn xộn một chút nhưng đem lại cảm giác trẻ trung hơn nhiều. Trước kia anh rất thích mái tóc dài của cô, cũng giống như bất kỳ một người đàn ông nào đều thích chạm tay vào mái tóc dài mềm mượt đó.

Ngón Bách Nghiêu nhẹ nhàng ôm lấy bà vai cô, sâu trong đáy mắt ánh lên sự chờ đợi, hỏi : " Vì sao?". Uông Thủy Mạt ngẩng đầu, nhìn thẳng vào anh, hỏi lại : " Cái gì vì sao? ". Ngón Bách Nghiêu không nhúc nhích phần nào, nói tiếp : " Tại sao lại tới tiệc đính hôn của tôi?".

Cô bật cười, tựa hồ cảm thấy vấn đề được nêu ra quá đỗi ngây thơ : " Không vì sao cả! Chỉ là trùng hợp với đợt du ngoạn của tôi mà thôi!". Ngón Bách Nghiêu chỉ cảm thấy phiền muộn tận sâu trong đáy lòng, hiểu rằng cô luôn thích chơi trò giả dối với anh. Hai tay vẫn nắm chặt bà vai cô, loạng choạng hỏi : " Vậy tại sao lại cắt điện thoại?". Cô vẫn cười, nụ cười nhẹ nhàng như hoa như gió, hơi hơi rung động : " Ngón tiên sinh, điện thoại của tôi tắt hay mở, tôi nghĩ đây là tự do cá nhân, không cần báo với anh".

Vẫn là như trước, miệng lưỡi của cô vẫn thực lợi hại, luôn có bản lĩnh khiến cho anh trở nên phát điên. Anh gật đầu, nói : " Đúng là như vậy. Tôi không có tư cách hỏi, không có tư cách xen vào. Được -- nhưng tôi hỏi cô, vì sao vẫn còn giữ lại căn phòng ở California? Và vì sao trong căn phòng đó, chết tiệt, mọi thứ vẫn y nguyên?".

Anh đã trở lại đó, nơi đã vẽ nên dấu chấm hết cho hai người. Nguyên lai ông trời cũng chẳng thể che đậy được mọi việc. Khóe miệng cô giương cao, lộ

ra nụ cười nhạt, mi mắt hơi rũ xuống, ở góc nhìn của anh thì chúng hiện ra như những cánh bướm bay nhẹ nhẹ, gương mặt cô vẫn như trong trí nhớ anh, phần nộn trắng nõn nhưng hơi xanh xao. Thanh âm của anh không tự giác mà giảm xuống vài phần : " Vì sao thế?", lúc này đây nghe tựa như những lời thì thầm của một đôi tình nhân.

Uông tiên sinh đang bận rộn tại công ty địa ốc nhưng chỉ chưa đến một phút đã đi xuống thang máy đón tiếp anh : " Ngón tiên sinh, xin chào, xin chào. Hôm nay khách quý đến công ty có việc gì thế?". Anh cũng khách sáo đáp lời : " Tôi vừa vận đi công tác nên ghé qua đây, muốn vấn án Uông tiên sinh một chút". Trời mới biết vì đi ngang qua đây mà anh đã 1 ngày 1 đêm không chớp mắt phút nào, suốt cả quãng đường chỉ hết ngồi máy bay rồi lại chuyển sang xe hơi. Kỳ thật không phải là không có thời gian ngủ mà là vì anh không thể ngủ được, anh vội vã muốn đến đây để hỏi về cô.

Hai người bước vào văn phòng của Uông tiên sinh, nói chuyện phiếm với nhau một chút. Anh lựa thời cơ, đơn giản đi thẳng vào vấn đề : " Không biết là ngài đã liên hệ được với Uông tiểu thư chưa?". Uông tiên sinh có chút kinh ngạc, nhưng rồi vẫn đưa địa chỉ ở Thượng Hải cho anh biết. Tiền anh ra xe, sắc mặt Uông tiên sinh có vài phần ngưng trọng, nói : " Ngón tiên sinh, tôi không biết vì sao cậu muốn tìm con gái tôi, nhưng hy vọng cậu sẽ không ảnh hưởng đến tâm tình của con bé". Trước ông từng trước mặt con gái đề cập qua Ngón Bách Nghiêu, cô không biểu hiện gì cả, chỉ nói ông không nên có mối quan hệ gì về công việc với anh cả, cũng đừng đem cách thức liên hệ của cô cho anh.

Uông Thủy Mạt nắm chặt bàn tay, ý nghĩ đau đớn tràn khắp cơ thể, hít một hơi, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn anh, hình dáng quen thuộc, mùi hương quen thuộc, mọi thứ vẫn đều thật quen thuộc với cô. Nhưng là chính anh, chính anh đã tự tay chặt đứt những vọng tưởng của cô, là anh đem nhẫn đeo vào ngón tay người phụ nữ khách, vào khoảnh khắc đó, cô đã để tang tình yêu của mình. Từ nay về sau, hai người sẽ không bao giờ còn chung lối. Cô lãnh đạm nói : " Không vì sao cả. Chuyện đã qua tôi không muốn nhắc lại, và tôi nghĩ anh cũng vậy".

Không hiểu vì sao anh luôn có cảm giác mơ hồ rằng cô bây giờ với ngày trước đã trở nên lạnh lùng hơn nhiều, cũng có gì đó đã phai nhạt đi nhiều. Vẫn dùng lực ghi chặt cả vai cô, anh lạnh lùng nói : " Tôi muốn một lời giải thích. Uông Thủy Mạt, cô nợ tôi một lời giải thích".

Lòng cô vẫn đau, một nụ cười lại vẽ trên môi, đau đến thế nhưng cô vẫn còn có thể cười : " Nếu Ngón tiên sinh nghĩ như vậy thì cứ hỏi, những gì tôi biết tôi sẽ nói, những gì không biết tôi không thể nói. Như vậy được chứ?". Cô chậm rãi lui lại mấy bước, giữ khoảng cách an toàn với anh, khách khí nói : " Mời ngồi. Dù sao anh cũng là khách".

Căn phòng được trang trí ấm áp, đồ vật tinh xảo, nhưng không khiến người ta thấy quá xa hoa. Đây chính là phong cách của cô. Cô rất thích trang trí nhà cửa, thích sắp đặt những chậu hoa nhỏ xinh. Sô pha màu trắng rất mềm mại, đặt trên đó là những chiếc gối ôm cùng tông, tạo ra cảm giác rất thoải mái, chính là làm cho người ta nhìn thấy là muốn nằm ngay. Lại là một loại ma lực của cô, khiến cho căn phòng nhỏ như vậy mà phát ra sự quyến rũ vô cùng. Căn phòng của hai người ở Cali cũng như vậy.

Cô đứng gần phía cửa sổ, lưng đưa về phía anh. Chờ triều mọi thứ mang một sắc vàng ảm đạm, giống như trăng xuống núi, thực đẹp nhưng cũng chính là thời khắc tàn lụi. Cô chậm rãi nói : " Anh hỏi đi?".

Bóng lưng cô nhỏ nhắn nhưng tinh tế, làm cho anh nhìn vào lại nhớ đến những lúc anh ôm cô vào lòng. Lúc đó cô vẫn còn hơi tròn trịa, biệt danh Babyfât, thực đáng yêu. Anh thờ dãi, đáp lời : " Vì sao lại đến tiệc đính hôn? Tôi tuyệt đối không tin lời giải thích của cô, chỉ là trùng hợp, nói đi.. Vì sao?".

Uông Thủy Mạt hai tay gắt gao ôm lấy chính mình, nhẹ nhàng đáp : " Đừng, là tôi có ý, muốn đến dự tiệc đính hôn của bạn trai cũ, có vấn đề gì sao? Chẳng phải con người luôn hiếu kỳ hay sao? Anh đã vừa lòng với đáp án này chưa?". Cô muốn đến nhìn anh, nhưng nhìn rồi thì sao? Những ý niệm trước đó đã bị chặt đứt vào khoảnh khắc đó.

Lâu Lục Kiều nói rất đúng. Nếu anh còn chút gì đó với cô thì đã sớm đến tìm cô rồi. Chỉ có mình cô là vẫn còn chờ mong mà thôi. Thời điểm chính mắt nhìn anh đính hôn cùng người con gái khác, mọi thứ đã hết. Lục Kiều lúc đó đã an ủi cô, rồi cuộc cô đã tìm được đoạn kết cho con đường tình đã qua, cô ấy còn cười nói : " Quên đi, phụ nữ trong đời ai cũng đều trải qua ít nhất 1 lần ngu ngốc vì tình yêu! Mình cũng đã trải qua như thế mà. Nhưng chính ở thời điểm đó thì phải đem mọi chuyện quên thật nhanh, thật nhanh mà tỉnh táo lại. Cậu gốc gác đã quá lâu rồi đấy!". Lục Kiều nhìn cô một lúc lâu, rồi tiếp bổ sung câu thứ hai : " Nếu đến lần thứ hai mà vẫn ngu ngốc như vậy thì hẳn cậu không còn là phụ nữ nữa mà phải là heo mẹ mất!". Nghe vậy cô liền bật cười. Lục Kiều vĩnh viễn là có khả năng trong thời điểm đau khổ nhất vẫn biết cách an ủi người khác.

Anh đứng lên, đi đến sau lưng cô : " Còn chuyện ở California? Là trở về tìm tôi sao?". Edward nói sau khi anh đi vài ngày là cô sẽ trở lại. Lúc nghe như vậy anh đã từng cho phép mình ôm chút ít hy vọng, hy vọng rằng cô sẽ quay trở về bên anh. Cô vẫn bình tĩnh, sự bình tĩnh truyền đến anh tạo nên một thứ áp lực vô hình, tâm trí đang đắm chìm ở nơi xa xôi, nói : " Tôi chỉ là không có chỗ nào ở mà thôi".

Một trận đau đớn dồn đến anh, anh cười lạnh nói : " Không có chỗ ở? Bạn trai mới của cô đâu? Không phải là bị hấn bỏ rồi chứ? Mới chỉ được có thời gian ngắn thôi mà". Đối với chuyện cô nhanh chóng tìm được bạn trai mới sau khi chia tay làm anh luôn canh cánh trong lòng. Mỗi lần nghĩ tới đều trở nên vô cùng khó chịu và tức giận.

Cô cảm thấy mặt mình trở nên đau xót, có thứ gì đó ảm áp tích tụ trong đó chỉ chờ để rơi xuống, nhưng cô vẫn cực lực gắng gượng. Cả đời này của cô chỉ có mình anh là bạn trai, lấy đâu ra người mới; năm đó tấm ảnh anh xem thực ra chỉ là ảnh ghép do cô cùng Lục Kiều làm ra. Gương mặt được ghép vào như thế nào cô đã sớm quên từ lâu.

Hành động nông nổi năm đó của cô chỉ vì muốn bức anh đến tìm cô mà thôi. Cô nghĩ anh là người cao ngạo, làm sao mà dễ dàng tha thứ cho người con gái của mình vừa mới chia tay đã tìm được bạn trai mới. Cho dù là không muốn bắt đầu lại nhưng cũng sẽ phải tìm đến cô để hỏi cho ra mọi chuyện. Lúc đó cô đã tự tin như vậy đấy, tự tin rằng anh yêu cô và chắc chắn sẽ tìm đến cô. Chỉ cần anh đến, chỉ cần anh nhìn thấy bụng cô đã lớn hơn, là anh sẽ hiểu tất cả mọi việc. Nhưng --- anh không hề đến.

Nhưng mọi chuyện đã không còn quan trọng nữa rồi. Quan trọng là anh đã không đến, một lần cũng chưa từng, chẳng phải sao? Thậm chí sau này có liên lạc với Lục Kiều cũng chưa từng nhắc đến tên cô bất kỳ lần nào. Có lẽ anh đã sớm muốn chia tay với cô, chẳng may vừa vận vào thời điểm cô nói ra

trước, cho nên --- nụ cười nhuộm màu đau khổ hiện lên. Chuyện đã qua, lời nào nói ra cũng đều chỉ gây đau khổ mà thôi. Cuộc đời vô tình, mọi chuyện đều chỉ có một lần. Cô chậm rãi nói : " Những gì anh nói đều đúng. Tôi chính là bị người ta bỏ, không có chỗ nào để ở cả, nên lại phải quay lại chỗ đó tìm anh! Đã vừa lòng anh chưa?".

Anh vốn nín thở chờ đợi câu trả lời cuối cùng của cô, mọi thứ nhanh chóng tan vỡ theo lời cô nói ra. Nguyên lai là do anh đa tình, muốn hiểu sai mọi chuyện. Anh chậm rãi lui từng bước, quay đầu, nhìn xuống dưới mặt đất, lạnh lùng hỏi nốt nghi vấn cuối cùng : " Vì sao cô sinh đứa bé ra? Cô sẽ không nói rằng đứa bé là của tôi đấy chứ?". Edward từng nói cô đã mang thai, Lư Dịch Hằng cũng nói bụng phải bụng lớn của cô ở sân bay.

Rốt cuộc đến lúc này cô không thể nhẫn nhục được nữa, nước mắt từng hàng rơi xuống. Một giọt rồi một giọt, cổ họng chua xót, cô nhanh chóng thốt ra : " Không! Đứa bé không phải của anh!". Cho tới tận bây giờ anh vẫn có khả năng tổn thương cô, còn cô thì vẫn ngu ngốc như trước, ngốc đến tận ngày anh đeo nhẫn vào tay người khác, một khắc sau mới biết đã thực sự biệt ly, không quá sớm, cũng chẳng quá muộn.

Tay anh nắm chặt thành quyền. Đôi mắt ngập nước của cô hướng ra phía cửa sổ : " Ngón tiên sinh, nếu như không còn gì muốn hỏi thì xin về, tôi không tiễn nữa". Anh xoay người bước ra, đi tới phía cửa lại quay đầu nhìn cô, cô vẫn thủy chung đứng đó không chút nhúc nhích, tầm lưng mảnh mai cảm tưởng có thể bị gió thổi đi bất kỳ lúc nào. Anh để lại câu sau cuối : " Tạm biệt". Hai người đã không còn gì nữa rồi, ngoài sự vĩnh biệt mãi mãi.

Uông Thủy Mạt nghe một tiếng " lạch cạch" phát ra từ phía cửa. Cô lúc này mới bước về phía sofa rồi chậm rãi ngồi xuống. Ngửi khí châm chọc của anh đã đã thương cô trầm trọng. Anh nếu muốn biết về cô thì đã sớm phái người điều tra, sẽ biết ngày cô mang thai cùng ngày cô sinh. Cũng tốt, từ nay về sau bảo bối sẽ không có quan hệ gì với anh nữa -- cuối cùng anh cũng nói ra hai chữ Tạm biệt, cô hiểu anh muốn gì.

Thời điểm anh tỉnh đã là giữa trưa, mặt trời đã lên cao. Tắm rửa một cái khiến cả người trở nên thực khoan khoái. Quấn gấu quần, tiến vào nói : " Thiếu gia, xong chưa ạ? Cậu của ngài đã đến rồi đây". Anh gật đầu nhẹ, đột nhiên nhớ tới một việc, đi đến bên đầu giường, kéo tủ ra, nói với quản gia : " Ở đây có hai chiếc nhẫn, giúp tôi xử lý chúng". Nói xong, không quay đầu lại rồi đi ra ngoài.

Kéo ngăn tủ ra chính là hai chiếc nhẫn bạch kim, một cái quản gia đã nhìn thấy, chính là chiếc nhẫn mà vị tiểu thư hôm nọ đưa cho Hiểu Oánh. Lúc đầu bà không muốn Hiểu Oánh nhận nhưng chẳng còn cách nào khác. Sau thiếu gia lại tra hỏi nguồn gốc chiếc nhẫn, về mặt thực khác thường, rồi còn muốn lấy nó, thay vào đó đưa cho Hiểu Oánh một số tiền lớn, chắc có thể mua được ba bốn chiếc nhẫn như vậy mất. Phu nhân cũng đem chuyện này để trong lòng, còn gọi bà vào để thăm hỏi.

Hiện tại mới biết, thì ra thiếu gia có một chiếc nhẫn giống với chiếc đó, nhưng là to hơn mà thôi. Nhưng tại sao giờ này lại không cần, còn kêu bà đem xử lý chúng nữa? Quản gia hơi nhíu mày, tuy bà đã già, nhưng dù sao vẫn còn biết hai chiếc nhẫn này là một cặp, không phải nhẫn cưới thì cũng là nhẫn đôi đấy. Nghĩ vậy, bà liền đem hai chiếc nhẫn cất đi, vẫn nên là giao cho phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Cô bấm số Lục Kiều, nói : " Anh ấy đã tới -- Đã đến California ---", lời nói không đầu không cuối thế này cả thế giới trừ Lục Kiều còn có ai hiểu được chẳng. Nhưng ở đầu bên kia Lục Kiều vẫn còn ngáy người một giây, cơ hồ có thể tưởng tượng được cảnh cô ấy một tay vuốt trán một tay cầm điện thoại rồi nói : " Vậy hai người đã nói gì? Đã ngủ bài với nhau chưa đấy?"

Cô lắc đầu, giọng thấp xuống : " Không có gì cả". Mọi chuyện đã trở về thời điểm xuất phát của nó. Lâu Lục Kiều đã tức mà muốn mắng chửi : " Uông Thủy Mạt, mình thật sự không hiểu nổi cậu rồi. Cậu biết không? Nói chuyện với cậu chẳng bằng nói với con bò vậy còn bớt việc hơn. Cậu vì sao mà không nói thẳng toẹt ra cho hẳn biết? Cậu là vì hèn mà sinh con trai, kém tý nữa là mất mạng ý chứ ---", Lục Kiều càng mắng càng hăng, cô không kìm chế được mà nước mắt lại trào ra : " Uông Thủy Mạt, mình cho cậu biết. Giờ cậu có hai lựa chọn, một là cậu quên hết mọi chuyện về anh ta, hoặc nếu không thì mình sẽ đem mọi chuyện kể hết ra. Hãy quên anh ta đi, Thủy Mạt ah, trên đời này đàn ông không thiếu. Loại như anh ta, nói đi là đi, nói quên là quên, cần gì chứ? Cậu còn muốn đến mức nào nữa?"

Mắng thì vẫn mắng nhưng Lục Kiều vẫn tỉnh táo giúp cô phân tích khả năng của lựa chọn thứ hai, đem mọi chuyện kể cho anh. Nếu đã không thể quay đầu, nếu sau này cô kết hôn với người khác thì có thể phát sinh nhiều tình huống phức tạp hơn, có thể là anh sẽ đứng ra tranh quyền nuôi dưỡng của cô.

Cô cuộn mình trên sofa, ôm chiếc gối ôm mềm mại vào lòng, chiếc gối nhỏ bé như vậy nhưng dường như cô đã sử dụng hết tất cả khí lực của mình. Nhớ lại những lời của anh đã nói ra : " Vì sao mà lại sinh đứa bé ra? Cô sẽ không nói rằng nó là con của tôi đấy?". Thời điểm nghe đến câu nói đó cô kỳ thực đã chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài sự phủ nhận. Chẳng lẽ trong tình cảnh đầy khó khăn như lúc đấy nói ra hết, nói với anh rằng đứa bé đó chính là con anh? Nói ra rồi thì sao? Liệu anh có tin không, hay anh sẽ lại nửa tin nửa ngờ đem bảo bối đi xét nghiệm ADN?

Ngón Bách Nghiêu vừa dập cú điện thoại của quản lý Triệu ở chính nhánh Thượng Hải, mày anh khẽ nhíu lại, không thể tưởng tượng được rằng Uông Vĩnh Đức là gan không nhỏ, lần này thế nhưng lại muốn tăng thêm khoản vay. Thời điểm trước cho vay là do anh đặc biệt chỉ thị thì mới được phê chuẩn thế nên lần này Triệu quản lý cũng không dám tự quyết định, liền gọi điện cho anh xin chỉ thị.

Cô đích xác đã nghiêm túc chấp hành điều kiện của anh đưa ra hồi trước đó là không gặp mặt Vu Bách Thiên. Thực tâm anh hiểu rõ, lúc đấy anh chỉ là muốn giúp cô mà thôi, việc đưa ra điều kiện chỉ là cái cớ. Nhưng giờ anh chẳng còn lý do gì nữa để ban phát lòng tốt này nữa, thế nên không thể cho

Uông Vĩnh Đức vay thêm được. Anh chậm rãi bước đến gần bức tường thủy tinh đồ sộ, bóng dáng lớn in bóng trên bức tường toàn kính đó. Ngoài kia mặt trời hiện lên tròn trịa, chiếu những tia nắng gắt gao đến chỗ anh đang đứng.

Nhạc chuông từ chiếc di động vang lên, vừa cúi xuống nhìn thì thấy tên Sầm Lạc Ly hiện ra. Anh do dự một chút, một lúc sau mới ấn phím trả lời, âm thanh mềm mại tràn đầy nũng nịu của Lạc Ly truyền đến bên tai: "Bách Nghiêu a, đêm nay có tổ chức party, là tiệc của một thương hiệu quốc tế lớn ở Bắc Kinh tổ chức, anh đi với em được chứ?". Dạo gần đây cô gái này ngày càng muốn quấn lấy anh. Nhíu mày, đối với những sự kiện như thế này anh thực không có hứng thú, tuy rằng thế nhưng dù sao cũng vẫn là vị hôn phu của Sầm Lạc Ly nên cũng hộ tống cô vài lần. Giờ không còn chút tâm trạng nào cả, hơn nữa thấy những việc như thế này thực lãng phí thời gian, giọng điệu anh vang lên lãnh đạm và rất nhanh chóng cự tuyệt: "Tôi nay anh có buổi hẹn xã giao rồi".

Sầm Lạc Ly dừng một chút, rồi mới nói: "Là như vậy sao?". Trên thực tế trước khi gọi điện cho anh, cô đã liên lạc trước với thư ký và biết rằng tối nay anh không hề có chuyện xã giao nào cả; nhưng cô ta cũng không ngờ mà nói ra chuyện này. Phụ nữ thì phải thế, cho dù nhìn thấy cũng giả vờ chẳng thấy, cho dù biết cũng giả vờ chẳng biết, việc gì phải xé bỏ lớp mặt nạ của nhau, cuộc sống chung về sau mới là quan trọng. Vì thế chỉ ừm khịt nói qua điện thoại: "Chúng ta tháng này cũng chưa có gặp nhau---".

Xác thực là hơn nửa năm qua lại, anh chưa từng một lần chủ động hẹn gặp cô ấy. Từ trước đến nay vẫn là Sầm Lạc Ly gọi điện thoại hẹn anh mà thôi. Sầm Lạc Ly vẫn tưởng rằng, sau khi đính hôn cùng anh xong thì cha cô đã vội đưa ra đề nghị lời trợ giúp về tài chính, vì thế mà khiến lòng anh cảm thấy không thoải mái. Thực tế thì sao, đối với mọi việc diễn ra xung quanh mình, anh tựa hồ chẳng có chút hứng thú nào cả. Lấy tay nói lỏng chiếc caravat ở cổ, một hồi lâu sau mới nói: "Anh sẽ bảo thư ký hủy lịch trình. Tối nay sẽ qua đón em".

Sầm Lạc Ly một thân váy đen tuyền, mắt đen khói rất thời thượng, không thể phủ nhận, cô ta rất đẹp. Khi tiến vào phía hội trường không biết có bao nhiêu ánh mắt theo dõi đầy ganh tỵ.

Từng cô người mẫu xinh đẹp rải những bước chân dài trên sàn catwalk, Sầm Lạc Ly ngồi bên anh, thỉnh thoảng quay đầu lại trao đổi một vài câu. Anh hiện giờ chẳng ham thích gì những việc đang diễn ra ở đây, nhưng vẫn chuyên chú lắng nghe cô nói. Ánh đèn chiếu sáng khắp nơi, mắt anh hơi khó chịu, hướng mắt nhìn về phía xa phát hiện ra một bóng dáng thực quen thuộc đang ngồi ở hàng ghế thứ hai. Anh nhắm mắt chặt lại. Bóng dáng những cô người mẫu bước đi tao nhã che khuất tầm nhìn của anh, nhưng anh vẫn có thể khẳng định rõ ràng cô gái ấy chính là Uông Thủy Mạt. Một hồi lâu sau, anh đem tầm mắt chuyển sang người ngồi bên cạnh cô, cũng là một cô gái, hóa ra cũng là người quen, đã thật lâu rồi anh mới nhìn thấy Lâu Lục Kiều.

Nụ cười nhàn tản hiện trên môi anh. Trung Quốc rộng lớn như vậy thế nhưng vẫn dễ dàng gặp được những người quen biết. Sầm Lạc Ly lúc này quay đầu lại, cười duyên nói với anh: "Bộ trang phục này thực đẹp. Đây là tác phẩm đặc ý nhất của nhà thiết kế này". Cô ta thấy anh nhìn không rời mắt, tiến đến gần tai anh thân mật mà nói.

Ngôn Bách Nghiêu cười đáp: "Em thích thì đặt một bộ". Sầm Lạc Ly hôn nhẹ lên má anh: "Thanks". Từ trước đến nay anh đều rất hào phóng, chỉ cần Lạc Ly thích gì và muốn có, anh đều sẵn sàng trả tiền. Nhóm bạn cô không tránh khỏi việc ghen tỵ đến phát điên lên. Dường như anh không có vẻ quan tâm thật sự đến cô, nhưng dù sao, vật chất cũng là một phần của tình yêu. Nếu một người đàn ông trả tiền cho bạn thì không nhất định anh ta yêu bạn, nhưng nếu mà anh ta không trả tiền thì chứng tỏ anh ta không hề yêu bạn. Lạc Ly cảm thấy loáng thoáng có điều gì đó không đúng, từ lúc hai người nhận thức rồi tiến đến đính hôn, rồi từ khi đính hôn đến giờ anh vẫn luôn duy trì một bộ dạng ôn nhu hài hòa, như gần mà như xa, vĩnh viễn là có khoảng cách nào đó giữa hai người. Rất ít khi thấy anh cười thoải mái, trừ bỏ một hai lần anh cùng với bạn bè thân thiết. Những ý niệm đó xuất hiện trong đầu, Lạc Ly quay đầu sang nhìn gương mặt trông nghiêng đầy anh tuấn của anh, khẽ cười, lựa chọn quên đi những gì vừa nghĩ. Ngoài đời có rất nhiều đôi vợ chồng sống với nhau như vậy đó, bản thân cũng không có kỳ vọng gì quá cao siêu cả.

Lâu Lục Kiều cười như không cười, nói nhỏ vào tai Uông Thủy Mạt: "Cô gái, đem tầm mắt chệch 45 độ. Thấy không ---", Uông Thủy Mạt vừa chuyển tầm nhìn, sắc mặt khẽ biến đổi nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường. Tiếp tục nói: "Bên cạnh anh ta hẳn chính là vị hôn thê đúng không? Không sai, trông cũng rất kiều diễm ---", tầm mắt lại chuyển đến người ngồi bên cạnh mình, quét 1 lần, ác độc nói ra: "Đẹp hơn cậu nhé".

Uông Thủy Mạt bắt đầu dĩ hướng cô bạn cười cười: "Làm ơn đi, tình huống này có thực giống phim truyền hình dài tập không, cậu đáng lý là phải an ủi mình mới đúng chứ?". Lâu Lục Kiều liếc bạn một cái, giọng điệu đầy vui vẻ: "Theo mình thấy thì cậu đã thực sự muốn quên đi? Hay chỉ là ngụy tạo?"

Uông Thủy Mạt theo thói quen lấy tay chạm nhẹ đặt lên bụng, nói: "Cậu nói thử xem". Cô không có năng lực đến thế sao? Con người ta đều thông minh mà biết thời điểm nào nên buông tay, tránh cho bản thân những thương tổn không đáng có. Còn cô thì sao, chẳng biết đến thời điểm nào mới có thể buông tất cả mọi thứ đã từng muốn nắm giữ? Cho dù đau nhưng tâm thức không thể buông nổi, để đến khi tỉnh mộng, mới phát hiện những thứ mình nắm trong tay thực ra chẳng thể nào có nổi.

Lâu Lục Kiều chớp nhẹ hàng mi, nhìn cô rồi nói: "Đã vậy lát nữa hãy biểu hiện cho mình xem". Thời điểm vừa nhìn thấy Ngôn Bách Nghiêu cô lập tức cảm thấy cực hối hận vì đã mang Uông Thủy Mạt tới đây. Ngày ấy Uông Thủy Mạt khóc nức nở trong điện thoại cho cô, thế nhưng cũng bị Lục Kiều nắn cho một trận, sau đó tựa hồ đã thay đổi. Trước kia luôn có cảm giác Ngôn Bách Nghiêu chưa hề rời khỏi cô, tương lai sẽ có một ngày quay trở lại. Vô luận cho Lục Kiều có nói thế nào, có khuyên thế nào thì cũng không hề lọt tai.

Uông Thủy Mạt không trả lời. Ánh mắt lại hướng về phía anh, lúc này thấy vị hôn thê ghé tai anh nói nhỏ, cô gái ấy cười thực duyên dáng, xinh đẹp không ai sánh bằng. Không biết anh nói gì, cô ta đặt một nụ hôn lên má anh, không khí rất thân mật. Cô dùng ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay mình.

Lâu Lục Kiều ở bàn tự phục vụ lấy hai ly champagne, đưa một ly cho cô: "Đy, đến lúc cậu thể hiện rồi đấy". Uông Thủy Mạt chần chừ nói: "Lục Kiều, quên đi, mình ---". Lúc này Lục Kiều đã muốn trợn mắt lên nhìn cô, âm điệu điều chỉnh cho cao lên vài phân: "Uông Thủy Mạt, cậu không đi thì chúng ta tuyệt giao!". Không chịu đối mặt với anh ta chứng tỏ chưa thể buông tay, nếu đã buông tay thì việc gì không dám đối diện?

Lâu Lục Kiều nhìn về mặt do dự của cô rồi thờ dãi một hơi, nhẹ nhàng nói: "Cô gái ah, nếu không muốn đi thì mình cũng sẽ không bức ép cậu phải đi. Nhưng sớm hay muộn rồi cậu cũng phải đối diện với nó mà thôi. Hôm nay ít nhất còn có mình bên cạnh mà!". Cô vẫn duy trì bộ dáng im lặng, cúi đầu

không nói. Trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn Lục Kiều rồi lại cúi xuống. Chỉ một cái ngẩng đầu rồi cúi đầu đơn giản như vậy, tựa hồ chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng trong lòng lại có hàng trăm ý nghĩ của cả một đời gộp lại, nói : "Được, mình đi".

"Ngôn sư huynh, đã lâu không gặp!". Lâu Lục Kiều đứng trước mặt anh cười nói chào hỏi. Sự kinh ngạc được Ngôn Bách Nghiêu che giấu cực hoàn hảo, anh không nghĩ rằng cô ta sẽ đến chào hỏi mình.

"Lâu Lục Kiều, xin chào. Đã nhiều năm rồi!". Hắn đưa tay ra sau lưng Sầm Lạc Ly, thân mật vòng qua rồi giới thiệu : "Đây là vị hôn thê của tôi -- Sầm Lạc Ly. Lạc Ly, đây là đàn em của anh hồi học ở Stanford -- Lâu Lục Kiều". Anh đem tầm mắt dừng một chút, chuyển tới phía Ưng Thủy Mạt : "Vị tiểu thư này là Ưng Thủy Mạt, em hẳn còn nhớ, đã gặp tại tiệc đính hôn của chúng ta". Cô thế nào mà lại cầm ly champagne trên tay chứ, nhớ lại về khả năng uống của cô, anh bất chợt nhủ mảy.

Sầm Lạc Ly khéo léo gạt đầu mỉm cười : "Lâu tiểu thư, Ưng tiểu thư, xin chào". Lâu Lục Kiều khách khí đáp lại : "Rất vui được gặp Sầm tiểu thư". Lục Kiều xuất thân nhà giàu, từ nhỏ đã phải học cái gọi là thực nữ lễ nghi, tất nhiên so sánh thì chẳng kém cạnh ai cả.

Ngôn Bách Nghiêu chớp lông mi rồi nói : "Sau khi tốt nghiệp chúng ta chưa từng gặp lại, không hiểu cô giờ đang công tác tại đâu?". Sau khi trở về từ Mỹ có giữ liên lạc với Lục Kiều, chủ yếu là vì anh muốn biết tin tức về người kia. Sau nhận được email của Lục Kiều chụp hình của cô gửi cho anh, từ đó về sau đã không còn bất kỳ liên lạc nào nữa. Trung Quốc nói lớn thì không quá lớn, nói nhỏ thì không nhỏ, không gặp được chính là không gặp được.

Lại khách khí đáp lại : "Tôi đây công tác tại công ty nhỏ làm sao có thể nói để làm ô nhiễm tai của đại thiếu gia anh được, vẫn là ăn nhờ sống nhờ thôi. Nếu không, đại thiếu gia hãy chiếu cố tôi, xin đăng vài quảng cáo của tập đoàn anh tại tạp chí chúng tôi được không? Xem như giúp đỡ đàn em của anh khỏi cảnh thất nghiệp đấy!". Lục Kiều đang công tác tại một tạp chí dành cho phái nữ, phụ trách mảng phỏng vấn đưa tin. Tiệc ngày hôm nay trùng hợp là phần việc của cô. Lại trùng hợp hơn nữa là Ưng Thủy Mạt đang ở Bắc Kinh, muốn đem cô đi dạo chơi một chuyến. Kết quả thế nào?? Thật sự là vô tình mà như cố ý, cố tình lại đụng phải hắn. Có lẽ hai người có duyên, nhưng trăm phần trăm khẳng định là nghiệp duyên !!!

Ngôn Bách Nghiêu chỉ cười, vài năm không gặp nhưng tài ăn nói của Lục Kiều chưa hề có giảm đi. Năm ấy anh cũng từng nói, cô ở bên Lục Kiều tựa như chim ưng với gà con, hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Thoảng suy tư một chút, anh nói : "Bên công ty tôi đang muốn quảng cáo để đẩy mạnh sự tiêu dùng của phái nữ, không biết tạp chí của cô có thích hợp không? Chỉ bằng thời gian tới tìm cơ hội chúng ta sẽ nói sâu hơn, được chứ?".

Lâu Lục Kiều mặt mày hớn hờ đáp : "Được, một lời đã định. Đây là danh thiếp của tôi". Có tập đoàn anh muốn quảng cáo, vị trí phó chủ biên xem chừng không còn xa vời đối với cô. Quay đầu nhìn về phía Ưng Thủy Mạt, ánh mắt ám chỉ đã đến lúc cô có thể biểu hiện được rồi đấy.

Lục Kiều mỉm cười với Sầm Lạc Ly, nói : "Sầm tiểu thư quả là có con mắt tinh đời, đây là trang phụ mới nhất của thu đông năm nay, trong nước còn chưa có hàng đâu! Tôi thật sự thích kiểu này đấy". Sầm Lạc Ly nghe thấy thế liền nở nụ cười như hoa son trà, đầy phong tình vạn chủng : "Cảm ơn. Tôi cũng rất thích nhãn hiệu này. Nguyên lai cô là biên tập tạp chí thời trang, sau này nếu có cơ hội xin được chỉ giáo nhiều hơn". Ý cười trong mắt Lục Kiều đầy lưu động : "Không dám, không dám. Sầm tiểu thư mới chính là người có mắt tinh tường. Tạp chí chúng tôi còn phải học hỏi nhiều ý chứ. Đã sớm nghe đến danh tiếng của Sầm tiểu thư, chỉ là chưa biết lại chính là hôn thê của đàn anh Ngôn Bách Nghiêu. Nhân tiện đây, tháng này tạp chí chúng tôi sẽ tổ chức party kỷ niệm 10 năm thành lập, hy vọng Sầm tiểu thư bỏ chút thời gian đến tham dự---", cô chính là muốn tìm cơ hội tiếp cận nhiều hơn với Sầm Lạc Ly, nếu không Ưng Thủy Mạt kia sẽ chẳng có cơ hội mà mở miệng ra mất.

Ngôn Bách Nghiêu ở bên nâng ly rượu lên, uống một hớp. Lúc này anh mới hướng cô rồi nói : "Đã lâu không gặp". Ưng Thủy Mạt nhìn anh rồi nở một nụ cười thực tươi tắn, cảm nghĩ đây cũng là chút thành công biểu hiện của bản thân : "Đúng vậy, đã lâu không gặp. Dạo này anh thế nào?". Nguyên lai có một số việc nghĩ là rất khó khăn, nhưng thực ra cũng không đến mức như mình tưởng.

Nụ cười của cô thực thanh khiết, vẻ thanh khiết giống như những bông hoa tulip lúc nào cũng có thể thấy trong phòng, mơ hồ và xa xôi. Đem ly rượu cạn sạch một hơi, còn anh? Anh tốt lắm, thực sự rất tốt. Tựa hồ mọi chuyện đều hoàn hảo, thân nhiên mở miệng đáp lại : "Vẫn vậy".

Hai người im lặng trong chốc lát, cô bỗng đánh vỡ sự trầm mặc, nói : "Công ty của chúng tôi đang muốn mở rộng hạng mục đầu tư, hy vọng ngân hàng anh có thể mở rộng khoản vay. Liệu có được không?". Sau khi về nước cô đã muốn phụ giúp cha nhưng vì lúc đó thân thể còn yếu nên phải đến hơn nửa năm trước mới bắt đầu tập trung vào công việc.

Anh chỉ trầm ngâm rồi đáp thẳng : "Hiện tại giai đoạn này có chút khó khăn". Cô lo lắng nhưng vẫn cười yếu ớt, nói : "Hy vọng anh có thể trợ giúp". Cô hiểu rất rõ tình hình của công ty, nếu giờ không được vay thì chuyện gì sẽ xảy ra. Cuộc sống vốn là như thế đấy, cho dù có là ghét bỏ nhau đi chăng nữa nhưng những lúc cần thiết thì vẫn phải lôi kéo cảm tình.

Anh cảm thấy có điểm kinh hãi, tựa hồ không ngờ rằng có ngày cô sẽ nói như vậy. Lại nâng ly rượu trong tay, nắm thật chặt, nhìn vào mắt cô chỉ thấy một màu tối đen như mực, bên trong đó lại ẩn hiện một tia chờ đợi, lòng anh bỗng chốc mềm nhũn, vô thức mà thốt ra : "Được". Lời vừa nói ra khỏi miệng mới phát hiện bản thân thất thố, liền sửa lại : "Tôi sẽ cố hết sức". Cô thân nhiên nở một nụ cười, dường như không phát hiện ra sự thất thố nọ, tay giơ ly rượu lên, nói : "Thực cảm ơn".

Lô ghê anh ngồi được trang trí rất thanh lịch tao nhã, không khí trong phòng ăn thì phảng phất hương vị thoải mái. Anh đưa đĩa thức ăn đến trước mặt Lâu Lục Kiều nói : "Ăn tự nhiên không cần khách khí". Lâu Lục Kiều cũng cười đáp rất tự nhiên : "Tôi đương nhiên không cần khách khí rồi". Biết rõ sẽ không ăn cùng hắn thế nhưng cô vẫn là quyến luyến những món ăn ngon không thể kiềm chế trước mắt. Ưng Thủy Mạt thực tức giận với cô bạn, không biết làm thế nào cả. Nhớ năm đó cô còn tưởng gia thế anh thực bình thường, mỗi ngày đều đi ra ngoài kiếm tiền. Mỗi ngày sống với anh đều rất đơn giản, sợ chỉ chi tiêu quá tay. Đòi người đứng là không ngờ được, anh thế nào mà lại xuất thân từ một gia tộc lớn. Cô quả là không có mắt nhìn người.

"Thảo luận thế nào rồi?" Ngôn Bách Nghiêu hỏi. Phải công nhận là hiệu suất làm việc của Lâu Lục Kiều rất cao, ngày thứ ba đã liên hệ với anh. Nhận được điện anh liền chỉ thị cho bộ phận quan hệ xã hội liên lạc lại với cô. Chờ hai bên thảo luận với nhau xong đã là giữa trưa, anh muốn mời cô dùng một bữa cơm.

Lâu Lục Kiều không từ chối mà gật đầu : " Được thôi. Trở về tôi sẽ sắp xếp lên kế hoạch thật cẩn thận. Có đàn anh ở đây tôi nào dám làm việc qua loa!". Ngôn Bách Nghiêu tuy rằng có một trăm cái không phải, nhưng trên phương diện công việc thì không thể phủ nhận được thành ý của anh. Anh chính là người biết công tư phân minh, điểm ấy Lâu Lục Kiều cũng biết. Hai người nói chuyện phiếm trong một lát, chuyện trường học khi xưa cũng nói qua, không khí dần trở nên nóng hơn.

Đồ ăn từng món được bưng ra bày trên bàn ăn. Lâu Lục Kiều ăn một bát no, ngẩng đầu lên nhìn anh, như lơ đãng nói : "Anh khi nào thì kết hôn?". Chiếc đũa trong tay Ngôn Bách Nghiêu dừng giữa không trung : " Cũng chưa biết nữa". Đối với Lâu Lục Kiều anh không muốn giấu diếm gì cả, bởi chuyện quá khứ chỉ có cô là người ngoài rõ nhất.

Lâu Lục Kiều chăm chọc bật cười : " Ngôn đại thiếu gia, anh thế nào mà còn muốn đùa giỡn với tôi?". Ngôn Bách Nghiêu nhìn cô, có chút muốn hỏi nhưng không, cười cười nói : " Sao nào? Mong tôi nhanh kết hôn đến thế sao?". Tốt xấu gì thì anh cũng từng được một vài tạp chí bầu chọn là người độc thân đáng giá nhất đấy chứ.

Lâu Lục Kiều hóp một ngụm trà cho nhuận yết hầu nói : " Anh là loại yêu tinh hại người, sớm sớm kết hôn đi, đỡ sau này có cơ hội đi hại người". Cô từng nghe danh tiếng của anh trong lĩnh vực tình trường.

Thật không biết những lời này là khen anh hay muốn mắng anh nữa. Ngôn Bách Nghiêu trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nói : " Cô ấy thế nào?". Cuối cùng thì anh cũng hỏi câu đó, cô cứ tưởng cả bữa ăn ngày hôm nay anh ta sẽ không nhắc đến tên bạn cô nữa chứ.

Tiếp tục đen chén trà lên môi, một lúc lâu, Lục Kiều mới đáp : " Tốt thì sao mà không tốt thì sao? Ngôn Bách Nghiêu, anh với cô ấy đã sớm không còn quan hệ gì nữa rồi". Ngôn Bách Nghiêu không tự giác mà nắm chặt tay lại, nhìn về phía đối diện, nhưng không nói gì cả. Lâu Lục Kiều cúi đầu nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong đáy cốc, nhớ đến một cô gái đã từng quấn quýt lấy cô không ngừng, bởi vì biết cô gái ấy đối với anh là tình cảm sâu đậm, đột nhiên thờ dài rồi nói : " Ngôn Bách Nghiêu, cô ấy không tốt, thật sự không tốt chút nào cả! Anh vừa lòng chưa?"

Tìm anh bỗng co rút một trận, nhìn chăm chăm Lục Kiều hỏi : " Vì sao chứ?". Lục Kiều trào phúng đáp : " Vì sao không tốt ư? Chẳng lẽ anh còn không biết mà hỏi mình sao?". Ngôn Bách Nghiêu giống như nghe được một câu chuyện thật nực cười, giễu cợt đáp : " Hỏi tôi?". Tay anh chống đầu, nhìn về phía cô.

Anh thế nào mà một chút chuyện cũng đều không hay? Lâu Lục Kiều theo dõi biểu hiện trên mặt anh, chăm chọc tiếp : " Tôi đã từng nói với cô ấy, tuy rằng cuộc sống này không thể nào thoát khỏi việc lừa dối nhau, cho dù mỹ lệ đến đâu thì vẫn chứa đựng sự lừa gạt. Nhưng luôn phải nhớ đừng đem những gì người đàn ông đó nói tin là thật, nghe xong thì hãy quên hết đi. Tốt nhất là xóa sạch mọi điều. Trông cậy vào một người đàn ông ư? Nằm mơ sao? Nếu thực như vậy chẳng hóa là tự rước khổ vào thân!".

Cô đứng lên, xách túi theo, quay đầu nói : " Bữa hôm nay cảm ơn anh". Bước qua cửa, cô vẫn ngoảnh lại nói câu cuối : " Chuyện của hai người tôi không muốn nghĩ nhiều, cũng không muốn nhiều lời không lại biến thành kẻ làm chuyện. Nếu anh hứng thú với những năm gần đây của cô ấy thì có thể phải người đi điều tra. Tin tưởng chuyện đó đối với anh mà nói thì quá dễ dàng rồi, chỉ cần giờ ngón tay lên là cũng có thể giải quyết được".

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Từng tập tư liệu từ trong tay anh rớt xuống, giống như những bông tuyết mùa đông rơi xuống không một tiếng động. Ánh nắng xuyên thấu qua cửa thủy tinh, mòng lung tiến vào, hắt lên từng chong tư liệu đang chất chồng trước mắt anh. Một vài tấm ảnh lộ ra, một bé trai bộ dạng thực thanh tú, cười sáng lạn rất đáng yêu, đang vui chơi thực vui vẻ. Về mặt thật ngây thơ khiến người ta không chịu được mà muốn ôm vào lòng mà che chở.

Bộ dạng đứa bé rất giống cô. Lần đầu tiên gặp là khi cô đang đứng dưới tán cây lớn mà cười thật tươi, ánh sáng chiếu xuyên qua khe cửa, cảnh vật dường như đều chỉ để làm nền cho cô mà thôi, nụ cười đó bỗng dưng khiến anh rung động một cách kỳ lạ. Trong đầu anh không ngừng lặp đi lặp lại ngày sinh của đứa bé này, một lần rồi một lần như muốn nắm kệt trong tâm trí anh. Ngày sinh của đứa bé này, nếu như không nhớ lắm thì đó chính là thời điểm cô rời anh đi được 7 tháng. Cho dù là không có xét nghiệm DNA thì anh cũng chắc được 80% đứa bé chính là con anh.

Cô vì cái gì mà không cho anh biết lấy một chút? Cô vì cái gì mà có thai rồi mà vẫn còn muốn chia tay với anh? Ưông Thủy Mạt quả thực là rất giỏi đi! Anh mãnh liệt dùng lực đập lên bàn, mọi thứ giấy tờ văn kiện cùng đồ dùng đều bị hất văng xuống đất. Anh từng cảm thấy chút áy náy với cô, nhưng giờ áy náy đã biến thành lửa giận rồi.

Chuông cửa không ngừng vang lên, nguyên bản là một bản nhạc êm ái nhưng dưới áp lực của người bấm trở nên dồn dập cùng bén nhọn vô cùng. Ưông Thủy Mạt đang tắm, vòi sen phun nhẹ nhàng xuống làn nước ấm, bao trọn lấy cơ thể cô đem lại một cảm giác thoải mái vô cùng. Cả người cô đắm trọn trong làn nước, nhắm mắt thư giãn. Trong không khí lan tỏa một mùi hương nhẹ nhàng của hoa tulip, nhẹ nhưng mê đắm.

Đột nhiên giống như là nghe được âm thanh của chuông cửa, cô hơi hơi nhú mày, ngẩng đầu nhìn bên cạnh thấy chiếc đồng hồ cá heo, đó là đồ chơi yêu thích nhất của bảo bối. Nghĩ tới bé yêu, khóe miệng cô bất giác nở một nụ cười tươi. Nhìn đồng hồ, giờ này đã hơn mười một giờ tối, có ai còn muốn tìm đến cô?

Nhưng thế nào mà chuông cửa vẫn không ngừng vang lên? Lắng nghe chút nữa cô mới phát hiện đó chính là chuông cửa nhà mình. Cô bước ra khỏi phòng tắm, mặc áo choàng vào, đi ra ngoài. Thật đúng là tiếng chuông nhà nàng, hơn nữa nàng đứng trước cửa nên càng xác định được, nếu không nhanh chóng mở ra e rằng cô sẽ phải chi trả tiền sửa chuông.

Cô bước vài bước rồi dừng lại, ngoài cửa kia chắc hẳn là khách, bây giờ là thời đại điện tử thông tin phát triển, dĩ nhiên là anh - Ngôn Bách Nghiêu. Từ ngay anh nói với cô hai câu Tạm biệt cô mới biết hai người đã chính thức kết thúc rồi. Có lẽ cô chờ đợi lâu như vậy chỉ để nghe anh nói một câu từ biệt như thế đó, rồi sau đó mọi dấu vết đều bị xóa sạch gọn gàng. Đương nhiên việc chia tay là do cô nói trước, anh không đồng ý, nhưng cũng không hề phản đối; có lẽ vì thế mà ở tận sâu trong lòng cô vẫn cảm thấy hai người chưa từng thật sự chia tay, chỉ là tạm thời xa nhau mà thôi. Nhưng ngày ấy lời anh đã nói ra, đã đặt một dấu chấm hoàn hảo cho chuyện tình của cô.

Kỳ thật cô có thể sống mà không cần có anh. Vài năm nay cô đã sớm quen với việc không có anh bên cạnh, thời điểm cô đau khổ nhất cũng không có anh. Mọi chuyện chính đã là như vậy từ rất lâu rồi. Nhưng vì sao mà đến tận giờ vẫn có cảm giác không cam lòng là sao? Là không cam lòng vì anh chưa từng tới tìm cô sao? Không cam lòng là vì cô trong lòng hẳn không có chút trọng lượng gì sao? Vốn vì không cam lòng cho nên cô mới trượt dài đến tận bây giờ, mãi đến tận hôm nay...

Cô rút lại những suy nghĩ mộng lung, nhẹ nhàng bước đến bên cửa, hỏi: "Ngôn tiên sinh, trẻ thế này tìm tôi có chuyện gì sao?". Anh tốt xấu gì bây giờ cũng có mối quan hệ làm ăn với gia đình cô, thiếu anh, mọi công sức đầu tư của cha cô coi như công cốc. Nếu kết thúc thì cô cũng có thể phản ứng giống như người bình thường, nhưng hiện giờ anh là thượng khách, không phải sao?

Thần sắc của anh trở nên âm u, lại bởi vì phải đợi lâu, trong bụng đã sớm chứa một bụng tức giận, mãnh liệt đá lên cửa một cái. Anh đã phát giận rồi! Cô cười nhạt vì cô biết tính cách anh rất rõ, giống như một đứa trẻ vậy.

Anh lại hướng cửa đá thêm vài phát nữa, bỗng cửa mở ra. Vừa nhìn thấy người ở trước cửa, anh liền tiến đến kéo tay cô lôi vào phòng, da thịt cổ tay của cô trắng mịn, thật tinh tế. Có lẽ bởi vì sự thân thiết trước kia, anh luôn cảm nhận được ở cô phát ra mùi hương hoa tulip nhẹ nhàng, mùi hương sâu kín xông vào mũi anh. Cô rất thích hoa tulip, không hề có lý do. Trước kia trong căn phòng ở California cũng thành một thế giới của hoa tulip, mọi nơi đều thấy bóng hoa tulip, trong không khí luôn thoảng mùi hương hoa.

Nhưng ở đây không phải là California, trong lòng lửa giận lại càng muốn ứa lên. Anh quả thực muốn đem nàng bóp chết mới có thể xả hết được nỗi giận của mình. Một hồi lâu sau anh vẫn không muốn buông cô ra. Anh hung hăng ném tập văn kiện trong tay về phía cô, từng tờ giấy vương vãi dưới đất, dưới chân cô.

"Uông Thủy Mạt, có gì muốn nói không?", anh oán giận nói tiếp: "Đừng có mà chào hỏi gì cả với tôi". Cô chưa từng thấy anh phát giận lớn như thế này bao giờ. Mơ hồ nghĩ tới một việc, cô nhẹ nhàng ngồi xuống cầm túi văn kiện lên.

Đập vào mắt cô chính là hình ảnh của tiểu bảo bối. Xem ra thám tử rất giỏi đấy, ngay cả bản sao chứng minh thư của bảo bối ở Mỹ mà cũng tìm được. Thật sự giỏi, giỏi lắm, mọi thứ đều hiện ra thật chi tiết. Chính là, chính là anh đã muộn một bước -- nguyên lai trên đời này không có chuyện sớm hay muộn, chỉ có thời điểm chính xác mà thôi.

Cô chậm rãi đứng lên, chân không biết có phải do ngồi lâu nhưng bỗng muốn quy xuống. Cô nhìn anh rồi nói: "Ngôn tiên sinh, anh nghĩ tôi sẽ nói gì nữa?". Dừng một chút, cô hít một hơi rồi tiếp tục: "Hoặc muốn tôi nói gì?"

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, lạnh lùng thốt ra: "Nhóm máu O? Cô đừng nói với tôi rằng trên đời có chuyện trùng hợp như thế?". Uông Thủy Mạt cười trào phúng: "Trên thế giới người có nhóm máu giống nhau thiếu gì, anh việc gì mà phải tỏ ra ngạc nhiên?". Cô vẫn tiếp tục nhập vai diễn còn dở của mình, muốn đem mọi chuyện chôn vùi xuống lòng đất.

Anh vẫn chỉ cười lạnh lùng, hướng về phía cô, đưa tay ra nắm chiếc cảm mềm mại của cô: "Vậy cô giải thích thế nào về ngày sinh của đứa bé?". Cô chỉ biết nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở, nhìn anh nói: "Tin tưởng anh xem qua tài liệu thì cũng hiểu chứ, đứa bé là do sinh non. Nó với anh chẳng có một chút quan hệ nào cả. Nó chỉ là con của tôi thôi". Anh muốn đứa bé sao, sau này thiếu gì cơ hội. Chỉ cần anh nguyện ý, tin tưởng sau này Sầm tiêu thư sẽ vì anh mà sinh vài đứa ý chứ. Anh có tiền như vậy thì lo gì chuyện tiền bạc -- hoặc là trực tiếp ra nước ngoài mà sinh thì có sao? Còn cô thì sao? Trừ bỏ tiểu bảo bối của cô thì cô cả đời cũng chẳng có cơ hội có đứa thứ hai.

Thanh âm của anh lạnh như băng chậm rãi nói: "Ý của cô là, tại thời điểm chúng ta còn yêu nhau thì cô đã lên giường cùng với thằng đàn ông khác?". Cô mang thai tám tháng rồi sinh, bỏ đi thời gian hai người chia tay thì còn chừng một tháng. Anh nhớ rõ rằng lúc đó hai người vẫn còn mặn nồng, còn thường xuyên trên giường chơi đùa.

Huyết sắc trên mặt anh trở nên thực kém, giống như là bị rút đi hết rồi. Nhắm mắt lại, hàng lông mi không ngừng run rẩy, thật lâu sau cô mới nói: "Anh nói gì thì cứ cho là thế đi".

Đôi mắt đang nhắm nghiền bỗng nghe thấy một tiếng thanh thúy truyền đến, cô đột nhiên mở mắt to ra. Tay anh giờ đang chảy máu, là bàn tay anh lấy đập lên chiếc gương treo trên tường. Những mảnh vụn thủy tinh vỡ vụn trong tay anh, nhuộm một sắc màu đỏ, anh oán hận nói ra: "Cô muốn tôi đi thực hiện kiểm tra AND sao?". Cô thật đúng là chưa tới phút cuối chưa thôi, còn anh chính là không nghĩ sẽ lấy thủ đoạn đấy để chứng minh.

Màu đỏ kia, màu đỏ đầy gợi nhớ đến những chuyện trong quá khứ, màu đỏ loang lổ khắp vấy cô. Cô khi ấy ở trong phòng trọ giấy dựa đầy đau đớn, vật vã mãi mới bước đến gần điện thoại để gọi điện cầu cứu. Nỗi đau xâm chiếm cả toàn thân, nhưng nó giữ cho cô thật tỉnh táo, nhưng một nỗi sợ hãi mơ hồ hiện lên, cô sợ sẽ đánh mất tiểu bảo bối đang ở trong bụng mình. Cô đã đáp ứng anh, sẽ vì anh mà sinh hai đứa. Bác sĩ một lần nữa cảnh cáo cô, tử cung của cô rất yếu, có thể bất kỳ lúc nào cũng có thể sinh non, căn bản cơ thể cô là không thích hợp sinh con, nếu không chú ý thì bản thân có thể gặp nguy hiểm bất kỳ lúc nào---

Bụng của cô tự dưng quặn đau, chậm rãi bước đến bên sô-pha, ôm chiếc gối ôm vào lòng rồi ngồi xuống. Đầu cô chôn sâu vào trong chiếc gối, lấy tay chỉ ngăn kéo, chịu đựng đau đớn rồi nói : " Trong đây có hộp cứu thương đây".

Anh chậm rãi bước đến bên chiếc tủ. Vốn từ trước đến nay anh rất thích vận động, bóng đá, bóng rổ đều thích cả, chính vì thế mà thỉnh thoảng không tránh khỏi bị thương nhẹ, mỗi lần như vậy cô đều chuẩn bị một hộp cứu thương để sơ cứu cho anh. Rồi những lần như vậy, nhìn thấy vết thương của anh không khỏi khiến cô bức mình, rồi giận dỗi chỉ vào ngăn kéo bảo anh : " Chính anh tự làm đấy". Anh liền cố ý một mặt rửa vết thương một mặt tỏ vẻ đau đớn. Không tới 2 phút cô liền chạy tới bên anh, ôn nhu giúp anh thổi vào vết thương, một mặt giúp anh sơ cứu tiếp. Nhưng đây đã là chuyện trước kia, giờ phút này, đã thành hai kẻ xa lạ, những chuyện như thế không thể xảy ra.

Cô một lúc mới mở miệng, khinh khỉnh nói : " Bách Nghiêu, cho dù đứa bé là con anh thì sao?". Đây là lần đầu tiên sau khi gặp lại cô gọi anh là Bách nghiêu. Anh khẽ động lòng mày, sẽ là như thế nào đây? Cô như thế nào lại hỏi hần như vậy? Anh lạnh lùng nói : " Tôi chỉ muốn biết là ĐÚNG hay SAI?"

Cô trầm mặc một lúc lâu, mới thấp giọng nói : " Đứa bé đó--- là con anh đấy", bỗng nhiên anh vọt đến trước mặt cô, nắm chặt lấy bả vai cô rồi loạng choạng hỏi : " Vậy sao em không nói sớm cho anh biết? Em lấy quyền gì mà quyết định sinh con một mình?". Nếu biết sớm một chút, nếu cô nói sớm cho anh một chút, cho dù là cô có bạn trai mới đấy chẳng nữa thì anh cũng sẽ đem cô trở về bằng mọi cách ---

Cô lắc đầu : " Không có. Em không muốn quyết định cuộc đời của ai, càng không muốn quyết định cuộc đời của anh". Cô chậm rãi ngẩng đầu, tỉnh tề nhìn kỹ anh, vẫn là hàng lông mi, ánh mắt quen thuộc giống như trước kia, nhưng vẻ mặt sớm đã thay đổi.

Cô hít sâu một hơi, đột nhiên mềm giọng hơn : " Bách Nghiêu, anh hãy coi như không biết đi. Dù sao anh cũng sẽ kết hôn, sinh con với người khác sao?". Anh tức giận, thực muốn đem cô ném xuống đất, cái gì mà coi như là không biết? Có ai nếu biết chuyện mình có đứa con 4 tuổi mà coi như chẳng biết chuyện gì?

" Anh kết hôn hay không liên quan gì đến em?", khẩu khí của anh mang vài phần uy hiếp. Cô chỉ bật cười thản nhiên, nhìn thẳng vào mắt anh, nói : " Không liên quan, thực không liên quan. Chỉ mong anh hãy nghĩ lại đoạn thời gian chúng ta đã từng ở bên nhau mà đáp ứng em một chuyện".

Thần sắc của anh mang vài phần cân nhắc, hỏi : " Chuyện gì?". Cô chỉ đáp : " Kỳ thật em không mong anh phải có trách nhiệm với đứa bé. Lúc trước sinh nó ra là do em tự mình quyết định, nhưng em không muốn chuyện này ảnh hưởng đến hôn sự của anh cùng với Sầm tiểu thư. Cho nên em nghĩ vẫn là --- "

" Vẫn là cái gì?", anh nhìn chăm chú vào gương mặt cô. Ánh mắt cô có điểm né tránh : " Vẫn là đừng cho những người khác biết chuyện này". Nhìn thấy trong mắt anh tụ hợp bao tia tức giận cô vội vàng bổ sung : " Đương nhiên là anh có thể định kỳ đến thăm con --- "

Anh lạnh khốc nhìn cô, ngồi xuống, nói : " Không, tuyệt đối không có khả năng này". Sắc mặt cô bỗng chốc trở nên trắng bệch, một lúc lâu sau cô mới nói : " Ý của anh là, muốn giành quyền nuôi con với tôi?". Lục Kiều nói quả nhiên đúng, nhà giàu có gia thế tất nhiên là muốn có cháu chắt, huống chi là nàng cũng đã sinh đứa bé ra; Ngón già cũng đã mấy đời đơn truyền. Nếu bọn họ thực sự muốn tranh giành quyền nuôi con với cô, khả năng thắng có thể vượt quá 90%, xem ra cô đoán cũng không sai.

Anh không trả lời, còn cô thì ngồi ôm đầu gối, dùng toàn bộ khí lực của mình, giống như là ôm bảo bối trong tay, sợ anh sẽ cướp đi mất. Thật lâu sau cô mới nhẹ giọng nói : " Bách Nghiêu, Sầm tiểu thư thực sự xinh đẹp như vậy, về sau anh sẽ có rất nhiều đứa con xinh xắn". Ngữ khí của cô thật mềm ại, mang theo vài phần hy vọng.

Đúng thế! Sầm Lạc Ly quả thực xinh đẹp, làm việc cũng hào phóng và khéo léo, nhưng trong lòng anh không thể so với cái miệng chỉ thích ăn đồ ngọt của cô được. Thích ý lại vào cô, thích cách cô chùi hết cả nước mắt nước mũi lên áo anh. Cả đời này, anh chỉ nghĩ muốn một mình cô sinh con cho anh mà thôi!

Anh thật sự hận cô, lại càng hận chính mình, vì sao lại để mọi chuyện trở nên như thế này?!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lục Kiều nằm dài trên ghế, đôi mắt lười nhác chiếu lên người cô, thoải mái mà thích ý. Chậm rãi vuốt lưng một cái, ngửa cằm lên, híp đôi mắt đẹp, hỏi : " Cứ như vậy sao?"

Uông Thủy Mạt rót một chén trà sữa, thản nhiên bật cười : " Cậu nghĩ anh ấy sẽ thế nào?". Ngày đó khi bước vào nhà cô và sau đoạn đối thoại đó, hai người đều rơi vào im lặng. Anh không nói gì thêm, cô cũng ngồi suốt một buổi tối trong phòng khách, anh bước ra ngoài hút rất nhiều thuốc.

Cô cũng chẳng thể nào chợp mắt được. Nằm trên giường, nhìn lên trần nhà, cô hồi tưởng lại rất nhiều chuyện cũ, bất quá mọi chuyện đã muốn tan thành mây khói. Bình tĩnh mà xem xét, Sầm Lạc Ly xinh đẹp lại hào phóng, gia thế lại cực tốt, đứng cùng một chỗ với anh quả thực thật xứng đôi vừa lứa. Dĩ vãng chuyện tình qua đi, mọi chuyện đã sớm không còn ý nghĩa, giờ đây chẳng còn là ai đúng ai sai nữa rồi. Cái gọi là một cây làm chẳng nên non, khi ấy

cô thực ngây thơ nghĩ rằng một mình mình có thể làm được mọi chuyện. Giờ đây nhìn lại, cô chưa từng đứng ở vị trí của anh mà xem xét mọi chuyện, nhưng sai thì cũng đã sai rồi, tất cả cũng đã qua.

Không hiểu sao nghĩ vậy nhưng nước mắt vẫn vô tình mà chảy ướt gối. Đáy lòng cô dường như đã bị 1 chiếc bàn là là đậy là lại, là đến quên cả cảm giác đau đớn. Đã vài năm như vậy, hai người chẳng thể nào mà quay về trước kia được nữa rồi. Anh sẽ không bao giờ còn ôm cô vào lòng, dỗ dành cô, đem áo ra cho cô chùi nước mắt lẫn nước mũi nữa rồi. Thời gian đã cuốn đi rất nhiều thứ, trong đó có phần tình cảm của cô.

Trần trọc ở trong phòng đến tận khi mặt trời lên cao, cô cũng không có nghe thấy âm thanh anh rời đi. Cô nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, cũng không biết chột dạ cái gì mà cả người dường như cứ như trộm vậy.

Cửa sổ phòng khách mở toang, gió thổi khiến tấm rèm bay phấp phới. Trong không khí thoảng mùi thuốc lá, nhưng vì cửa sổ đã được mở ra nên hương vị cũng đã tan đi nhiều phần. Anh tựa mình vào sô-pha, áo khoác đặt trên ghế, ánh mắt hơi nhắm, tựa hồ đang ngủ. Cô cứ đứng yên lặng như vậy nhìn anh, không có cách nào để bước đi tiếp.

Gạt tàn trên bàn khách đã sớm chất đầy đầu mẩu thuốc, rồi tàn thuốc, phỏng chừng anh đã hút không dưới chục điếu; dường như anh càng hút thì càng thêm hăng. Trước kia bởi vì cô không thích người thấy mùi thuốc, không lúc nào ngừng kêu anh bỏ thuốc, chính vì như thế mà mỗi ngày anh đều cảm thấy bị làm phiền đến phát sợ, rồi dần dần cũng rút xuống, hút ít hơn. Bẵng đi vài năm xem ra ngày càng lợi hại hơn rồi.

Đôi mắt anh đã xuất hiện quầng thâm. Trong trí nhớ của cô thì anh là người luôn dư thừa tinh lực nên hiếm khi thấy những quầng thâm như vậy. Cho dù là suốt đêm thức viết báo cáo thì ngày hôm sau tinh thần cũng tuyệt đối tỉnh táo. Điều này hoàn toàn trái ngược lại với cô, mỗi ngày đều ngủ đến mức muốn bất tỉnh luôn, buổi sáng thích nhất là chơi trò nằm lý trên giường. Nếu không ngủ đủ 10 tiếng/ngày thì cô sẽ lâm vào trạng thái mơ mơ màng màng, cho dù là đã xuống giường thì cũng sẽ bước đi như người say.

Tóc tai lộn xộn, quần áo cũng nhàu nhĩ hết cả, nhưng gương mặt của anh vẫn đẹp trai như vậy. Người phương đông hiếm có người nào có hình dáng xuất sắc như anh, làm cho người đối diện luôn thấy được sự nhu hòa ẩn chứa, cũng có lúc phụng phịu nhưng tuyệt đối vẫn cảm nhận được sự uy nghiêm. Tin tưởng rằng anh nếu có đứng trước mặt báo bối mà trừng mắt thì cũng hiệu quả hơn cô khi giả bộ muốn đánh đòn.

Khỏe miệng cô không tự giác mà kéo dài thành một đường cong. Anh dường như đã tỉnh, lông mi hơi giật giật. Cô không muốn tiếp tục đứng đây để bị phát hiện, xoay mình hướng về phía phòng bếp.

Mùi hương thơm phức bốc ra từ phòng bếp đã muốn kéo anh khỏi giấc ngủ của mình, bởi mấy ngày nay cứ chạy tới chạy lui nên căn bản chưa từng ăn một bữa nào đáng hoàng cả. Tinh thần đang phiêu diêu ở nơi xa xôi nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy được mùi thức ăn thoang thoảng. Anh chậm rãi mở mắt, bởi vì ánh sáng buổi sớm quá chói chang nên đôi mắt có điểm không thích ứng kịp. Đôi mắt lại khép lại một lần nữa, sau đó mới nhẹ nhàng mở ra, sau khi quen với ánh sáng, anh mới phát hiện mình đang nằm tựa trên sô-pha, trên người có một tấm chăn mỏng vắt qua mang theo một mùi hương hoa thơm mát.

Anh không cần cố gắng sử dụng đến khứu giác của mình cũng nhận ra đó là mùi hương Tulip của cô, hương thơm luôn thuần khiết và thanh nhã như vậy. Tâm tình bỗng dưng mà tốt lên rất nhiều, anh chậm rãi đứng lên, nhìn quanh bốn phía. Trước mặt anh chiếc gạt tàn đã được rửa sạch, không còn đọng lại chút nào dấu vết của đêm qua. Cô vẫn chán ghét việc anh hút thuốc, anh biết. Tuy vậy nhưng đêm qua tâm tình anh thực sự buồn phiền.

Cô cầm hộp sữa, lẳng lặng đứng ở cửa phòng ăn cho đến khi 4 mắt đụng phải nhau. Tựa hồ có chút hỗn loạn, một hồi lâu sau cô mới nói : " Ra ăn bữa sáng đi".

Anh bất giác muốn cười, nhẹ nhàng bước gần cầm hộp sữa trong tay cô, động tác thuần thực giống như mỗi ngày đều trải qua như vậy. Cô không nói gì, chỉ quay lưng ra sắp xếp bàn ăn, bày đĩa bát ra. Không khí trở nên tĩnh lặng, thỉnh thoảng có tiếng bát đĩa chạm vào nhau phát ra những tiếng thanh thúy.

Bữa sáng có cháo, do đã nấu kỹ nên khi vừa đưa vào miệng là đã tan ra. Đồ ăn cũng thực đơn giản, dưa muối, cá cùng với trứng ốp lếp. Tay anh chậm rãi bỏ xuống. Trong trí nhớ của mình, cô không có khả năng nấu ăn cho lắm, rán trứng thì ra hình dáng rất cổ quái, đôi khi còn làm nó cháy đến khét lẹt, thế nhưng hôm nay mọi thứ đều khác. Trứng cô rán thực sự rất được, lòng trắng trong suốt bao quanh lấy lòng đào vàng ruộm, cả hình dáng lẫn hương vị đều vừa miệng.

Trước kia khi nói đến chuyện kết hôn, anh đã chẳng kiêng nể gì mà cười đùa với cô nói : " Chờ đến khi em làm được món trứng ốp lếp hoàn hảo thì anh sẽ cưới em". Phản ứng của cô khi đó chỉ biết trừng mắt nhìn anh, thuận tay ném chiếc gối ôm về phía anh cho bõ tức.

Chỉ vài năm không gặp, anh thế nhưng không ngờ được khả năng nấu ăn của cô đã tiến bộ rõ rệt, trứng rán quả nhiên đã hoàn hảo, so với trình độ nấu ăn của anh thì cũng không khác nhau là bao. Có lẽ anh đã bỏ lỡ mất nhiều điều. Châm chú nhìn vào gương mặt kín bưng của cô, hàng lông mi nhẹ nhàng rũ xuống, không nhìn ra biểu hiện gì khác cả.

Lâu Lục Kiều cười haha thực vui vẻ, nhắm mắt rồi trong bụng thầm mắng : Ngón Bách Nghiêu quả nhiên là không chịu thua kém mà! Vốn tưởng rằng chính mình muốn đánh hấn mấy cái, nhưng giờ thăm nghĩ, có khi nào anh ta vẫn còn tình cảm với Uông Thủy Mạt sao? Không! Tuyệt đối là không có khả năng này! Nếu còn để ý đến cô thì biểu hiện phải khác chứ, còn vị hôn thê của anh nữa, nếu thực sự còn tình cảm thì ít nhiều cũng phải 1 lần liên lạc với Thủy Mạt chứ?

Một hồi lâu Lục Kiều mới nói : " Có khi nào anh ta sẽ lập tức từ bỏ hôn ước với Sầm tiểu thư không?". Uông Thủy Mạt chậm rãi thả người xuống ghế, ảm đạm nói : " Không có khả năng này đâu nên không cần nói nữa". Lục Kiều mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào cô, nói : " Làm sao mà cậu biết là không thể?".

Cô chỉ đáp nhẹ nhàng : " Chuyện của mình với anh ấy đã là chuyện quá khứ, còn với Sầm tiểu thư là hiện tại. Anh ấy cũng đã phải suy nghĩ đắn đo mới quyết định kết hôn cùng với Sầm tiểu thư, là muốn sống với cô ấy cả đời. Cho dù giờ có biết mình đã có một đứa con trai 4 tuổi thì sao chứ? Mình nghĩ anh ấy chỉ là nhất thời tức giận mà thôi, tức mình đã không sớm nói cho anh ấy biết. Chuyện này cũng chẳng thể ảnh hưởng đến hôn sự của hai người đó".

Lâu Lục Kiều dùng ánh mắt mờ mờ hỏi : " Phải thế không?". Cô vẫn có cảm giác chuyện giữa Uông Thủy Mạt với Ngôn Bách Nghiêu năm ấy giờ vẫn chưa thể kết thúc dễ dàng được. " Nhớ đâu anh ta muốn giành quyền nuôi con thì cậu tính sao?".

Uông Thủy Mạt chỉ một mặt lắc đầu, chuyện này chính cô cũng không xác định được. Mấy ngày hôm nay anh vẫn chưa có hành động gì cả. Cô thờ dãi một hơi rồi hỏi : " Vậy còn cậu?".

Lâu Lục Kiều đáp : " Đừng nói với mình gì cả. Mình từ lâu đã không muốn nghe đến tên hắn rồi, đừng có phá hỏng tâm trạng của mình". Thủy Mạt chỉ cười cười : " Vài năm qua có lẽ anh ấy đã sám hối đủ rồi". Đáp lại chỉ là nụ cười lạnh lùng, Lục Kiều thốt ra : " Sớm biết có ngày hôm nay thì làm gì có lúc trước".

Thủy Mạt uống một ngụm trà sữa, nhớ tới ngày hôm qua có gặp Tần Mộ Thiên. Bên cạnh người đó là một cô gái cao gầy thực xinh đẹp, hai người bên nhau đúng là một cặp kim đồng ngọc nữ, thu hút biết bao ánh mắt của người khác. Hắn đã nhìn thấy cô, dừng một chút rồi tiến đến trước mặt chào hỏi : " Đã lâu không gặp, Thủy Mạt". Mới chỉ thời gian ngắn không gặp thế nào mà khí chất của người này ngày càng hiện ngang. Anh ta cố ý không giới thiệu người con gái bên cạnh, hoặc là cô ta không quan trọng hoặc là không muốn cô biết. Mặc kệ là người trước hay người sau, chuyện này đối với Uông Thủy Mạt cũng không quan trọng. Nhưng cô chỉ là muốn cho Lục Kiều yên tâm, hẳn là anh ta sẽ phải có lời giới thiệu đôi chút giữa hai bên chứ, dù sao thì anh cũng biết cô là bạn thân của Lục Kiều mà. Cuối cùng thì sao? Không có gì cả, không có lời giới thiệu nào cả!

Tình yêu là chuyện chỉ của hai người, cho dù bạn bè thân thiết thì cũng chỉ là kẻ ngoài cuộc mà thôi. Đương nhiên định luật này không bao gồm bên thứ ba. Cô chỉ có thể vì Lục Kiều mà lo lắng, tựa như lúc Lục Kiều im lặng bên cạnh cô vậy.

Vừa bước ra ngoài không nghĩ là sẽ đụng phải Vu Bách Thiên, xe của anh ta đỗ ở ngoài, cả người lười nhác tựa vào xe. Khoảng cách xa như vậy nhưng anh vừa nhìn liền nhận ra cô, vẫy tay vô cùng vui vẻ, nụ cười sáng lạn đến mức ngay cả mặt trời cũng khó sánh kịp.

Anh ta gọi một ly trà Lam Sơn, ngừng đầu chờ cô gọi tiếp. Cô cười đáp : " Cho tôi một ly hồng trà".

Vu Bách Thiên tựa hồ có chuyện muốn hỏi nàng, cứ định nói nhưng rồi lại thôi. Cô ngồi lẳng lặng đối diện, một hồi lâu sau mở miệng : " Anh có chuyện gì muốn tìm tôi?".

Vu Bách Thiên nở một nụ cười hòa nhã : " Đúng là không thể gạt được cô". Hồi lâu sau anh ta mới nói : " Thủy Mạt, anh của tôi tìm cô là có chuyện gì thế?". Nghe đến vậy cô có điểm giật mình, đầu cúi xuống rồi ngẩng lên, chân chừ nói : " Đúng là thế".

Vu Bách Thiên sốt ruột hỏi tiếp : " Là chuyện gì?". Thủy Mạt cũng đáp lại rất thản nhiên : " Không có chuyện gì quan trọng cả". Bách Thiên vẫn bán tin bán nghi, nói : " Anh tôi hôm đó dường như có chuyện gì đó rất gấp".

Cô trầm ngâm một chút rồi mới lên tiếng : " Là chuyện công ty chúng tôi muốn vay tiền ngân hàng anh ấy, anh cũng biết mà, công ty cha tôi có quan hệ với chi nhánh ngân hàng ở Thượng Hải. Ngày đó là có chút chuyện gấp liên quan đến chuyện đó". Vẫn là không thể nói ra chuyện ngày xưa cô với anh có quan hệ với nhau. Lúc ấy anh vì không muốn cô cùng Bách Thiên có chút quan hệ gì với nhau nên đã đưa ra điều kiện ấy thì mới đáp ứng việc vay tiền của cha cô. Thế nhưng cô đã 2 lần không thực hiện lời hiệp ước giữa hai người, một lần là vào ngày đính hôn của anh, lần còn lại là hôm nay.

Vu Bách Thiên lúc này mới cảm thấy thoải mái, tay vuốt tóc, nói : " Tôi còn tưởng rằng --- nghĩ đến ---", nói mãi nhưng vẫn chẳng thành câu đầy đủ, gương mặt thực đáng yêu.

Uông Thủy Mạt cười nhợt nhạt : " Anh cho là vì cái gì? Tôi còn có chuyện nên phải về sớm". Vu Bách Thiên vội đứng lên : " Tôi đưa cô về". Cô thản nhiên cự tuyệt : " Không cần, nơi đây rất gần, tôi muốn đi bộ đến". Bách Thiên vẫn không vì cự tuyệt mà buồn, vẫn kiên trì nói : " Tôi đưa cô đi, dù sao cũng tiện đường mà". Cô cũng không kém, cũng kiên trì đáp lại : " Thật sự không cần".

Chậm rãi rảo bước trên đường phố nhộn nhịp, hôm nay là thứ Sáu, là ngày mà người ta ra đường thật đông. Ở phía xa xa có một tiệm thời trang trang trí thật bắt mắt, bên trong tủ kính có những tượng ma-nơ-canh diện những bộ trang phục thật xinh đẹp, trong đó có một bộ váy trắng tinh khiết, thực giống như bộ váy ở California năm đó. Bất tri bất giác cô dừng lại trước đó, ngắm chiếc váy thật lâu nhưng sẽ không mua nó đâu

Mua lại được bộ váy giống năm đó thì sao chứ? cũng sẽ chỉ là uống phí công sức mà thôi. Cô xoay người tiếp tục đi tiếp. Trên đường có biết bao đôi tình nhân đang ôm nhau, cười nói ngọt ngào thật đáng yêu, trong mắt chứa biết bao hạnh phúc.

Giống như anh và cô năm đó vậy.

Đang đi tựa hồ có tiếng còi bấm bên cạnh mình, cô bất giác lui vào trong. Tiếng còi bấm ngày càng dồn dập, thật khiến cho người đi đường phần nộ mà. Cô chỉ là tùy ý quay đầu lại, phát hiện ra phía sau mình một chiếc xe hơi đắt tiền, mà bên trong rõ ràng là Ngôn Bách Nghiêu. Mất vài giây cô trở nên ngơ ngẩn. Anh xui mặt xuống, chậm rãi dừng xe. Chỗ này không thể dừng xe lâu được không sẽ khiến giao thông ách tắc hết, ý thức được thế cô vội vàng mở cửa xe rồi leo lên, nói với anh : " Mau lái xe đi".

Anh vừa xuống máy bay liền tới chỗ cô, bấm chuông nửa ngày cũng không có ai mở cửa. Vừa muốn đi ra thì ngay ở cửa nhìn thấy cô bước lên xe Bách Thiên. Đối với cô mà nói thì anh vĩnh viễn không thể nào duy trì nổi bình tĩnh. Theo dõi từ xa anh phát hiện hai người bước vào một tiệm cà phê, anh vẫn cứ ngồi trong xe chờ đợi. Uớc chừng hút hết một điếu thuốc mới thấy cô đi ra, trong lòng anh đã sớm bị cơn tức giận xâm chiếm. Rõ ràng đã đáp ứng

với anh là không gặp mặt Bách Thiên nữa, thế nào mà lại để anh nhìn thấy ngay trước mặt cánh gấp gờ kia?

Uông Thủy Mạt chăm chú nhìn phía trước nói : " Như thế nào mà lại trùng hợp vậy? ". Anh vẫn giữ im lặng. Khéo cái gì mà khéo, anh chính là mắt công mắt sức đến tìm cô đấy chứ.

Tâm tình anh có vẻ không tốt, dựa vào kinh nghiệm mấy năm của cô thì sẽ biết được dễ dàng. Trong xe đến cả chút âm nhạc mà cũng không muốn mở.

Một hồi lâu sau thấy cô không thêm hỏi gì, Ngôn Bách Nghiêu mới nói : " Tháng sau anh sẽ chuyển công tác đến Thượng Hải ". Cô tựa hồ nghe không rõ, quay phắt đầu lại hỏi : " Sao cơ? ". Lừa giận lại muốn bốc lên, anh nóng giận trả lời : " Anh nói là, tháng sau sẽ chuyển công tác đến Thượng Hải ". Cô đáp lại chỉ bằng một tiếng " Uh " khề khàng rồi lại quay đầu đi.

Bỗng nhiên, cô nhìn anh nói : " Em đói bụng ". Sắc trời dần trở nên âm u hơn, thì ra đã đến lúc cho bữa tối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14

Tâm tình của anh không tự chủ mà tốt lên rất nhiều. Giống như người con gái trước mặt mới chính là cô, mỗi khi đi ngang qua hàng bánh ngọt đều phải chảy nước miếng mà dừng lại, mỗi ngày có thể ăn hết 7-8 cái ngon lành, mà lạ là ăn mãi như thế mà chẳng thấy béo hơn gì cả. Thế nhưng cô lại luôn miệng kêu mình béo, cứ được 2-3 ngày là kêu ằm lên muốn giảm béo. Anh quay đầu sang nhìn cô, cô bây giờ không còn như xưa nữa, tấm thân gầy mảnh mai, cánh tay cầm vào chỉ cảm giác muốn gãy bất kỳ lúc nào, thật sự anh không thích cảm giác cô thể này chút nào cả.

Anh lấy tay xúc thêm một bát nữa, đưa cho cô. Cảnh này thật giống với thời kỳ hai người sống chung trong căn phòng trọ nhỏ bé ở California, đối diện nhau ăn cơm, mọi thứ thật ấm áp. Nhưng điểm khác biệt là, khi ấy trên bàn ăn thường chỉ có hamburger hoặc sandwich mà thôi, còn bây giờ trước mặt toàn là những món tự làm nóng hổi. Hiện tại và quá khứ cứ đan xen lẫn nhau, dù muốn quay lại để tiếp tục được ngồi cùng bàn chia nhau chiếc sandwich cũng không thể nữa rồi.

Đem bát canh nóng hổi đưa lên miệng, chậm rãi húp một tí, sau đó cô đem đặt bát xuống, tay vân vê quanh thành bát, cẩn thận hỏi anh : " Vì sao anh lại muốn tới Thượng Hải công tác? ". Anh đang ăn rau, nghe thấy cô hỏi như vậy thì cũng có vài phần bất ngờ, chỉ cười cười, như vừa muốn che giấu vừa muốn giải thích : " Không vì sao cả. Thượng Hải chính là khu vực đầu tư trung tâm của tập đoàn, sớm đã có sự sắp đặt rồi ". Trước kia anh chỉ luôn làm việc tại Bắc Kinh, đến Thượng Hải cũng chỉ là công tác mà thôi, lần này là do anh chủ động yêu cầu được thay đổi công tác.

Cô suy nghĩ băng quor rồi thản nhiên hỏi lại anh : " Phải thế không? ". Anh vẫn duy trì nụ cười như trước, không đáp. Ăn được một lúc, anh thay đổi đề tài : " Tuần sau sẽ đi đón đứa nhỏ chứ? ".

Thật ra anh đã phái người đi điều tra vô cùng chi tiết, biết con anh đang được gửi ở một nhà trẻ tư nhân. Nghe thấy anh hỏi vậy trong lòng cô bỗng dưng trào nên một nỗi chua xót khó hình dung, tựa hồ kèm theo chút tức giận, trả lời ngắn gọn : " Đúng thế ". Anh vẫn nhìn cô, đáy mắt chứa đựng chút van nài : " Tuần sau anh đi với em được chứ? ".

Cô muốn cự tuyệt ngay lúc đó nhưng chẳng hiểu sao lời nói khỏi miệng lại theo ý anh : " Được, lúc đó nói sau ". Cô chính là không có cách nào cự tuyệt nổi anh, cũng không có lý do gì để anh không được gặp con cả; dù sao năm đó cũng phải nhờ đến anh mà cô mới có thể sinh con, còn anh thì là cha đứa bé. Nếu theo phân tích của Lục Kiều thì nếu anh muốn giành quyền nuôi con với cô thì khả năng thua cuộc của cô lên đến 90%. Giờ cô mà cự tuyệt lời đề nghị của anh thì chỉ khiến sau này phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn mà thôi.

Cô trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi nói : " Có một việc này anh phải đáp ứng với em ". Vẫn đắm chìm trong lời đồng ý của cô, anh vẫn lo lắng rằng cô sẽ không muốn anh gặp con, liền cười hỏi : " Chuyện gì? ". Chỉ cần được mỗi ngày nhìn thấy cô cùng con, đừng bảo một việc chứ một trăm việc anh cũng muốn đáp ứng.

Cô hơi nhú mày, chần chờ một lúc rồi nói : " Anh -- có thể tạm thời đừng nói với con ---anh là bố nó được chứ? ". Vừa nói xong cô liền nhìn biểu hiện của anh, hàng lông mày đã nhíu cao, theo kinh nghiệm trong quá khứ của mình thì cô có thể khẳng định được đây chính là khúc nhạc dạo cho con tức giận của anh bùng phát sau này. Nhưng rồi chỉ thấy anh hít sâu vào một hơi, hỏi cô : " Vì sao? ". Từng chữ được nhả ra dường như lại chẳng có chút gì áp lực cả.

Cô chỉ đáp lại đơn giản : " Đứa bé sẽ cảm thấy rất khó tiếp nhận một người là cha mình, nó còn quá nhỏ để hiểu ". Anh vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, vẫn chăm chú nhìn cô. Cô lựa lời rồi nói tiếp : " Xin anh hãy đứng ở vị trí của con mà suy nghĩ một chút, đã nhiều năm như vậy không hề biết đến sự tồn tại của nhau, nay bỗng dưng xuất hiện một người là cha nó, việc này sẽ rất khó xử, với cả nó mới chỉ 4 tuổi thôi ".

Anh đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, nói với cô : " Anh biết, nhưng anh không muốn lại phải tiếp tục chờ đợi. Từ lúc biết chuyện đến giờ anh đã nhẫn nại biết bao. Nếu cứ tiếp tục thì em định bao giờ mới nói ra sự thật cho con biết? Chỉ bằng sớm nói ra mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn ". Khi biết mình đã có một đứa con, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Trước kia cô mang thai, mặc dù đứa bé không có duyên với hai người, nhưng anh vẫn tin chắc chắn rằng rồi một ngày anh sẽ lại được làm cha.

Hiện tại nếu không phải vì suy nghĩ cho cô, lo lắng vì cô thì anh đã sớm đến nhà trẻ gặp con để được nhìn thấy máu mủ của mình. Nhưng anh chính là không làm, chỉ đơn giản đem ảnh đứa bé đặt vào ví, mỗi ngày đều đem theo bên mình mà thôi.

Cô biết một khi anh đã đưa ra quyết định thì tâm ý không thể chuyển dời được nữa, thế nên sẽ không nói thêm gì nữa, cho đến lúc xuống xe cũng sẽ chẳng nói gì với anh cả. Chẳng lẽ anh không thể đứng ở lập trường của cô mà suy nghĩ vì cô một chút sao? Như thế nào mà anh lại muốn cô giờ phút này nói cho con biết là nó có một người cha? Tận đến bây giờ cô chưa từng có ý nghĩ là sẽ gặp lại anh, lại không nghĩ là gặp rồi lại phát sinh ra lắm chuyện thế này, biết thế trước kia đừng nói gì cả.

Mới vào nhà thì liền nghe thấy tiếng chuông, lại là anh. Cô tức giận đi ra phía cửa hỏi : " Anh lại có chuyện gì?".

Anh nhìn cô, không đi vào trong mà đặt một túi giấy trước mặt. Cô theo bản năng cúi xuống cầm lấy nó, anh vẫn cứ theo dõi cô chăm chú, nói : " Anh về đây". Chậm rãi xoay người chỉ để cô thấy bóng lưng của anh. Đời này cô chán ghét nhất là việc nhìn anh xoay lưng lại với mình, cũng chán ghét nhìn thấy bóng lưng của anh, nhanh nhẹn đóng sập cửa lại.

Vì sao anh lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải anh đã có Sầm tiểu thư rồi sao, còn ở đây mà trêu chọc cô làm gì nữa? Cô nắm chặt tay lại, bỗng nghe thấy âm thanh sột soạt của giấy thì mới chú ý lúc này trong tay còn ôm túi giấy vừa này.

Bên ngoài túi giấy có in logo của hãng, nhìn thế nào cũng thấy logo này rất quen mắt. Cô mở túi xách ra, lấy ra từ bên trong một chiếc váy lụa trắng, chính là chiếc váy mà cô dừng chân nhìn ở cửa hàng quần áo đó. Đây lòng bỗng cảm giác một cơn đau đớn, thì ra là anh đã nhìn thấy và còn nhớ rất rõ. Nhưng là vì sao chứ?

Cô lẳng lặng đặt nó xuống, lui vào một góc trên sô-pha. Chuông điện thoại lạnh lạnh vang mang cô trở lại hiện tại. Tên anh nhấp nháy trên màn hình di động của cô. Làm sao mà anh biết được số mới của cô? Nghĩ lại ngày đó anh ở trong phòng khách của cô cả đêm, thiếu gì cách để biết được.

Ngón tay cô có chút do dự nhưng vẫn ần trả lời, thanh âm của anh truyền lại vào tai thực dễ chịu : " Đã ngủ chưa?". Cô cố gắng lạnh lùng trả lời : " Chưa". Anh chỉ bật cười, âm điệu thật ôn hòa, giống như gió tháng Tư, nhẹ nhàng nhưng lại đi sâu vào lòng người : " Đi ngủ sớm đi". Phút chốc lòng cô bỗng cảm thấy thật chua xót, những giọt nước mắt chứa trong mắt cũng chực chảy xuống, cô nhẹ nhàng trả lời : "Uh".

Lúc này anh ở đâu bên kia nói : " Đáp ứng anh một việc được không?". Giọng điệu của anh chứa đầy sự cứng chiều, giống như chưa từng có sự đổi thay nào cả, như chưa từng có việc gì xảy ra. Rốt cuộc là cô vẫn không thể thu được những giọt nước mắt đã rơi xuống ấy, đáp lại anh : " Việc gì?".

" Không cần gấp gờ Bách Thiên nữa, được không?", anh nói vẫn bằng chất giọng ôn nhu khi nãy. " Vì sao? Có phải vì chuyện vay tiền của cha tôi không?", cô hỏi ngược lại một cách lạnh lùng. Anh không đáp. Cô cảm thấy đau đớn cho chính mình, giận giữ nói : " Nếu như là vì chuyện của cha tôi thì làm sao tôi có thể nói không được chứ? Anh đã vừa lòng chưa?". Từng chữ được nói ra, cô đề nổi tức giận xuống mà ấn nút Kết thúc. Con giận vẫn chưa hết, cô quăng mạnh di động xuống ghế.

Thời gian trôi chậm chạp, anh lại gọi. Cô không muốn nghe. Anh vẫn không ngừng mà gọi lại, cô vẫn cứng đầu không nghe. Giăng co mắt một lúc lâu vẫn là anh bám riết không chịu tha. Biết được cá tính của anh, nếu không nghe thì e rằng cả tối nay anh sẽ tra tấn cô mất.

Cô cầm chiếc điện thoại lên, ần trả lời, vừa chỉ kịp nghe anh nói : " Bởi vì anh không thích", rồi sau đó chỉ nghe thấy tiếng Tút dài vọng lại. Cô vẫn ngơ ngác nhìn điện thoại, rơi vào một đồng hồ hỗn loạn.

Mới sáng sớm mà đã có kẻ muốn đến quấy nhiễu giấc mộng của cô, chuông cửa không ngừng vang lên, cô chỉ trở mình một cái rồi lại ngon lành ngủ tiếp. Đam mê duy nhất của nàng chính là nằm ngủ một cách lười biếng trên giường. Tối hôm qua chỉ vì một câu nói của anh mà khiến cô lăn lộn trên giường mãi không ngủ được, đến tận tờ mờ sáng mới chợp mắt được chút.

Người kia cũng thật đáng khen, vẫn kiên nhẫn mà bấm chuông. Tiếp theo đó một tràng âm thanh phát ra từ di động của cô. Cô mơ màng bắt máy, chỉ nghe âm thanh của anh truyền đến : " Mau mở cửa cho anh". Cô tức giận là thế nhưng vẫn lảo đảo đứng dậy ra mở cửa.

Anh cầm một vài cái túi trong tay vẫn còn nóng hôi hổi. Nhìn bộ dạng của cô, vừa bực mình vừa buồn cười : " Chỉ biết ngủ thôi". Cô vẫn lìm dim, nghe thấy ah nói thế liền mở mắt lớn trừng anh, chẳng phải do anh hại sao? Sau đó lại trở về trạng thái lơ mơ, chân lộn xộn bước trở lại phòng. Khóe miệng anh bất chợt cong lên, cô vẫn như thế.

Cô lúc này nhìn thật đáng yêu. Rảo chân vào phòng, anh buông mấy cái túi trong tay xuống. Anh nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ của cô, thái độ thật thân nhiên, dùng mắt đánh giá căn phòng. Cô vẫn buồn ngủ, tay vòng qua ôm lấy cái gối, bộ dạng thực khổ sở.

Kỳ thật cô cũng không được xếp vào hàng ngũ mỹ nhân nhưng cũng thực thanh tú. Dáng người không bằng Sầm Lạc Ly, khuôn mặt cũng không quyến rũ như Sầm Lạc Ly, xét tướng mạo thì Sầm Lạc Ly thắng chắc; thế nhưng cho dù là vậy thì nhiều năm trôi qua, trong lòng anh chỉ gìn giữ một bóng hình duy nhất của cô mà thôi.

Giờ phút này dường như ngủ đã đủ, cô hơi nhú mắt lại, ánh sáng đã sớm tràn ngập khắp trong phòng. Đầu óc tuy còn chút mơ hồ nhưng ý thức đã dần trở lại, cô gãi đầu bước xuống giường, đang bước đi thì dường như nhớ tới việc gì đó. Hình như Bách Nghiêu có đến nhà cô?? Chậm rãi bước ra phòng khách, chỉ thấy anh đang ngồi rất ung dung, trên tay là quyển sách của cô --- anh đã vào phòng ngủ của cô???

Ngón Bách Nghiêu nghe được tiếng bước chân của cô, quay đầu lại nói hiền hòa : " Đã tỉnh rồi đấy ah?". Tay buông cuốn sách xuống, anh đứng lên rồi nói tiếp : " Anh đã gọi đồ ăn ở ngoài, lát sẽ đến. Nếu đói bụng quá ra ăn chút điểm tâm".

Rốt cuộc thì anh muốn gì? Cô giờ phút này thật sự không hiểu nổi người đang đứng trước mặt mình. Anh cho rằng đang bù đắp cho cô ư? Hay là muốn

bố thì?

"Ngôn Bách Nghiêu, anh rót cuộc là muốn gì?", cô nói trắng ra. Anh vẫn luôn là tự nhiên như thế, nhưng cô không cần. Cô quyết định muốn quên tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Anh vẫn ôn hòa nói : " Anh không muốn thế nào cả". Anh chỉ là muốn chăm sóc cho cô thôi, khi biết năm đó cô vì sinh con mà mất máu nhiều quá, suýt mất cả mạng, anh quả thực đau lòng muốn chết. Thời điểm quan trọng như vậy, khó khăn như vậy nhưng thế nào mà anh lại không ở bên cô? Lúc đó anh còn đang ở đâu chứ? Có lẽ vì thế mà thân thể cô bây giờ thực gầy yếu. Cô đã thừa nhận hết mọi chuyện, giờ anh chỉ muốn làm cho béo lên một chút, thân thể khỏe một chút.

" Em mặc kệ anh muốn gì. Nhưng đừng xuất hiện trước mặt em nữa, được không? Nếu có nhiều thời gian như thế thì nên tiêu xài với Sầm tiểu thư ý. Còn nếu muốn nhìn con thì hàng tháng anh có thể đếm thăm 2 lần định kỳ", cô lạnh lùng nói với anh.

Anh chỉ là không nói gì, đi vào phòng bếp, đem tổ yến từ trong bình cách nhiệt ra chan vào bát, đặt trên bàn rồi thân nhiên nói : " Trước tiên em hãy ăn một chút đi đã". Canh này là do anh đặc biệt nhờ người làm.

Cô hít sâu một hơi nói : " Không muốn ăn. Cũng không cần ăn. Mời anh quay về và sau này đừng làm mấy cái chuyện này nữa!", cô không muốn phải nhìn thấy anh. Anh vẫn cứ là đứng yên không có nhúc nhích. Cô quay đầu, mắt không nhìn anh, lạnh lùng ban lệnh đuổi khách : " Anh đi đi. Em không muốn nhìn thấy anh nữa".

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Yêu một người không dễ. Nhưng việc phải quên đi tình yêu đó thì càng khó. Huống chi giữa cô với anh còn có một đứa con. Chút quan hệ qua lại ngày xưa ấy liệu có thể dẫn đến một tương lai? Duyên mỏng chẳng trách tình không sâu.

Anh hỏi : " Không thể coi anh như bạn bè sao?". Đương nhiên là không thể rồi! Làm sao có thể coi người mình từng một thời yêu đương nồng nhiệt thành bạn bè bình thường? Ở đời làm gì có thứ chuyện nực cười thế chứ! Chỉ cần nhìn thấy anh thì cô sẽ nhớ lại những chuyện trước kia, cho dù ngọt ngào hay đắng cay thì đều đã khắc sâu vào tâm can. Chuyện ngày xưa ấy đã khiến cô phải trải qua biết bao đau đớn thống khổ, ngọt ngào đổi lại được là bao? Cho nên bất luận thế nào, cô với anh cũng là không nên có chút quan hệ nào với nhau cả.

Có người đã nói, khi tình yêu qua đi thì có thành tâm chúc phúc cho đối phương, dù sao giữa hai người cũng có một đoạn tình cảm. Tình yêu hết nhưng vẫn còn có thể làm bạn bè. Đúng, cô thừa nhận trên đời có loại chuyện như vậy, nhưng là cô không làm được như người ta. Nếu đã không làm được thì việc gì phải lừa dối nhau?

Cha đang cùng đối tác bàn bạc chuyện hợp tác mở một hạng mục mới, mọi chuyện ở đây cơ bản đều do cô xử lý, đã vài tuần lễ phải liên tục tham dự cuộc họp. Hôm nay vừa đến công ty là đã tham dự một hội nghị kéo dài cả một ngày, khi kết thúc thì cũng đã đến giờ tan tầm. Việc đầu thầu công trình mới ở giai đoạn đầu, mọi thiết kế cùng báo giá đều phải được thảo luận kỹ càng. Hơn nữa những việc này không phải sinh ra là cô đã biết làm, thế nên có rất nhiều cái phải học. Cũng may là có cha ra mặt hỗ trợ nên cô cũng không gặp khó khăn gì nhiều.

Mới vừa trở về văn phòng thì thư ký Mandy đã gõ cửa báo : " Ông tiểu thư, có một vị xưng là Tàn tiên sinh đã gọi hai cuộc điện thoại nói có chuyện tìm cô. Nhắn lại là sau khi dự hội thảo xong xin hãy gọi lại nhưng lại không có lưu lại số điện thoại". Tàn tiên sinh, ngoại trừ Tàn Mộ Thiên thì chẳng còn ai cả. Cô gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Gọi điện thoại thì quả đúng là Tàn Mộ Thiên. " Xin chào, tôi là Ưông Thủy Mạt". Anh ta gọi điện tìm cô chắc hẳn là vì Lục Kiều. Đầu bên kia Tàn Mộ Thiên nói : " Buổi tối có thời gian thì cùng nhau ăn bữa cơm". Cô cũng không ngại từ chối, trả lời nhanh : " Được, anh chọn chỗ rồi báo lại cho tôi". Khó có dịp mà vị doanh nhân của tạp chí Tài chính và kinh tế rảnh rỗi thu xếp được thời gian mời cô dùng cơm, nếu không đi thì quả là không nể mặt nhau.

Tàn Mộ Thiên phải nói là khá tài giỏi, mặc dù không xuất thân từ danh gia vọng tộc nhưng vì cố gắng chăm chỉ học hành nên đã thành tài. Mấy năm nay vì nỗ lực của bản thân đã biến một trang web nhỏ thành một trang lớn tầm cỡ. Anh ta không có dựa vào thế lực của Lục Kiều mà khi anh có được sự nghiệp thì đã sớm ly hôn với Lục Kiều.

Xong việc cô lái xe đến nhà hàng đã hẹn, vị doanh nhân này bận rộn đến thế mà vẫn còn đến sớm hơn cả cô, tiện thể chờ đợi liền ngồi nghiên cứu mấy văn bản. Ngẩng đầu lên nhìn thấy cô liền đứng dậy kéo ghế cho cô.

" Đây là nhà hàng Malaysia mới mở, cũng là lần đầu tiên tôi tới đây nhưng nghe bạn bè giới thiệu thì rất được. Cô xem thực đơn đi, không cần khách khí", Tàn Mộ Thiên vừa nói vừa khép lại đồng văn bản đang xem dở. Ưông Thủy Mạt nghe vậy cũng chỉ đơn giản gật đầu đáp lại. Lục Kiều rất thích những món mới lạ, rảnh cô sẽ kéo cô ấy đến đây thưởng thức mới được. Chỉ là không ngờ Tàn Mộ Thiên bận rộn thế mà vẫn có thời gian tìm kiếm những nhà hàng mới thế này, xem ra anh ta với Lục Kiều vẫn có điểm lưu luyến. Cô cũng không hiểu rõ chuyện giữa hai người, vì sao năm đó lại ly hôn? Đã từng vài lần cô hỏi dò Lục Kiều nhưng chỉ nhận được câu trả lời thân nhiên là do không hợp thì tan mà thôi. Sau đó cô cũng không hỏi lại, dù sao cô cũng biết tính cách cô nàng kia, tuyệt đối là sẽ không hé lộ thêm chữ nào.

"Gần đây anh công tác thế nào?", cô thuận miệng hỏi. Tần Mộ Thiên cười cười, có vẻ bất đắc dĩ trả lời : " Nói là vẫn thông thả chắc cô sẽ không tin". Cô nghe vậy liền bật cười : " Chắc là thế", dừng một chút cô nói thêm : " Vậy quý nhân hôm nay tìm tôi là có việc gì thế?".

Tần Mộ Thiên cười khổ nói : " Cô sẽ không muốn chọc ghẹo tôi chứ?". Xoay người sang ghế bên cạnh cầm lên hai cái túi khá to, đưa cho cô : " Phiên cô đưa cho cô ấy". Nhìn thoáng qua Logo bên ngoài cô cũng biết chúng đều là của những thương hiệu nổi tiếng của nước ngoài, tuyệt đối là hàng xa xỉ. Cô nhận lấy, nhưng vẫn không quên khuyên nhủ : " Anh vì sao mà không trực tiếp tìm cô ấy? Đã nhiều năm như vậy chẳng lẽ cô ấy còn muốn tiếp tục cự tuyệt?".

Tần Mộ Thiên lộ ra một nụ cười đầy chua xót : " Cô cũng biết tính cách cô ấy mà". Thủy Mạt hiểu điều này, thở dài rồi nói : " Vạn sự khởi đầu nan. Nếu anh không thử đề rồi sau này bỏ lỡ thì cũng đừng nói rằng tôi chưa từng nhắc nhở đấy". Hàng năm anh ta vẫn định kỳ mời cô dùng bữa, thời điểm thường vào trước sinh nhật Lục Kiều và trước Giáng sinh. Mục đích cũng không có gì ngoài việc nhờ cô đem những món quà của anh giao cho Lục Kiều. Nói anh ta cố tình thì sao khi hỏi thăm tin tức của Lục Kiều lại chẳng có mấy phần thân thiện. Nhưng nếu là vô tình thì cũng không phải. Hai người ly hôn cũng đã được 6 năm nhưng người này vẫn kiên trì hẹn gặp cô hàng năm, mà quà tặng thì mỗi năm lại tăng giá trị, ngày càng cao cấp. Hơn nữa có thể nhìn ra điểm anh ta cũng rất tỉ mỉ chọn lựa những món quà Lục Kiều yêu thích, thực sự không phải là kiểu nhờ thư ký đi mua hộ.

Tần Mộ Thiên duy trì nụ cười trên môi, đem ly rượu cạn sạch một hơi, rồi lại lập tức rót tiếp chén nữa. Ai nghĩ tới kẻ thành công như anh nhưng lại gặp phải nỗi thất bại cay đắng và chua xót như vậy. Trong cuộc đời anh, Lâu Lục Kiều chính là thất bại đó.

Hai người tiếp tục ôn những câu chuyện đời thường, rất nhanh đã xong bữa. Anh ta khách sáo muốn đưa cô về nhưng cô liền từ chối : " Tôi còn có việc phải đi tiếp". Nhìn người này cô tránh khỏi việc nhớ tới Lục Kiều. Từ nhỏ được nuông chiều như công chúa nhưng lớn lên mọi việc đều dựa vào chính mình. Vì sự nghiệp quảng cáo mà ngày nào cũng làm việc đến tận tối mịt. Sau tất cả thế nào lại cắt đứt quan hệ với anh.

Lúc đứng dậy, ánh mắt Tần Mộ Thiên dừng trên mặt cô chừng vài giây. Thần sắc của anh ta có điểm khác thường nhưng rất nhanh đã bị che giấu, nói : " Đy thôi". Uống Thủy Mạt gật đầu, mắt hơi đảo thì phát hiện ra vì sao mà người đối diện mình vừa nãy vì sao mà biến sắc. Thì ra anh ta nhìn thấy Ngôn Bách Nghiêu cùng vị hôn thê của anh ta cũng đang dùng bữa tại đây. Thế giới quả nhiên quá bé mà!

Tần Mộ Thiên không cùng thế giới với Ngôn Bách Nghiêu, ngành học cũng không giống nhau, nhưng khi du học ở California vì số lượng du học sinh Hoa kiều cũng không nhiều nên sớm đã quen biết nhau. Hơn nữa sau khi về nước thì hai người đàn ông này đều đạt được những thành tựu to lớn nên cũng có điểm quen thuộc với nhau. Thời điểm Tần Mộ Thiên với Lâu Lục Kiều yêu nhau rồi kết hôn thì cô với Ngôn Bách Nghiêu còn chưa bắt đầu, mãi đến tận khi hai người bọn họ ly hôn thì cô mới bắt đầu quen với Bách Nghiêu. Chuyện hai người kết hôn rồi ly hôn chẳng có ai biết ngoài cô và anh, nhưng quãng thời gian vui vẻ hạnh phúc giữa cô và Ngôn Bách Nghiêu thì Tần Mộ Thiên chỉ biết sơ sơ chứ toàn bộ câu chuyện thì không nắm được. Năm đó khi cô ở với Lục Kiều thì anh ta đã về nước để gây dựng sự nghiệp. Cho nên giờ tình huống này phát sinh, anh ta cũng cảm thấy thông cảm thế nên ngay cả chào hỏi cũng không làm.

Cô quay đầu lại thì ánh mắt của hai người bỗng giao nhau trong không trung, thời gian chỉ mất một giây hoặc thậm chí còn ngắn hơn, lập tức xoay người rời khỏi nhà hàng, giống như hai người chưa từng gặp nhau. Quá khứ đã qua, nên hiện tại sẽ không để lại quá nhiều thương tâm cùng thất vọng.

Ngược lại thì từ khi anh vừa vào cửa thì ánh mắt đã không phút nào rời khỏi cái góc sáng sủa ấy. Sầm Lạc Ly tự hiểu rõ, đối với người đàn ông này thì cô ta không thể sánh bằng vị CEO kia, về nước khởi đầu bằng trang Today.com nhưng giờ đã là một nhân vật vĩ đại trong giới kinh doanh. Còn cô gái ngồi đối diện anh ta thì cô cũng có điểm nhận thức, dường như đã gặp tại Party. Gương mặt rất thanh tú, khí chất tỏa ra là sự trang nhã vô cùng, nhưng lại không phải là loại khí thế kiêu diễm bức người. Hai người đó ngồi bên nhau quả xứng đôi.

Sầm Lạc Ly thân nhiên cười nói : " Hai người kia chắc chắn là một đôi". Ngôn Bách Nghiêu khẽ nhủ mảy, lông mày nhíu cao, hỏi : " Phải thế chẳng?". Lạc Ly đáp lại : " Không qua chào hỏi sao?". Cô ta tin tưởng rằng Ngôn Bách Nghiêu đã sớm nhận biết được hai người kia. Lúc này chỉ thấy anh mảnh liệt uống một ngụm rượu lớn, nói : " Không cần". Trước kia cứ nghĩ rằng ghen là việc hèn hạ nhất, đến giờ mới biết, ngay cả việc hèn hạ đó nhưng anh cũng chẳng có quyền mà làm, căn bản đã không còn quan hệ gì cả. Giờ chỉ có thể ngồi uống rượu giải sầu, như anh đang làm lúc này đây.

Làm thế nào mà vừa vào đã nhìn thấy Uống Thủy Mạt cùng Tần Mộ Thiên vừa cười vừa nói ngọt ngào với nhau. Chỗ ngồi cách nhau, cũng bị ngon đèn che khuất, anh thật bội phục mình sao có thể ngồi mà xem cảnh đó đến từng chi tiết như vậy. Tần Mộ Thiên kia còn đưa cho cô mấy cái túi. Sầm Lạc Ly một bên tào nhả vừa uống rượu vừa giải thích : " Hiệu Hermes. Xem ra Tần Mộ Thiên này quả thực yêu thích vị tiểu thư kia".

Thật vất vả anh mới tiến được Sầm Lạc Ly về, ngồi trên xe gọi điện thoại cho cô vài cuộc nhưng không hề có tín hiệu trả lời. Nhớ tới lúc trước chỉ có cô là suốt ngày phải gọi điện cho anh mà thôi, khi ấy vì ghét phiền phức nên anh đơn giản toàn tắt máy. Quả nhiên lúc ấy anh đã quá ích kỷ, chỉ nghĩ cho mình mà thôi.

Dọc đường đi anh đem theo một con thịnh nộ đến tìm cô, liên tục bấm chuông, cứ tưởng là cô sẽ không mở nhưng chỉ một lúc sau đã thấy cô đứng trước mặt mình. Nhưng cô không mời anh vào nhà. Chỉ đơn giản là đứng trước mặt anh, cô hỏi : " Ngôn tiên sinh, có chuyện gì vậy?".

Một hồi lâu nhưng anh không nói gì cả, chỉ nhìn cô. Không muốn lãng phí thời gian, Uống Thủy Mạt cười nhàn nhạt, giọng điệu cũng rất xa xôi : " Nếu không có chuyện gì thì mời về". Trước mặt anh cô chậm rãi đóng cửa lại, nhưng anh vẫn không có phản ứng gì cả, thậm chí còn chẳng nói tiếng nào.

Cô bước vào phòng tắm, đem nước ấm xả từ trên đầu xuống, cả người đã thanh tỉnh nhiều. Đàn ông trời sinh ra đã phong lưu đa tình, hận không thể có cho riêng mình tam cung lục viện. Nếu không vì thế hỏi thế gian sao lắm kẻ lại muốn làm vua như thế? Nếu được trái tim phải áp chắc chẳng có người đàn ông nào chê cả, tốt nhất là ở nhà thì có vợ, còn bên ngoài thêm vài mảnh tình phong lưu. Thật sự cũng không nên quá khắc nghiệt với giới đàn ông vì suy nghĩ như vậy.

Nhưng chỉ là không biết vì sao đã nằm trên giường nhưng cô lăn lộn mãi mà không thể chợp mắt được. Không phải là nằm không đúng kiểu, cũng không

phải giường kê sai hướng. Nằm mãi cũng không được, tốt nhất là đứng dậy. Nhớ tới ngày mai đã là thứ Sáu, thế là cô đã có thể nhìn thấy bảo bối thân yêu của mình, cảm giác này làm lòng cô dễ chịu hơn nhiều.

Cô bước vào phòng bếp, đem rửa sạch dâu tây, đào rồi đem cắt nhỏ chúng, sau đó đem bỏ vào một nồi đầy nước đun lên. Đây là đồ uống mà bảo bối nhà cô thích nhất, trộn với sữa, mỗi lần đều có thể uống được rất nhiều.

Chờ nồi hoa quả sôi, cô chậm rãi đi vào phòng khách. Trên bàn vẫn để nguyên quyền sở mà anh xem ngày đó, bên trong đó chứa đựng toàn bộ cuộc sống của cô và bảo bối những năm qua. Từ khi con còn rất nhỏ cô đã tranh thủ mọi lúc mọi nơi quay lại hình ảnh của con, khi đó cô còn ôm hy vọng là sẽ có một ngày cho anh xem. Nhưng giờ thì sao? Khi biết được anh đã nhìn thấy những hình ảnh này, cô chỉ thấy cảm thấy một nỗi hận dâng trào mà thôi. Hận anh năm đó cắt đứt mọi chuyện dễ dàng, nếu anh chỉ có một chút lưu luyến nào đó với cô thì kết cục có như ngày hôm nay không? Hận là bảo bối của cô đã nhiều năm như thế mà không được hưởng tình yêu thương của cha.

Cô làm sao mà chưa từng nghĩ đến việc đi tìm anh, nhưng vừa nghĩ đến việc sau khi chia tay mà một cú điện thoại của anh cũng không hề có, khả năng muốn liên hệ với cô cũng chẳng có, vậy cô lấy đâu ra dũng khí mà tìm anh? Cô đã sống với ảo tưởng rằng anh vẫn yêu cô như ngày nào chứ không thể tin được rằng tình yêu của anh đã không còn. Nếu không như vậy thì cô thật sự không sống nổi.

Lần này vì sao anh lại xuất hiện? Muốn bù đắp cho cô sao? Cô chính là không cần thứ tình cảm bố thí đó. Cô muốn anh cả đời không thể nào bù đắp được những gì đã mất. Căn phòng quá yên lặng khiến cô cảm thấy bất an. Nhẹ nhàng bước vài bước tới bên cửa, cô nhẹ nhàng mở cửa, anh rất ít khi bị người khác nhốt ngoài thế này. Trước đây toàn là người khác phải nhường anh, cô trước kia sống cùng anh cũng vậy, luôn có thói quen nhường anh. Nhưng anh thì sao??

Cô vừa mở cửa thì gần như hóa đá tại chỗ. Anh thế nào mà vẫn còn đứng ngoài cửa nhà cô chứ?? Đã lâu như vậy nhưng anh không hề có bỏ đi, chỉ là đứng dựa vào tường, thân sắc âm trầm, lạnh lẽo hút thuốc. Gương mặt anh đem lại cảm giác lúc xa lúc gần, rất khó nắm bắt.

Anh từng bước tiến gần, đem theo vị thuốc nhàn nhạt. Rất nhiều năm trước khi còn ở trong phòng trọ California, anh thường thích hết cả một cây thuốc, sau đó dùng cái miệng toàn mùi thuốc lá đầy làm loạn trên thân thể cô. Mỗi lần như thế là cô lại phát bực mình, toàn đem anh đuổi xuống giường nói : "Đi đi, anh đi tắm rửa đi ---", những chuyện xưa cũ được hồi tưởng lại giống như một giấc mơ có thật vậy.

Ánh mắt của cô buông xuống, tầm mắt của cô có thể nhìn thấy hàng lông mi của anh khẽ run rẩy. Anh từng bước tiến đến rất gần cô, thật muốn vòng tay ôm lấy tấm thân gầy yếu đó, nhưng trong lòng anh lại sợ hãi cô sẽ từ chối nó thẳng thừng. Trong mắt anh đã xuất hiện ý cười từ khi cô mở cửa, tuy chỉ là một hành động nhỏ nhưng nó chứng tỏ cô vẫn còn để ý đến anh.

Ở bên tai cô anh nói rất nhẹ : " Anh đã dùng cơm với Sầm Lạc Ly vì anh muốn giải trừ hôn ước với cô ấy". Anh nhớ rõ hình ảnh cô lúc ấy, đã nhìn thấy anh rồi nhưng lại giả vờ như không nhìn thấy, ánh mặt thực lãnh đạm. Cô vẫn là cảm giác ghen tuông đầy mả. Trước kia nếu có bất kỳ nữ sinh nào tiếp cận anh thì cô đều phát giận như thế. Lần này thế nào mà ở thời khắc mấu chốt lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nếu anh không mau mau giải thích thì chẳng khác nào tự tìm đường chết cả.

Thời gian trước anh quay về Bắc Kinh ngoại trừ những lúc công tác thì vẫn hẹn gặp mặt Sầm Lạc Ly nói chuyện, hy vọng hai bên có thể giải trừ hôn ước này. Cô ta có chút giật mình, nói rằng cần thời gian để suy nghĩ, cũng là cho anh thời gian suy nghĩ cân nhắc lại mọi chuyện. Hôm nay vừa vận Lạc Ly đến Thượng Hải, anh muốn mời cô dùng bữa cơm và để nói chuyện hôn sự.

Cô ngẩng đầu lên, lui lại vài bước, vẫn lãnh đạm nói : " Chuyện này tôi không muốn biết". Chuyện anh với Sầm Lạc Ly không có nửa điểm quan hệ với cô. Cô không cần đứng ở cửa để nghe anh giải thích chuyện giữa mình và vị hôn thê kia.

Cô hiện giờ như con nhím xù lông để bảo vệ bản thân, khiến người ta nhìn vào vừa thương vừa giận. Lời nói anh mang đầy sự áy náy : " Nhưng anh nghĩ đây là quyền của em được biết". Cô có quyền này? Cô thì có quyền gì chứ? Cô nào có phải là người của anh ta?

Cô lạnh lùng đáp : " Ngón Bách Nghiêu, trên thế giới này không phải cái gì cũng là của anh đâu. Người ta dù sao cũng vẫn chỉ là một người phụ nữ, chẳng lẽ anh nói chia tay thì chia tay, nói giải trừ hôn ước thì là giải trừ sao? Anh vì sao chưa một lần đứng ở vị trí người ta mà suy nghĩ lấy một lần?".

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Trên đời này không phải là cứ cố gắng thì sẽ có được thứ mình muốn. Anh tưởng quay đầu thì cô sẽ chấp nhận ư? Không, cô không cần! Huống chi bây giờ, trong tình huống này việc anh cư xử như vậy khó thể nào phân biệt với 1 nguyên nhân nữa - là vì đứa con. Vẫn là đàn ông thôi, cho dù phong lưu bao nhiêu bên ngoài, vợ thì dễ bỏ chứ con thì không thể.

Anh dừng lại trên mặt cô, muốn nói gì đó nhưng đổi lại là : " Nếu cách anh làm là sai lầm thì anh chỉ muốn nói xin lỗi với em! Anh chỉ muốn bù đắp cho em và con mà thôi".

Trong lòng đã không muốn hiểu, cô ngược lại càng cười khinh thường : " Bù đắp? Anh dùng cái gì để bù đắp đây?". Đã nhiều năm trôi qua liệu còn có thể

quay về lúc bắt đầu sao? Những giọt nước mắt của cô có thể lấy lại được không? Trước kia cô còn tưởng trên đời có thứ gương vỡ lại lành, nhưng khi trải qua mới phát hiện tất cả chỉ là ti vi báo đài lừa dối mình mà thôi. Đã qua chính là đã qua, mọi thứ đều sẽ không còn động lại gì cả, cho dù đã từng thề non hẹn biển ra sao thì cũng tan biến hết thấy mà thôi.

Thần sắc của anh rất ôn nhu, thật chậm rãi nói : " Em muốn anh dùng cách gì thì anh sẽ dùng cách đó ". Nghe được câu trả lời của anh cô chỉ đáp lại bằng một nụ cười. Không nói ra nhưng anh vẫn cảm nhận được nỗi đau ẩn chứa đằng sau nụ cười đó của cô, có một loại thương đau không nói nên lời, nó mang theo cả mùa đông lạnh lẽo vào đó.

Cô chậm rãi nói với anh : "Không cần làm gì cả. Tất cả đều đã trôi qua rồi. Chúng ta không cần nhắc lại những chuyện không vui đó nữa ". Ngày mới rồi cũng sẽ đến, cho dù bạn đau đớn thế nào thì cũng không thể đau thiếu một ngày, cũng không vì bạn vui vẻ mà có thể vui thêm một ngày. Cô nhìn anh, trên môi là một nụ cười sáng lạn, làm cho anh không thể nghĩ gì thêm, nói : " Ngày mai buổi chiều tan tầm hãy tới đón em, chúng ta đi nhà trẻ ".

Khỏe mới anh bỗng kéo thành nụ cười, nhanh chóng đáp : " Được ". Cô ngẩng đầu nhìn, nhún vai nói : " Giờ đã khuya rồi, em không tiễn nữa ". Anh nói : " Em đi ngủ sớm một chút đi ", lời nói ôn nhu như hỏi hai người còn yêu nhau.

Anh trở về nhà rất chậm nhưng một chút cũng không buồn ngủ. Vài phút sau anh bấm điện gọi cho Đường Hân Đông, phòng chừng hán ta còn đang mãi mê giữa con vui, mãi một lúc mới bắt máy. Kết quả điện thoại vừa thông thì chỉ thấy Đường Hân Đông đầu kia tức giận nói : " Ngón Bách Nghiêu, mặt trời đã muốn mọc đằng tây hay sao? Cậu thế nhưng còn nhớ đến tôi sao? ".

Anh khẽ cười : " Làm sao thế? Làm gì đã chọc cậu rồi? ", nghe giọng bạn thì có vẻ dường như hán ta rất muốn tìm ai đó đánh nhau thì phải. Phòng chừng tám phần là đã gặp chuyện bất mãn đây mà! Vẫn hướng giọng trêu đùa, anh nói : " Sao không tìm chỗ mà phát tiết? Tìm một vài cô gái chẳng hạn? Sao lại nhắm vào tôi? "

Đường Hân Đông hừ một tiếng rồi lạnh lùng nói : " Cậu muốn chết phải không? Đến Thượng Hải lâu như vậy rồi mà cũng không hề báo một tiếng nào cả. Nếu không phải hôm kia nói chuyện với Lư Dịch Hằng thì tôi vẫn còn chưa biết cậu đã di chuyển địa bàn đây chứ! ". Nguyên lai là tên tiểu tử này vẫn còn tức giận, anh bật cười : " Cậu trách tôi là chưa có đếm thăm cậu sao? Tốt thôi, tôi sẽ sắp xếp thời gian để đến nhận tội với cậu, thế được chứ? "

Đường Hân Đông nghe anh nói thế thì trong lòng cũng có điểm vừa lòng, ngáp một cái rồi nói : " Có chuyện gì thì nói mau đi. Rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì? Cậu đúng là không biết quan tâm đến ai mà, nửa đêm nửa hôm còn gọi điện đến đánh thức người khác, nhìn thử đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ? ".

Ngón Bách Nghiêu vẫn không dừng trêu chọc, bật cười nói : " Tiểu tử này đôi tính nết rồi hay sao? Chẳng phải mọi khi không phải cậu ăn chơi đến hừng đông mới chịu ngừng ah? Hiện giờ mới chưa có đến bình minh, việc gì phải nổi nóng thế? ". Đường Hân Đông lại ngáp trong điện thoại nói : " Hôm nay cậu đến đi. Giờ tôi gác máy đây ".

Anh có hơi giật mình, tay vẫn nắm điện thoại rồi chỉ nghe thấy những tiếng Tutt dài truyền lại. Tên này hôm nay thực sự có vấn đề rồi. Nhưng tay vừa buông điện thoại xuống anh mới nghĩ có khi nào mình mới là kẻ có vấn đề? Nửa đêm nửa hôm đi gọi điện quấy rầy bạn thân, nếu không phải do hán ta cúp điện thoại nhanh quá có khi anh đã kể chuyện mình cho hán nghe rồi cũng nên.

Không hiểu vì sao nhưng lúc này đây trong lòng anh dâng lên một nỗi xúc động khó nói. Anh hận không thể gọi điện cho từng người bạn để nói rằng mình đã được làm cha! Mà quan trọng là phải nói với Lư Dịch Hằng rằng đứa bé nằm trong bụng cô mà anh ta đựng phải lại chính là con anh! Đây quả là tin tức động trời. Con của anh ước chừng phải lớn hơn con hán 3 tuổi. Cứ nghĩ đến cái bộ dáng ngày ngày điều võ dương oai của Lư Dịch Hằng mà anh lại lại cảm thấy hưng phấn. Để xem sau này Lư Dịch Hằng có dám đứng trước mặt anh mà nói : " Hừ, bạn thân ah, cậu có làm gì cũng không thể nào đuổi kịp tôi đâu! ".

Cô vừa đến văn phòng thì thư ký Mandy liền tiến vào, trên tay cầm một vài thứ nói : " Ông tiểu thư, đây là bữa sáng của cô! ". Cô có chút ngây người, sau đó đáp nhanh : " Thật cảm ơn! ". Mandy quả là một cô thư ký tốt, nhưng chưa từng thấy cô ấy chuẩn bị đồ ăn cho cô?. Mandy tựa hồ như đã nhìn ra nghi hoặc của cô, cười giải thích : " Là có vị tiên sinh đến giao cho tôi rồi dặn dò là sáng thì đưa cho cô ". Ông Thủy Mạt gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Trên bàn cô đang đặt một cái bình có một màu trắng ngà, nắp màu hồng nhạt phối hợp với nhau đem lại cảm giác rất thoải mái. Ở ngoài mặt còn có in hình một vài bông hoa anh đào nở rộ.

Cô cảm giác cái bình này có điểm quen mắt, nhưng cũng không để tâm nhiều, tay nhanh chóng mở những tập văn kiện do Mandy mang đến. Tự dưng trong đầu cô gọi lên một hình ảnh, cô nhớ rõ ngày đó anh cũng mang tổ yến đến cho cô, cũng dùng 1 cái bình, kiểu dáng và màu sắc giống nhau y hệt.

Chần chừ rồi cô vươn tay với lấy cái bình, mở nắp ra, bên trong tỏa ra một hương vị thơm phức của cháo tổ yến. Cái này người bình thường sao có thể mua mà ăn sáng được chứ? Đến lúc này đây thì cô cũng đoán được vị tiên sinh kia chính là anh. Một hồi lâu sau, cô hít vào một hơi rồi đóng cái nắp lại, đem đặt ở một góc rất xa trên bàn.

Nhưng cho dù làm thế thì chỉ cần ngẩng đầu lên là cô lại nhìn thấy nó, trong lòng cảm thấy thực phiền chán. Cô ấn nút trên điện thoại rồi nói : " Mandy, vào đây một lát ". Rất nhanh đã nghe thấy tiếng gõ cửa của Mandy truyền đến, Ông Thủy Mạt chỉ vào cái bình nói : " Tôi đã ăn sáng rồi, cô hỏi những đồng sự khác xem đã có ai chưa ăn sáng thì đưa cho họ ".

Mandy cười đáp : " Tôi biết rồi ", nói một tiếng rồi nhẹ nhàng xoay người bước ra khỏi văn phòng cô. Chưa kịp đóng cửa thì lại nghe thấy tiếng Ông Thủy Mạt truyền đến : " Nếu -- không có ai cả, phiền cô ----- đem đồ đi ". Ngữ khí có chút chần chừ, tựa như lời vừa nói ra không có mấy phần kiên quyết. Mandy thừa dịp đóng cửa để quan sát nét mặt Ông Thủy Mạt lúc này. Chỉ đơn giản thấy cô tay sờ nhẹ lên trán, phảng phất có tâm tình gì đó phức tạp.

Hiệu suất làm việc của anh thực cao, mới chỉ trong buổi sáng mà đã đem tất cả mọi chuyện xử lý tốt, giờ đã đứng dưới văn phòng chờ cô. Anh ngồi trong

xe thì thấy cô, nhưng dường như sắc mặt của cô không được tốt lắm. Anh hỏi cô : " Cháo buổi sáng hợp với khẩu vị của em chứ?", lại nhắc đến cháo khiến tâm tình cô lại buồn bực hơn. Cả một ngày nay cô chẳng giải quyết được gì cả, thì ra sức ảnh hưởng của anh đối với cô vẫn như ngày nào, cả ngày nay cô vô tình hay cố ý cứ nghĩ lại những chuyện trước kia.

Cô trả lời : " Cảm ơn, nhưng lần sau anh không cần làm như vậy". Anh quay nghiêng sang nhìn cô, da mặt trắng bóc nhưng tựa như chẳng có chút sức sống gì cả. Từ ngày gặp lại không hiểu sao cô lại gầy như vậy, mãi cho đến khi có kết quả từ thăm từ tư thì anh mới biết năm đó vì sinh con mà cô mất quá nhiều máu, thiếu chút nữa thì gặp nguy kịch. Cô sẽ không thể sinh thêm con được nữa.

Tay anh bất chợt cảm thấy run rẩy, cũng giống với khi anh cầm trong tay tập báo cáo đó. Đó là một loại cảm giác bất lực vô cùng. Nếu khi ấy anh đứng quá cao ngạo, nếu sau khi trở về anh có thể hỏi thăm chút tình hình của cô, nếu anh quay lại California -- nếu --- chỉ cần một chữ nếu này xảy ra thì bây giờ đã khác.

Nhưng trên đời này không có chữ nếu đó, cũng không có cơ hội quay đầu làm lại, cho nên anh chỉ có thể bất lực nhìn vào những dòng chữ vô tình trên báo cáo. Anh muốn, muốn đến kinh khủng đem cô ôm chặt trong lòng anh, chỉ như vậy mới có thể tránh được những tổn thương sẽ đến với cô. Chỉ là giờ phút này anh không có dũng khí làm việc đó, đối mặt với cô anh luôn cảm giác sợ hãi, sợ khiến cô không vui, sợ cô sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa ---

Anh biết cô sợ anh sẽ giành quyền nuôi con, cô từng nói : " Bách Nghiêu, Sầm tiểu thư xinh đẹp như vậy. Sau này anh sẽ có rất nhiều những đứa con xinh đẹp như cô ấy". Trong lời nói, trong ánh mắt của cô anh nhìn thấy những tia hy vọng nhỏ nhoi. Chỉ là cô không biết mà thôi, cả đời này anh không muốn có nhiều đứa con như thế. Đời này anh với cô giống nhau, sẽ chỉ có một đứa con duy nhất của hai người mà thôi. Làm sao anh có thể bỏ cô được?

" Tiếp qua một cái giao lộ rồi hướng ---", cô sợ anh không biết đường nên liên tục chỉ cho anh. Đường ở Thượng Hải này rất khó đi, vừa rẽ nhầm hướng một cái là mất cả ngày để tìm cách quay lại ngay. Anh bỗng nói : " Rẽ trái". Quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt kiên định mà đanh thép : " Anh biết". Cô không biết là chiều nào anh cũng đi đến chỗ đó, chỉ là không nhìn được con, nhưng chỉ cần nhìn nơi đó sẽ đem lại cho anh một cảm giác an ủi. Cho nên đường xá khu này anh thực đã quá quen thuộc.

Hai người đến sớm nên không phải xếp hàng quá dài chờ đợi. Xe ngừng lúc này cô mới nói : " Còn mười phút nữa mới tan học. Chúng ta cứ chờ đã". Đã từng trăm lần nghĩ đến cảnh hai cha con anh gặp nhau, nhưng giờ hiện thực ở trước mắt, cô ngược lại thần nhiên không ngờ.

Chỉ có mỗi anh là cảm giác khó khăn, thực sự quá khó khăn. Ngồi không yên mà đứng cũng không xong. Trong tay anh kẹp điều thuốc, làm thế nào mà châm mãi không xong. Cô cảm nhận được anh hôm nay có gì đó khác thường, chỉ là trầm mặc không nói gì cả. Điều thuốc vừa được châm thì trong xe bỗng tràn ngập mùi nhàn nhạt của nó, nếu lưu lại mùi thì không tốt cho con nên anh bước ra ngoài.

Cô bỗng nhiên cảm giác xúc động, nở một nụ cười nhẹ nhàng. Anh có vẻ cũng hơi khoa trương quá thì phải, theo cô thì anh chưa từng có cái bộ dạng này, đầy chật vật khó sở. Chỉ đơn giản là hai người đi đón con thôi mà, nhưng điều này cũng chứng tỏ anh thực sự rất coi trọng đứa bé này. Vì thế mà khiến cô càng cảm thấy bất an cùng lo sợ, có phải hay không anh muốn cùng cô tranh giành đứa bé?

Bé con vừa nhìn thấy mẹ liền cười tít cả mắt, tay chân vẫy loạn xạ cả lên, chạy cả ra khỏi hàng ngũ đang xếp, nói : " Mẹ! Mẹ!". Cô nở một nụ cười rục rịch, giang tay ôm lấy con. Theo thói con, bé con liền được thể nhào lên cả người cô, tựa như con gấu con đáng yêu ôm lấy cô : " Mẹ! Mẹ!".

"Ồ trường con có nghe lời cô giáo không đấy?", cô bế con lên, xem ra ngày càng nặng rồi đấy. Khi vừa mới sinh con thực gầy yếu, chỉ như một con mèo con. Bé con tựa đầu vào vai mẹ, không ngừng cọ cọ, trả lời : " Có ạ. Cô giáo còn thưởng cho con nữa".

Cô nhẹ nhàng cười hỏi : " Thường cho con cái gì thế?". Bé con trong ngực cô trả lời đầy kiêu hãnh : " Con được thưởng hẳn 5 viên bi nhé". Vừa nói xong bé đã muốn giãy xuống : " Để con tìm cho mẹ xem". Cô nói mà tràn ngập ý cười : " Về nhà rồi chúng ta cùng xem", bé con ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Bỗng nhiên lúc này bé con liền ghé tai mẹ, thì thầm nhỏ to : " Mẹ, mẹ có phát hiện ra ở đằng sau có một người rất kỳ lạ không? Từ này giờ cứ nhìn mẹ con mình!". Cô chỉ cười, không cần xoay người cũng biết người đó là ai. Nhẹ nhàng giải thích cho con : " Có phải là cái chú mặc đồ tây không hả nhóc con? Đây là bạn mẹ đấy, hôm nay mẹ ngồi nhờ xe chú ý để đón con đấy".

Bé con hiểu được rồi gật đầu, quay đầu ra sau hướng Ngôn Bách Nghiêu mà cười ngọt ngào, vẫy tay chào hỏi : " Chào chú, cháu là Uông Gia Hiên ạ". Nụ cười lộ lên như thế của bé con giống y hệt với cô, như vàng trắng vậy. Ngôn Bách Nghiêu cười đáp lại, với tay nắm lấy tay bé con nhưng vì có chút khản trương nên sợ mình sẽ làm đau con, thật sự phải thật cẩn thận, giống như nắm trong tay giờ là bảo bối trân quý nhất đời anh vậy. Nụ cười không tự chủ mà cũng thật rục rờ.

Thời điểm anh phát hiện mình có một đứa con đã muốn sướng đến phát điên. Sau khi nghe được tin đó mà tận đến nửa đêm, trong giấc mộng mà vẫn muốn nửa tin nửa ngờ. Nhưng giờ phút này anh mới chính thức cảm nhận niềm vui sướng đó một cách toàn vẹn, đứa bé này là sự dung hòa giữa anh và cô, có những nét của cô nhưng cũng có nét của anh, thật sự là một việc khiến con người ta phải sửng sốt! Từng nghĩ rằng cuộc đời này anh với cô sẽ chẳng còn liên quan gì đến nhau nữa, nhưng ai đoán được chữ ngờ, giờ đây sự tồn tại của đứa bé này là sợi dây liên kết mạnh mẽ nhất giữa anh và cô.

Bé con thực đáng yêu, bé bé xinh xinh, tựa như thiên sứ của anh vậy. Lòng anh bỗng cảm giác thực xúc động, lại có điểm rối loạn, hướng Thủy Mạt anh cười hỏi : " Để cho anh bế bé được không?".

Còn cách xe vài chục bước đi bộ, cô quay đầu sang trưng cầu ý kiến của bé con : " Để cho chú bế con được không? Tay mẹ hơi mỏi", bé con trong lòng cô chỉ lắc lắc cái đầu của mình. Rốt cuộc thì nó vẫn chỉ quán quýt lấy mẹ mà thôi; cô quay nhìn anh ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Ngôn Bách Nghiêu vẫn không buông ý định, giọng nói đầy mê hoặc : " Bé con ngoan, tay mẹ đau rồi để chú bế được không? Chú thật sự khỏe lắm đấy!", bé con dường như đã động lòng, anh lại tiếp tục : " Hơn nữa chú còn có thể bế con thật cao, thật cao ý, như thế kia kìa --", anh nói xong liền chỉ

vào một cặp vợ chồng bên cạnh, ông bố đang bế đứa bé gái trên bả vai, bé gái kia thật sự đang cười thực ngọt ngào.

Bé con đã thật sự bị tác động bởi anh, không có cự tuyệt lại mà để mặc anh ôm bé vào lòng. Thân thể nhỏ bé và rất mềm mại, lại thoang thoang mùi sữa, thật sự khiến anh xúc động không thôi. Anh nhẹ nhàng ôm con, rất sợ mình sẽ làm con đau. Đây là con anh, đứa bé này chính là con anh. Thật bé nhỏ nhưng cũng thật thần kỳ! Nhưng sao nó lại bé nhỏ thế này, không đủ tháng đã phải sinh non.

Cô cầm cặp sách của con trong tay, nghiêng đầu nhìn cha con bọn họ đang đi bên cạnh. Lúc này anh bỗng quay đầu, ôn nhu nói : " Cảm ơn em". Từng làn gió nhẹ nhàng thổi qua, lẫn trong tiếng gió là những tiếng cười đùa của bọn trẻ vừa tan trường. Cô bỗng cảm thấy ngơ ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Bé con tâm tư vẫn như lần nước trong, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tình cảm của mọi người. Tuy mới gặp Ngôn Bách Nghiêu nhưng đã nhanh chóng thân thiết với anh.

Đến lúc xuống xe, Ngôn Bách Nghiêu vừa mới mở cửa xe ra thì bé con đã giơ hai tay bé nhỏ của mình ra, chờ được anh ôm. Một nụ cười ngây thơ đáng yêu xuất hiện trên môi bé, nói với anh : " Để con cho chú xem những ngôi sao mới của con nhé, có hẳn 5 ngôi sao cơ!". Bé vừa nói vừa khoa tay múa chân thể hiện, thật sự thấy rất tự hào vì phần thưởng của mình. Ngôn Bách Nghiêu cảm thấy thật sự yêu chết mất cử chỉ của bé, liền đặt lên trán một cái thơm nhẹ, nói : " Được".

Bé con kéo anh đến phòng chơi của mình, căn phòng tuy không lớn nhưng lại đầy ắp những món đồ chơi thú vị, được sắp xếp rất có thứ tự, Xen ra Ưông Thủy Mạt thật sự rất cưng chiều con. Vừa vào đến phòng bé đã bắt đầu lục khắp cặp sách của mình, tìm tìm kiếm kiếm. Ánh mắt không tự chủ mà cong cong hình lưỡi liềm, lóe lên những tia sáng tinh tinh. Bàn tay bé nhỏ chìa ra trước mặt Ngôn Bách Nghiêu nói : " Chú xem đây, đây là ngôi sao của con đây. Cô giáo nói con rất thông minh nhé".

Ngôn Bách Nghiêu cũng không che giấu sự khen thưởng của mình : " Gia Hiên của chúng ta thật lợi hại đây!". Anh chăm chú nhìn những ngôi sao trong cái hòm nhỏ, bên trong thật sự có rất nhiều loại, kinh ngạc hỏi con : " Vì sao con toàn để ngôi sao trong hòm thế?". Những ngôi sao trong hòm thật sự rất đẹp, đủ mọi loại màu sắc thu hút ánh nhìn của người khác. Bé con quay đầu nhìn anh, tủm tỉm cười : " Con muốn bắt chúng rồi đưa cho mẹ!". Một mặt nói một mặt lấy ra trong cặp sách một chiếc thiệp được làm thủ công : " Còn có cái này nữa, sinh nhật mẹ sắp đến rồi".

Anh biết còn chưa đến 2 tuần nữa là tới sinh nhật cô. Trước kia khi hai người còn ở chung thì mỗi dịp sinh nhật chỉ bày biện ăn uống hơn ngày thường 1 chút mà thôi, cô vốn tính luôn tiết kiệm.

Thiệp bé làm chỉ dùng loại giấy bình thường, dùng giấy gấp thành, có màu lam khá bắt mắt. Trên tấm thiệp là một bức tranh do chính bé vẽ, do tay còn non yếu nên những nét vẽ vẫn nguệch ngoạc, nhưng nhìn ra được đó là 1 bức tranh vẽ 3 bông hoa hướng dương dưới 1 gốc cây lớn. Màu sắc trong có vẻ hơi kỳ lạ, có vàng có tím, lại có cả hồng.

Bé con không vì thế mà giảm bớt kiêu ngạo với tác phẩm của chính mình, hướng anh giải thích rõ ràng : " Đây là ông ngoại, đây là mẹ, còn đây là con". Không có một từ nào nói đến cha. Đứa bé này có lẽ vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của từ "cha", cũng có thể hiện giờ nó vẫn rất vui vẻ nên không có dành quan tâm đến "người cha", có hay không cũng không khác nhau. Ngôn Bách Nghiêu không nói gì những đầy lòng bỗng cảm thấy rất cô đơn. Anh nhìn đứa bé, nhưng không sao cất nổi lên lời, " Cha là cha con đây". Loại cảm thụ này không phải ai cũng có thể lĩnh hội.

Ánh mắt anh chứa đầy áy náy, vẫn nói cỏ vũ con : " Bức tranh của Gia Hiên thực đẹp", sau đó ôn nhu hỏi : " Đến sinh nhật chú, Gia Hiên cũng vẽ tặng chú một bức như thế này có được không?".

Bé con gật đầu thật mạnh tỏ sự đồng ý. Bé chính là rất thích chú này nha, cảm thấy chú rất thân thiết, lại còn có thể cùng bé nói chuyện, đưa bé đặt lên vai thật cao cao -- Ngôn Bách Nghiêu vờn tay giơ ngón út ra : " Chúng ta ngoắc ngoắc, một trăm năm không được thay đổi". Bé con cũng phối hợp thật tốt với anh, giơ ngón út bé xíu của mình ra ngoắc tay anh, nói : " Một trăm năm cũng không thay đổi". Một lát sau, tự dưng nghĩ đến chuyện gì mà bé ghé đầu vào tai anh thì thầm nói : " Nhưng chú không được nói cho mẹ biết nhé!".

Nghe vậy anh cười rất vui vẻ, liên tục gật đầu : " Được! Chú cam đoan là sẽ không nói". Xem ra đứa bé này thật sự có năng khiếu chinh phục mọi người, bé như vậy nhưng đã biết cách tạo được sự bất ngờ. Bé con thực vừa lòng với biểu hiện của anh, ngừng đầu nói tiếp : " Lần trước là sinh nhật của chú Mộ Thiên, con cũng có vẽ cho chú í một bức. Chú í cũng thật sự rất thích tranh của con".

Chú Mộ Thiên? Ngôn Bách Nghiêu chợt nhíu mày, nhớ tới lần trước gặp phải Tần Mộ Thiên, không thể tưởng tượng được mức độ quen biết của hai người đã đến thế này. Ngày hôm ấy ở nhà hàng thấy hai người vừa cười vừa nói thực thân mật khiến anh cảm thấy không vui. Hơn nữa Ưông Thủy Mạt còn nhận quà của hắn ta --- cô từ trước đến nay không dễ dàng làm quen với người lạ, huống chi còn nhận quà của người ta.

Anh thử hỏi dò : " Chú Mộ Thiên là ai thế?". Bé con rất nhanh đứng lên, chạy lon ton về phía tủ, kéo ngăn tủ lấy ra một quyển gì đó rồi lại chạy tới bên anh.

"Đây chính là chú Mộ Thiên ---", ảnh chụp rõ ràng chính là Tần Mộ Thiên. Đây là một quyển album, bên trong có vài bức ảnh của bé con chụp cùng hẳn, còn có cả ảnh chụp chung với Ưông Thủy Mạt, ba người cười thực sáng lạn. Nền của bức ảnh có khi là ở Mỹ, cũng có khi ở Thượng Hải.

Anh cười hỏi con : " Chú Mộ Thiên có tốt với con không?". Bé con gật đầu thật mạnh bày tỏ sự đồng ý : " Chú Mộ Thiên rất thích con, mỗi lần gặp đều làm nhiều đồ ăn ngon cho con. Con thích nhất là pizza của chú Mộ Thiên. Còn nữa nhé, chú cũng mua rất nhiều đồ chơi hay cho con ---", nói đến Tần Mộ Thiên là đứa bé này không thể dừng, cứ thao thao bất tuyệt mà nói.

Anh càng nghe càng cảm thấy không vui, nhưng vẫn là nín cười ôn nhu hỏi con : " Về sau chú cũng sẽ đưa con đi chơi thường xuyên, con sẽ cũng quý chú như thế chứ?". Bé con nghe vậy chỉ khẽ xoa đầu, nghiêm túc suy tư một chút, một lúc sau bé đứng lên chạy ra khỏi phòng nhưng không nói gì với anh cả.

Lòng anh cảm thấy một trận mất mát, mình thế này lại muốn tranh giành tình cảm của đứa nhỏ với Tần Mộ Thiên. Anh chỉ biết thở dài, chuẩn bị đứng lên. Bỗng lúc này thấy cái đầu nhỏ của bé con lộ ra ở cửa, nói rất đáng yêu : " Con cũng sẽ thích chứ". Vừa nói xong đầu liền rút vào, giống như là ngượng ngùng vậy. Thật không biết diễn tả thế nào hết được sự đáng yêu này! Ngón Bách Nghiêu bật cười, tâm tư lại trở nên tốt hơn.

Bước vào nhà ăn thấy bé con đang cố hết sức với lên bàn đẩy hộp sữa. Ngón Bách Nghiêu chạy tới, tiếp nhận tay bé nói : " Muốn uống sữa phải không, để chú giúp".

Ưông Thủy Mạt cũng vừa ở trong bếp, mang ra một cái nồi nhỏ, nói : " bé con muốn mời anh uống nước hoa quả", xem ra bé thực thích anh rồi. Có lẽ bởi cùng huyết thống nên bé không có cảm giác xa lạ với anh, mới hơn nửa ngày bên nhau đã trở nên yêu thích anh mất rồi. Theo góc độ tâm lý mà nói thì muốn con phát triển sự nam tính thì tốt nhất vẫn là phải học theo cha.

Anh bật cười hỏi lại : " Phải không?". Bé con dùng cái muỗng nhỏ múc ra từ trong nồi ra rồi đổ vào trong bát, vui vẻ nói : " Thật sự ngon lắm ạ".

Ưông Thủy Mạt thân nhiên nói : " Anh đưa bé đi chơi, em nấu cơm đã". Ngón Bách Nghiêu đang cầm thìa đưa lên miệng cho con uống, nghe thấy vậy liền nói : " Không cần đâu, anh đã gọi điện đặt đồ ăn ở khách sạn rồi, rất nhanh nữa sẽ mang tới". Cô đã bận rộn cả một ngày nên anh không muốn nhìn cô lại phải nấu ăn.

Ưông Thủy Mạt lắc đầu cự tuyệt : " Đồ ăn bên ngoài cho rất nhiều loại gia vị, thật sự không tốt đối với sức khỏe của con". Thực ra thì đồ ăn bên ngoài thường không hợp khẩu vị của con lắm.

Bé con đang ăn rất ngon, cũng nói với anh : " Chú cũng uống đi", biểu hiện rất lễ phép. Cô giáo dục con xem ra rất tốt, bé nhưng đã biết cách cư xử rồi. Anh đưa lên miệng uống một ngụm, vị ngọt vừa phải, mang theo vị sữa nồng đậm, thật sự là rất ngon, khó trách sao bé con lại yêu thích đến vậy.

Nhớ tới đã có lúc anh hồ đồ mà nghĩ cô rồi nói đứa bé là "con riêng", tuy chỉ là vô tình nhưng anh vẫn thấy hối hận. Bây giờ quay sang nhìn con anh cảm thấy xúc động vô cùng. Không thể tưởng tượng được đứa trẻ này lại là con mình. Anh buông thìa xuống, cúi đầu nói rất nhỏ : " Thật xin lỗi con".

Bé con ngừng đầu nhìn anh, đôi mắt to tròn như viên bi ve khẽ chuyển động, miệng vừa mới nuốt xuống rồi nói : " Chú vừa nói gì thế ạ?", bé hình như có nghe thấy chú í nói gì đó thì phải. Ngón Bách Nghiêu lắc đầu, cười nói : " Không có gì đâu, mau ăn đi con. Ăn xong chúng ta sẽ đi mua đồ chơi được chứ? Chú muốn đưa Gia Hiên đi mua đồ chơi đấy".

Trên hành lang lúc này chợt thấy yên lặng lạ thường, cô đẩy cửa phòng chơi thì thấy bé con đang gối lên đùi anh ngủ một cách ngon lành. Ngón Bách Nghiêu thấy cô tiến vào, lấy tay ra dấu im lặng. Cô nhẹ nhàng bước đến gần, âm thanh phát ra thực khẽ : " Con ngủ được bao lâu rồi?". " Vừa mới ngủ thôi!", cô chậm rãi bế con vào lòng, đem lên giường. Lúc này quay sang anh thì thấy thần sắc có phần cứng nhắc.

" Anh làm sao thế?" cô hỏi. Anh cười xấu hổ trả lời : " Hình như là bị tê chân rồi". Bé con chơi chán liền nói mệt, ghé vào đùi anh rồi ngủ ngon lành. Anh sợ đánh thức con nên vẫn cố duy trì một động tác từ lúc này đến giờ, ngay cả thở cũng chẳng dám thở mạnh. Cô ôm bé con ra khỏi lòng anh thì anh vẫn chưa thấy gì, chỉ khi đứng lên mới phát hiện chân đã muốn khụy xuống.

Cô hơi nhíu mày nói : " Em đem con về phòng đã" rồi lặng lẽ xoay người ra cửa. Anh chống tay, từ từ đứng dậy. Đùi phải của anh giờ chẳng còn cảm giác gì cả, tê điện đại, cứ như có hàng ngàn cây kim châm vào vậy.

Cô rất nhanh đã trở lại phòng, tay đỡ lấy người anh nói : " Anh ngồi xuống ghế đi". Khoảng cách giữa hai người lúc này thật gần, anh có thể ngửi được mùi hương trên người cô. Căn phòng được thắp sáng nhờ một ngọn đèn nhỏ, tỏa ra thứ ánh sáng trong trẻo.

Một lúc lâu sau chân anh đã hết tê. Bước từng bước chậm chạp, anh đi về phía phòng bếp, trước mắt là cảnh cô mặc tạp dề đứng bận rộn trong bếp, thực quen thuộc. Trước kia cô cũng rất hay nấu ăn, nhưng anh lúc đấy không hề có để ý đến bao giờ. Lòng bỗng cảm thấy mong lung, nếu mãi mãi như thế này thì tốt.

Tiếng chuông điện thoại bỗng kéo đến đập vỡ sự tĩnh lặng vốn có trong căn phòng nhỏ, cô xoay người lại đụng trúng ánh mắt của anh. Anh bỗng cảm thấy có chút xấu hổ, lấy điện thoại từ trong túi, trên màn hình hiển thị một dãy số nhưng anh không muốn nghe.

Anh đi đến ban công, ấn nút trả lời : " Có chuyện gì thế mẹ?". Mẹ Ngón đầu bên kia nói nhanh : " Anh nói xem tôi tìm anh thì còn chuyện gì nữa?", ngón lửa tức giận đã sớm làm bà muốn phát điên, cứ tưởng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp, ai ngờ tên tiểu tử này lại phá hỏng!

Anh cười một cách khôi hài : " Chuyện của mẹ muốn con đoán thế nào đây?". Xem ra Sầm gia đã tới tận nhà anh rồi. Anh hơi nhíu mày, xưa nay vốn không muốn làm cho cha mẹ lo lắng. Có lẽ anh đã quá mức kỳ vọng vào Sầm Lạc Ly rồi!

Mẹ Ngôn nói thẳng ra : " Hôm nay Sầm phu nhân đến tận cửa tìm, nói muốn đem chuyện hôn sự ra bàn luận. Vốn năm trước là đã có thể tiến hành hôn lễ, bên họ cũng không muốn kéo dài thêm. Có vài câu nhưng mẹ cảm thấy không được bình thường cho lắm. Bà ta cứ áp a áp ứng. Con nói cho mẹ xem thực ra Sầm Lạc Ly là người thế nào?".

Anh thần nhiên trả lời : " Không có gì cả, con với Sầm Lạc Ly sẽ hủy bỏ cuộc hôn nhân này". " Cái gì???", âm thanh của mẹ Ngôn không tự chủ mà kéo lên vài quãng. Anh hiểu tính mẹ mình, những chuyện này mà nói thì không thể dứt được, anh nói nhanh : " Tuần sau về nhà con sẽ nói".

Cuối cùng thì chuyện giữa anh và Sầm Lạc Ly không thể kết thúc êm đẹp như anh muốn. Cô ta từ đầu đến cuối không lộ mặt nhưng mẹ cô ta thì biểu hiện lập trường vô cùng rõ ràng : " Hôn sự của hai nhà đã có quá nhiều người biết. Nay lại tùy tiện hủy hôn đối với thanh danh của hai bên sẽ ảnh hưởng không ít. Hai đứa nhỏ này nói chia tay là chia tay, cũng là hành động quá thiếu lý trí, thật sự khiến cha mẹ phải khó xử. Trước hết vẫn nên để cho hai đứa có khoảng thời gian yên tĩnh để suy nghĩ rồi nói sau". Những lời mẹ cô ta nói, tuyệt nhiên không sai, thế nên khiến người khác khó mà từ chối.

Ngày đó mẹ Ngôn đã kéo anh đến mà giáo huấn một phen : " Anh ở bên ngoài chơi còn chưa chán sao? Lạc Ly cũng chính là do anh chọn, là chính anh cầu hôn người ta. Đừng nói tôi là mẹ mà bức anh ---", nói một thôi một hồi. Nhưng thế nào mà anh tuyệt nhiên không phản bác, cũng chẳng buồn mở miệng, bà đưa tách trà lên miệng, uống một ngụm rồi mới hỏi : " Cô ta là ai?".

Anh có điểm giật mình nhìn lại mẹ. Mẹ Ngôn lắc đầu nhìn anh : " Hôm trước tôi gọi cho anh chẳng phải nghe thấy tiếng cười phát ra từ điện thoại sao?", thì ra là mẹ anh đã hiểu lầm, tiếng cười đó là của bé yêu. Anh vẫn chỉ cười cười, không giải thích, cảm thấy đây không phải là thời điểm thích hợp.

Con của mình chỉ mình biết. Năm đó để anh sang Mỹ thế nào mà khi trở về liền biến thành người khác? Nụ cười thực hiếm hoi xuất hiện trên môi, thay vào đó là vẻ mặt thường xuyên u uất. Có mấy lần con đi uống rượu về, liên tục gọi tên một người con gái. Bà làm mẹ, sao lại không biết những chuyện này, chẳng qua là bà không muốn nói ra mà thôi. Vài năm trước còn tưởng nó sẽ không bao giờ nói chuyện yêu đương một cách nghiêm túc, nhưng xem ra chuyện năm đó đã sớm khắc cốt ghi tâm rồi.

Anh quay sang, an ủi mẹ : " Mẹ, con đã đánh mất cô ấy một lần, không thể có thêm lần thứ hai mẹ ạ. Cũng không phải là con chơi bời, mẹ cũng biết tính con, đã quyết thì sẽ theo đến cùng. Về Sầm Lạc Ly, con cũng từng thử thích cô ấy, thậm chí nghĩ tới cả việc sẽ yêu thương cô ấy. Nhưng là, mẹ ơi con không có cách nào làm được như thế. Con không thích cô ấy thì làm sao có thể nói chuyện yêu đương? Con thật xin lỗi, giờ con chỉ biết dùng cách khác để bồi thường cho cô ấy mà thôi". Anh biết mình ích kỷ, biết mình có lỗi với Sầm Lạc Ly, nhưng cho dù hai người có kết hôn thì cũng không thể nào có được hạnh phúc viên mãn.

Anh cũng từng nghĩ chuyện của mình với Thủy Mạt là không thể nào cứu vãn, cho dù có yêu sâu bao nhiêu nhưng không thể quay đầu lại. Thế nhưng giờ anh mới biết là còn có bảo bối, mới ngộ ra là trên đời này anh vẫn còn cơ hội với cô. Cơ hội ngàn năm như vậy mấy kẻ có được?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18

Căn phòng lúc này khá yên lặng, chỉ có ánh đèn hắt xuống từ chiếc tủ đầu giường, tỏa ra một thứ ánh sáng thật dễ chịu. Bé con nằm bên cạnh cô, một chút buồn ngủ cũng chẳng thấy, hưng phấn hỏi : " Mẹ, chú Ngôn ngày mai sẽ tới chơi với chúng ta, đúng không? đúng không?".

Cô đang đọc một quyển sách về kiến trúc, nghe con hỏi vậy, liền gấp sách vào, tay nhẹ nhàng đặt trên trán con, nói : " Bé con thích chú đến chơi sao?". Lúc này chỉ thấy ánh mắt bé cười đến híp cả lại, gật đầu thật mạnh : " Thích ạ".

" Có thể nói cho mẹ biết vì sao lại thích chú không?", cô muốn hiểu hơn suy nghĩ của bé con. Bé vuốt vuốt tai, suy nghĩ kỹ hồi lâu rồi mới trả lời cô : " Chú Ngôn khi gặp sẽ mang con lên thật cao, thật cao í, còn chơi điều khiển ô tô với con, chơi đánh trận với con, còn đưa con đi xem cá mập nữa ---", thứ bảy và chủ nhật nào anh cũng đến chơi với con. Bé con đã muốn bị anh làm hư mất rồi, muốn gì cũng đều được cả. Cô mới chỉ hỏi một câu mà con đã nói một tràng dài như vậy rồi. Đáy lòng bỗng cảm thấy ganh tỵ một chút với anh, mấy ngày nay bé con cứ luôn đặt tên anh ở cửa miệng!

" Thế còn chú Mộ Thiên thì sao?", cô lại hỏi vì trước kia bé rất thích Tần Mộ Thiên. Mặt bỗng nhiên đỏ lên, bé con trả lời có chút ngượng ngập : " Con cũng thích chú í". Gần đây bé toàn chơi với chú Ngôn nên tự nhiên sẽ thích chú í nhiều hơn một chút, nhưng vừa nghe mẹ hỏi như vậy thì bé liền cảm thấy có lỗi với chú Mộ Thiên, hình như đã lâu lâu rồi bé chưa nghĩ đến chú í.

" Ngày kia chú Mộ Thiên muốn mời mẹ con mình ăn cơm, con có thích không?", cô kéo chân lại cho con, khẽ nhéo lên cái mũi nhỏ đáng yêu. Bé con gật đầu, ánh mắt tròn trịa đầy ngây thơ nhìn cô.

" Thế con muốn ăn gì nào?", cô giả bộ hỏi con. Bé con khẽ kéo áo ngủ của cô, nói : " Mẹ chúng ta đi ăn KFC đi". Cô vội lắc đầu : " Không cho". Những đồ bé con thích toàn những đồ không có dinh dưỡng. Hai tuần nay lượng đồ ăn nhanh mà con ăn đã vượt quá cả số đồ ăn trong hai tháng mất. Còn không phải tại Ngôn Bách Nghiêu sao? Chỉ cần con thích là anh liền đáp ứng không cần suy nghĩ.

Cô chợt nghĩ đến anh. Anh hiện giờ với ngày xưa quả thực khác nhau rất nhiều. Trước kia trẻ tuổi làm việc gì cũng thường nông nổi bốc bột, nhưng bây giờ ở anh phát ra một loại khí chất trầm ổn, bề ngoài thì lại lạnh lùng lãnh đạm. Nhưng mới chỉ mấy ngày gần gũi ở với con thôi mà lại phảng phất bóng dáng nhiệt huyết của một thời tuổi trẻ, cùng son xe với con mà đùa vui biết bao.

Hiếm khi anh có cơ hội tắm cho anh, nên có một lần hai người đã muốn làm loạn cả cái nhà tắm ra. Kết quả thì anh cũng ướt sạch từ đầu tới chân, cuối cùng vẫn phải tắm một lượt nữa. Cô chỉ biết thờ dài lắc đầu, khước miệng bất giác nở một nụ cười, tuy chỉ là thoáng qua, nhưng lại nở rộ.

"Ngủ thôi bé con. Muộn rồi đấy. Ngủ ngon con nhé!", cô cúi xuống hôn chụt vào gương mặt đáng yêu của con. Bé con mắt đã mơ màng, khẽ nói : " Mẹ cũng ngủ ngon". Cô vừa đưa tay tắt đèn thì điện thoại chợt rung, trong bóng đêm số điện thoại trên màn hình hiện lên rất rõ ràng, là số của anh.

Cô ấn nút trả lời, thanh âm của anh truyền đến : " Đã ngủ chưa?". Cô ngồi hẳn dậy trả lời : " Vừa mới". Ở đầu bên kia anh chợt cười nhẹ, âm thanh rung động truyền tới tai cô, xem chừng tâm tình của anh khá tốt : " Ngày mai chúng ta đưa con đi vườn bách thú nhé? Anh vừa mới tìm hiểu được, con cũng muốn đến xem gấu mèo với hồ sao? Có một vườn bách thú ở phía nam, cũng không xa lắm --"

Cô chần chừ không muốn ngắt lời anh, nhưng rốt cục vẫn phải nói ra : " Thật ngại quá nhưng mai em với con đã có việc rồi". Anh dừng một chút mới hỏi : " Chuyện gì thế?". Anh làm sao không biết ngày mai là sinh nhật của cô, trước đó anh đã lên kế hoạch, ngày mai hai người sẽ mang bé con đi chơi vườn thú rồi đi ăn.

Cô vẫn khách sao nói : " Thật xin lỗi anh", ngay cả lời giải thích cũng tiết kiệm với anh. Cô không phải báo cáo mọi chuyện với anh nhưng chẳng lẽ cô không biết là anh cực kỳ muốn biết sao? Sự lãnh đạm của cô khiến anh không có cơ hội tiếp tục hỏi.

Màn hình máy tính vẫn sáng, anh cảm thấy có phần mất mát. Buồng điện thoại trong tay xuống, tắt máy tính đi. Thế giới đột nhiên biến anh thành kẻ cô đơn.

Trước đây anh chưa từng trải qua cảm giác như thế này, anh trước đây là kẻ luôn lạnh lùng. Nhưng hiện tại sự lạnh lùng đã biến mất khi anh ở chung với bé con. Âm thanh nỉm mại, tiếng cười khanh khách tràn ngập cả căn phòng. Anh thích con, muốn luôn ở bên con, muốn đặt bé con lên vai mình, muốn vòng tay non mềm của con quàng qua cổ mình ôm thật chặt.

Hôm sau không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại đến khu nhà cô, nhưng anh lựa chọn một chỗ đồ kín đáo và kuất tầm nhìn. Rút ra vài điều thuốc, đảo tầm mắt anh bỗng phát hiện ra hai mẹ con cô, hôm nay hai người ăn mặc thật đẹp, tinh thần cô trông cũng rất tốt, trang điểm nhã nhặn, cả người toát lên vẻ mỹ lệ động lòng người. Một tay cô nắm tay bé con, một tay nghe điện thoại.

Một chiếc xe jeep rất nhanh đỗ trước mặt cô. Một người đàn ông mở cửa xe, tuy khoảng cách rất xa nhưng anh vẫn có thể nhận ra người đàn ông kia, là Tần Mộ Thiên. Anh ta ăn vận cũng rất chín chu, khuôn mặt tươi cười đi đến trước mặt bé con, ngồi hẳn xuống cùng trò chuyện. Không biết anh ta nói gì nhưng bé con cười thực vui vẻ, ánh mắt híp lại thành vầng trăng trắng khuyết tràn ngập hưng phấn.

Tay anh bất giác nắm thật chặt, anh thừa nhận là mình đang ghen đến phát điên. Đứa bé là con của anh, sự thân thiết đó đáng lẽ chỉ thuộc về anh mà thôi. Gương mặt tươi cười của Ưông Thủy Mạt càng khiến anh trở nên bấn loạn hơn. Cô làm sao có thể nở nụ cười đó với một người đàn ông khác? Nụ cười thanh nhã như hoa sen chớm nở, làm rung động biết bao nhiêu người đàn ông?

Hôm nay là ngày sinh nhật cô. Cô sẵn sàng cự tuyệt anh nhưng lại đồng ý gặp mặt Tần Mộ Thiên? Tần Mộ Thiên trước kia có cùng học với anh nên tất nhiên cũng có điểm quen thuộc. Là tuýp người tự lực, dựa vào sự cố gắng của bản thân mà đạt được thành quả như ngày hôm nay. Anh thật ra cũng cảm thấy hâm mộ người đàn ông này, có thể tùy ý muốn làm gì cũng được nhưng lại đạt được thành quả lớn như vậy; không giống anh sau khi về nước liền bị cha kéo về tiếp quản công ty. Không phải anh không thích tiếp quản ngân hàng, nhưng chỉ là hy vọng mình có quyền tự do lựa chọn theo ý mình, không phải nghe theo sự sắp xếp của gia đình.

Lúc này Tần Mộ Thiên đang bế bé con lên xe, thắt dây an toàn cho bé. Ưông Thủy Mạt ngồi ở ghế phụ. Xe rất nhanh đã chuyển động, biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Anh nhìn bóng chiếc xe cứ nhỏ dần rồi biến mất hoàn toàn, ngoài đường bao xe qua lại như con thoi, cứ chiếc này rồi lại chiếc khác. Anh cảm thấy trống rỗng, đầu dựa vào ghế xe. Một lúc sau anh mới cầm điện thoại lên, ấn dãy số của cô, những con số quen thuộc dần dần hiện ra không cần phải nghĩ, sau đó đến nút gọi. " Xin chào", giọng cô vang lên qua điện thoại.

" Em đang ở chỗ nào thế?", anh không nhanh không chậm mà hỏi cô. Ngữ khí của cô cũng thực bình thản đáp lại : " Đang ở ngoài". Anh vẫn không muốn buông tha, tiếp tục hỏi : " Đang cùng với bạn bè sao?", đầu kia chỉ có tiếng cười thanh thoát của Ưông Thủy Mạt truyền đến : " Đúng". " Là ai thế?", cô im lặng một hồi lâu rồi mới lên tiếng, giọng nói đầy lãnh đạm : " Không liên quan gì đến anh cả. Nếu không có chuyện gì thì xin cúp máy. Xin chào". Anh không nói gì thêm, còn cô rất nhanh đã đem ngắt cuộc gọi giữa hai người.

Ưông Thủy Mạt nắm tay con bước ra khỏi thang máy, liền thấy anh đứng ở cửa, tựa như thần gác cửa vậy. Bé con nhìn thấy anh lập tức vui vẻ, ôm mồn đồ chơi trong tay chạy tới nói : " Chú Ngón". Ngón Bách Nghiêu cũng mỉm cười nhìn con : " Chú nghĩ tới bé con nên liền đến chơi với con đây".

Anh ngẩng đầu nhìn cô vẫn còn bất động ở trước cửa nói : " Như thế nào? Không muốn mời anh vào nhà sao?". Cô chỉ im lặng, tra chìa khóa vào ổ rồi mở cửa. Giúp con thay giày rồi hỏi : " Con đi tắm luôn chứ?". Bé con đã chơi mệt cả một buổi chiều rồi nên sẽ không từ chối. Vẫn ôm đồ chơi trong tay, giọng mềm mại hỏi cô : " Mẹ ah, có thể bảo chú Ngón tắm cho con được không hả mẹ?"

Cô quay đầu nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô. Rất nhanh cô liền giải thích : " Bé ngoan, chú Ngón còn có việc ---", lời còn chưa nói xong anh đã ngắt, rồi nói : " Chú không có việc gì cả". Cô chợt nhú mày, anh còn chẳng biết cứ khi nào anh tắm cho bé thì cả hai sẽ làm loạn trong nhà tắm sao? Cuối cùng người mệt nhất vẫn là cô, người đi thu dọn tàn cục cho hai kẻ không biết nghĩ kia.

Thật vất vả mới dỗ cho con ngủ, anh buông sách xuống, bước ra phòng khách. Cô đang giúp con sửa soạn lại cặp sách. Bóng lưng cô vẫn như ngày đầu anh nhìn thấy, gầy yếu nhưng đầy tinh tế. Một hồi lâu đứng sau cô anh mới bước lên rồi nói : "Chúng ta cần nói chuyện".

Cô vẫn không quay người lại, thản nhiên nói : " Anh muốn nói chuyện gì?". Cô không cho rằng giữa hai người bọn họ có bất kỳ chuyện gì để nói với nhau cả. Chỉ mong sao anh sẽ không muốn tranh giành quyền nuôi con với cô.

Anh đi tới, tay cầm chiếc cặp sách trong tay cô, bắt cô phải nhìn thẳng vào anh : " Chẳng lẽ chúng ta không thể tiếp tục?". Khoảng cách quá ngắn khiến cô cảm nhận được, hơi thở của anh đầy mùi rượu. Chợt nhũn mảy, cô nhìn anh rồi nói : " Tôi không hiểu lắm ý của anh". Bọn họ thể nào mà còn có thể tiếp tục?

Ngôn Bách Nghiêu đáp lại : " Không cần giả vờ, hãy nói cho anh biết em nghĩ gì!". Cô chỉ bật cười rồi nói : " Thật ngại quá nhưng tôi thật không hiểu anh muốn gì".

Chẳng hiểu tại sao anh lại phát giận với cô. Sáng sớm thì nhìn thấy cô vui vẻ đi chơi với Tần Mộ Thiên, đến tận bây giờ hơn 8h tối mới chịu về nhà, cô không nghĩ ngày mai con còn phải đi nhà trẻ sao? Bây giờ thì còn giả vờ trước mặt anh. Anh nắm chặt tay cô, không có ý muốn buông ra : " Em biết là anh không thể buông em với con được".

Cô cười, nụ cười càng ngày càng kéo dài, thế nhưng trong mắt anh cảm thấy thật khó chịu. " Ý anh là muốn sống cùng tôi với con?". Tim anh đập nhanh hơn, ngực phập phồng, đáp : " Đúng".

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh nói : " Việc này thì không có khả năng. Chẳng phải thế sao?". Sắc mặt anh đanh lại, nhìn không ra cảm xúc trên đó. Nhưng cô vẫn tiếp tục nói : " Là đồ vật trước đây anh không cần, nay bỗng cảm thấy hối tiếc sao? Chẳng phải là thế sao? Là anh, chính anh là người buông tay trước. Không phải sao?". Cô đã từng đợi anh, đợi lâu như vậy, sự chờ đợi kéo dài từ năm này qua năm khác khiến cô không nhớ nổi là mình đã chờ đợi trong bao lâu. Đã từng có lúc cô và bé con là của anh, nhưng anh đâu cần?

Anh vẫn cầm tay cô trong tay mình, giận giữ nói : " Nhưng em trước đó chưa từng nói với anh rằng mình mang thai?". Nụ cười của cô bật ra mang đầy chua xót : " Tôi cách nào mà nói cho anh được? Anh đã cắt đứt mọi liên hệ với tôi, anh không nhớ sao?". Anh biết cách liên hệ với cô, nhưng đến khi về nước cũng không có một lần gặp mặt.

Anh không chống đỡ nổi. Cô liếc mắt nhìn anh rồi giăng tay ra, bước đến trước cửa sổ, ngoài kia ánh đèn đường giao hòa cùng với bóng đêm, như thực như mộng. Ban ngày thì sáng ngời nhưng ban đêm thì thâm sâu như vực. Cô gần từng chữ một : " Lúc trước ấy là anh đã quyết tâm chia tay với tôi". Sự thật này thật lâu sau cô mới biết, vẫn nghĩ rằng anh chỉ muốn làm náo loạn một chút, thật sự là tâm đã quyết.

Anh không biết nói gì ngoài xin lỗi cô. Cô lắc đầu : " Không có gì đúng hay sai cả". Anh từng yêu cô, từng nói muốn ở với cô cả đời -- cô tin tưởng những lời kia là thật, cũng tin anh yêu cô. Nhưng tất cả là số mệnh, thời gian đã bào mòn tất cả.

Cô vẫn quay đầu ra nhìn bên ngoài : " Chỉ là tôi không còn khả năng yêu anh mà thôi". Cô có thể xem anh là bạn bè, nhưng không thể yêu anh được nữa. Cô đã già rồi, không còn như thời trẻ bất chấp mọi chuyện nữa. Chuyện tình cảm phải trải qua thì mới thấu hiểu, cô là như vậy đó. Sau khi trải qua chuyện với anh, cô đã biết cách để tự bảo vệ mình. Thái hiểu được thì mới buông tha được.

Có người từng nói, nam nữ gặp nhau, không phải hối hận vì gặp nhau quá sớm mà là gặp nhau quá muộn. Gặp nhau quá sớm thì không thể hiểu hết được ý nghĩa của tình yêu. Gặp nhau quá muộn thì không hiểu được phải trân trọng đối phương. Anh với cô, chính là một ví dụ minh họa cho chuyện đó! Hai người bọn họ chỉ là gặp lại ở thời điểm không thích hợp mà thôi!

Cô không yêu anh, cô vĩnh viễn không muốn yêu anh. Cô nói từng tiếng vào tai anh, đáy lòng anh cảm thấy thật chua xót. Anh bước nhanh về phía cô, từ phía sau ôm lấy tâm thân gầy gò của cô, dùng sức mà nói : " Nhưng anh yêu em, Thủy Mạt. Anh rất yêu em".

Những giọt lệ nóng từ hốc mắt rơi xuống mặt, xuống cằm, rồi cổ cô. -- " Yêu thì sao?". Hồi lâu sau cô mới nghe thấy âm thanh đầy mơ hồ của mình phát ra. Cô chẳng phải cũng đã từng rất yêu anh đó sao, nhưng anh đã lựa chọn không cần cô. Hiện tại cô cũng lựa chọn sẽ không cần anh!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

ô đắm mình vào trong cảnh đêm rồi quay đầu nhìn anh, thản nhiên nói : " Ngôn Bách Nghiêu, mọi chuyện giữa chúng ta sớm đã trôi vào dĩ vãng rồi. Em đồng ý để anh gặp con vì nghĩ anh dù sao vẫn là cha nó. Em không có quyền cướp đoạt tình cảm cha con anh nhưng những lời anh vừa nói ra thì tuyệt đối không có khả năng hiện thực". Ngày anh đính hôn cô đã đem hy vọng vui dưới đất sâu, tất cả đều thành tro bụi. Cho dù từng vì người ấy mà hy vọng, từng vì người ấy mà vui sướng thì sao chứ, chẳng phải vẫn có chung 1 kết cục sao?

Anh tiến lên từng bước, ôm lấy chiếc cổ thanh tú của cô, đầu đặt trên hõm vai cô, nhẹ nhàng hô hấp, một lát sau mới nói : " Em dám thề rằng em đã không còn chút tình cảm nào với anh không? Nói đi, lấy danh nghĩa của con mà nói rằng em không còn tình cảm với anh". Cô lấy tay mình gạt tay anh xuống, chỉ đáp gọn lòn : " Buông ra---".

Biết cô đang muốn trốn tránh, anh cười nói : " Nếu em thật sự không còn tình cảm với anh thì việc gì phải sợ như thế?". Cô vẫn chỉ đáp lại anh một cách

lạnh lùng : " Anh buông tay ra --".

Anh vẫn trong ngành không chịu buông, rúc vào cổ cô, nói thầm thì : " Anh xin lỗi. Anh hứa sẽ bù đắp thật tốt cho em và con". Lời nói của anh mang theo một hương vị rất đỗi quen thuộc đối với cô. Cả người cô chợt cảm thấy run rẩy, đem tất cả sức lực của mình đẩy mạnh anh ra, giận giữ nói : " Buông ra".

Thấy cô đã tức giận nên anh cũng thận trọng lùi về sau vài bước. Cô lập tức nói : " Con và tôi không cần anh phải bù đắp gì cả. Trước kia không có anh chúng tôi vẫn sống tốt, về sau cũng thế. Huông chi anh lấy gì mà bù đắp đây? Tiền sao? Tôi không cần tiền của anh". Tuy rằng gia đình cô không giàu có như gia đình anh, nhưng cuộc sống chi trả bình thường thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Anh chỉ im lặng còn cô thì hướng tay về hướng cửa, nói : " Mời anh về đi". Anh vẫn không có chuyển động, chỉ đứng im nhìn cô chăm chú, về mặt cô lúc này toát lên một sự lạnh đậm cùng kiên quyết hiếm thấy. Thật lâu sau anh mới đi ra.

Cô biết là anh sẽ không dễ dàng bỏ đi như vậy. Cách đây ba bốn hôm lúc cô vừa mới bước ra từ thang máy thì thấy cửa căn phòng đối diện mở, rồi lại phát hiện anh đang tựa vào nó, giống như là đang chờ cô vậy. Vừa trông thấy cô anh liền mỉm cười rồi hỏi : " Em đã về đấy ah?".

Nhìn thấy anh thì cô thoáng giật mình, nhưng rất nhanh chóng đã lấy lại được bình tĩnh. Dựa vào năng lực của anh thì thiếu gì cách để có được căn phòng đối diện, quả là chuyện nhẹ tựa lông hồng. Cô bước nhanh về phía cửa nhà mình, mở cửa, xoay người, rồi đóng sập nó lại một cách lưu loát, không có liếc mắt đến anh nửa giây.

Vừa vào phòng cô liền gọi điện cho Lục Kiều để nói về chuyện này. Lục Kiều ở đầu bên kia đáp : " Anh ta đã bắt đầu bày binh bố trận rồi đấy, còn cậu thì lại chính là mục tiêu hàng đầu của anh ta, hành động phải cẩn thận nhé", chỉ mỗi một câu như thế không hơn không kém.

Lâu Lục Kiều đưa ra đề nghị của mình : " Thời gian trước tớ từng có nói qua về anh chàng tiến sĩ kia, cậu còn nhớ chứ, chỉ bằng nhân cơ hội này đi gặp mặt người ta đi. Anh ta là người rất gia giáo đấy nhé. Chẳng phải trong tạp chí tình yêu thường nói, để quên đi một cuộc tình thì không có cách nào khác là bắt đầu một cuộc tình mới sao? Thế nào, muốn đi chứ?". Cô chỉ cười khổ đáp : " Chỉ biết nói mình, còn cậu thì sao?".

Lâu Lục Kiều rơi vào trầm lặng một chút rồi đáp lại : " Tớ còn đang định hỏi cậu, tại sao ngày đó anh ta lại xuất hiện ở sân chơi?". Ngày sinh nhật của Thủy Mạt anh ta có hẹn gặp cô ở sân chơi, nói là muốn chơi đùa cùng với bé con.

Uông Thủy Mạt kinh ngạc nói : " Ngày đó cậu đã nhìn thấy anh ta sao?", nghe qua thì là câu hỏi nhưng mang nhiều hàm ý khẳng định trong đó. Cô cũng chỉ vì nghĩ muốn giúp Lục Kiều và Tần Mộ Thiên có cơ hội gặp mặt thôi mà. Đầu bên kia chỉ nghe thấy một tiếng "Hừ" nhỏ của Lục Kiều vọng lại. Nếu không phải ngày đó cô đến nhà Thủy Mạt thì làm sao lại thấy được cảnh cô bạn bước xuống từ trong xe của anh ta? Cô quyết định ngồi lại trong xe, gọi điện cho Thủy Mạt báo rằng mình có việc bận không đến được.

Uông Thủy Mạt thờ dài nói : " Mấy năm gần đây anh ta rất quan tâm chiều chuộng bé con, cậu còn chẳng hiểu anh ta làm thế là vì sao ư? Đừng nói vì mình với anh ta học chung giáo sư đấy nhé!". Tần Mộ Thiên thường sẽ ngẫu nhiên vào các dịp sinh nhật của bé con hoặc của cô mà xuất hiện, làm cho mọi chuyện giống như một cuộc gặp gỡ tình cờ vậy.

Lục Kiều lạnh lùng nói : " Anh ta và tớ đã sớm không còn quan hệ với nhau rồi". Thời trẻ gặp nhau rồi yêu nhau, vì anh ta mà cô cãi nhau với gia đình, vì anh ta mà bỏ trốn --- kết quả thì sao? Lục Kiều lắc mạnh đầu, không muốn nghĩ tiếp.

Uông Thủy Mạt thờ dài, cô không biết trước kia giữa Lục Kiều cùng với Tần Mộ Thiên đã xảy ra chuyện gì mà ly hôn, chỉ biết về sau Tần Mộ Thiên một mình về nước. Sau đó hai người không còn quan hệ gì nữa. Lục Kiều vẫn luôn giữ im lặng, cô cũng không muốn trở thành kẻ quá tò mò, chỉ biết tính cách hai người không hợp. Tuy nói vậy nhưng cô tuyệt đối tin rằng đằng sau còn cả một câu chuyện dài.

Cô nói : " Lục Kiều, có lẽ cậu cũng nên bắt đầu lại đi thôi". Nghe vậy Lục Kiều chỉ cười đáp : " Cậu vẫn nên cẩn thận con sói bên cạnh mình đi. Còn mình ah, vẫn chỉ muốn tự chăm sóc cho bản thân thôi".

Lục Kiều muốn tài có tài, muốn tướng mạo có tướng mạo, đáng người đẹp, khí chất sang trọng, tự nhiên sẽ có vô số kẻ theo đuổi. Nhưng từ khi bỏ Tần Mộ Thiên đến nay cô ấy vẫn chưa từng thật lòng quan tâm tới tình yêu. Chưa kịp bắt đầu, chưa có phát triển gì đã vội bỏ cuộc.

Sáng sớm hôm sau vừa rời giường cô liền nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô lười biếng không muốn ra mở, không cần đoán cũng biết đó là ai.

Quả nhiên trên tay anh đang cầm một cái khay, một tay nhiệt tình gõ cửa. Cô ra mở, lãnh đạm nói : " Ngón tiên sinh, mới sớm như vậy mà đã đến tìm tôi. Xin hỏi có việc gì không?".

Anh giữ tư thế ung dung, khóe miệng như cười, đối với giọng điệu lạnh lùng của cô dường như không để bụng, bưng cái khay lên trước mặt cô, nói : " Bữa sáng của em". Cô chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt vẫn không thay đổi : " Cảm ơn nhưng tôi không cần". Thời gian qua có thiên vị đàn ông, sau nhiều năm như vậy nhưng anh trông vẫn chẳng khác xưa mấy.

Tay anh vẫn giữ nguyên tư thế đưa ra trước mặt cô, không hề di chuyển. Cô lui về sau, xoay mình, đóng cửa lại.

Ngày hôm sau lặp lại cảnh của ngày hôm trước.

Rồi ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, vẫn thế.

Đến ngày thứ tám, cô lẳng lặng nhìn anh, đưa tay ra nhận cái khay, xoay người về phòng. Mỗi anh nở một nụ cười, cùng tiến vào phòng với cô, lúc này thấy cô đem cháo rót vào bát của mình, xoay người giao khay ra trước mặt anh, nói : " Cảm ơn bữa sáng của anh". Anh ngẩng người ra một chút, con mắt

đôi theo bóng dáng cô bước vào phòng ngủ.

Ngày hôm đó cô có việc phải ra công trường thi công, vòng vo xem xét một hồi đã đến quá chiều, ấn điện thoại gọi điện báo với Mandy rằng cô sẽ không quay trở lại công ty nữa. Đem xe vào gara, ấn thang máy, khi cửa thang máy vừa mở thì cô thấy ở trong là một bác gái tầm 50 tuổi tay xách đủ các thứ đang loay hoay tìm cách ấn. Bác gái vừa nhìn thấy cô thì nở một nụ cười hiền hòa. Cô khách khí nói : " Bác ah, để cháu giúp". Nói xong liền đưa cô cầm hộ vài túi hoa quả. Thang máy chậm rãi đi lên, cô lơ đãng nhìn bảng hiệu thang máy thấy chỉ có tầng 15 báo sáng, quay đầu sang hỏi : " Bác ở tầng nào thế ạ?".

Bác gái thân mật trả lời : " Bác ở tầng 15". Cô giật mình, không nói gì cả. Thấy cô hỏi thế bác ta liền nói : " Cháu cũng ở tầng 15 sao?". Cô gật nhẹ đầu tỏ sự đồng ý, bác gái tiếp tục nói : " Thiếu gia nhà chúng tôi cũng là ở tầng 15".

Nghe đến đây là cô hiểu, nguyên lai người này là giúp việc của anh. Nhưng cách dùng từ khá lạ, thời đại này rồi mà bác ấy vẫn dùng từ " thiếu gia". Bác gái gặp được người nên nói thao thao bất tuyệt : " Nói đến thiếu gia nhà chúng tôi cũng thật lạ, có nhà đẳng hoàng mà lại muốn chuyển đến đây ở. Nhưng ngay cả trang trí lại phòng cũng chẳng buồn làm --".

Thang máy kêu đình một tiếng. Cô giơ tay mời bác gái bước ra trước rồi đưa túi hoa quả trả lại, nói : " Chào bác". Bà Vương đối với cô ấn tượng rất tốt, liền tục cười nói : " Chào cháu".

Chờ Ngôn Bách Nghiêu trở về, bà Vương hớn hờ kể chuyện : " Thiếu gia, ta đã hiểu vì sao cậu lại chuyển đến đây rồi". Ngôn Bách Nghiêu hỏi lại : " Vì sao thế?".

Bà Vương lấy tay ấn lên trán anh rồi nói : " Ta vừa đi lên thì gặp được một vị tiểu thư, vừa nhìn là biết người gia giáo lễ phép, đã thế còn thực xinh nữa chứ. Nói cho ta biết có phải cậu vì muốn theo đuổi cô ấy mà chuyển đến đây không?". Ngôn Bách Nghiêu chỉ cười cười đáp lại, tay mở tủ lạnh lấy ra 1 chai nước.

Bà Vương là người đã nhìn anh lớn lên từ khi còn nhỏ, lại nói : " Cho dù không phải thì ta cũng biết cậu chuyển đến đây chắc hẳn là có nguyên nhân". Một tay rửa rau, miệng vẫn nói tiếp : " Chiều nào ta cũng đến đây nấu cháo tổ yến, đừng nói với ta rằng là để cho cậu ăn đấy chứ?". Nhớ đến cháo tổ yến thì anh không cười nổi nữa.

Trách không được vì sao thời gian trước phu nhân gọi điện nói với bà rằng thiếu gia muốn giải trừ hôn ước với Sầm tiểu thư, còn hỏi bà có phải đã phát sinh chuyện gì hay không? Có vẻ lần này thiếu gia là thật tâm, so với hồi còn qua lại với Sầm tiểu thư thì thật gấp mấy lần. Bà cũng từng gặp qua Sầm Lạc Ly vài lần, cảm giác là không thích cũng không ghét, chỉ cảm thấy cô ta là một người cao ngạo. Nhưng những kẻ có tiền như thế mấy người lại không cao ngạo? Để ý kỹ thì thiếu gia đối xử với cô ta dường như rất thân thiện, không có lấy chút thành ý thân thiện nào cả. Còn bây giờ ngày nào cũng bảo bà đi nấu cháo tổ yến, quả là bất đồng.

Cô đang ở trong thư phòng đọc tài liệu, bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa. Có chút miễn cưỡng đi ra mở cửa liền thấy anh đang đứng trước nhà mình, quanh co một chút rồi nói : " Cho anh, cho anh -- mượn chai tương". Cô thân thiện nhìn quét qua vẻ phía anh rồi xoay người đi vào phòng bếp. Vài giây trôi qua, cô đứng trước mặt anh rồi đưa cho anh chai tương, nói : " Ngón tiên sinh, anh có cần thêm muối, dấm hay gia vị...thì nói luôn đi. Tôi còn rất nhiều việc".

Lúc này trên mặt anh thoáng ửng hồng, thấy cô chuẩn bị đóng cửa thì anh vội nói : " Được rồi. Anh thừa nhận rằng chai tương này chỉ là cái cớ. Thật ra anh muốn mời em qua nhà ăn cơm". Cô quay đầu đáp : " Cảm ơn nhưng tôi không còn là trẻ con nữa, tự biết chăm sóc mình".

Anh vẫn giữ cửa, không cho cô đóng lại, nói : " Em định mãi mãi trốn tránh anh sao?". Cô cười khở sở đáp lại : " Tôi tránh anh lúc nào?". Mỗi ngày anh ta bấm chuông chẳng phải cô đều ra mở cửa hay sao? thế nào mà lại biến thành trốn tránh?

" Vậy vì sao em không muốn sang nhà anh?". Cô vẫn giữ nụ cười nhạt trên môi nhưng nét mặt bỗng nghiêm lại : " Anh có quyền mời thì tôi cũng có quyền từ chối, đúng không?". Sắc mặt anh bỗng trầm hẳn xuống.

Bà Vương từ trong nhà bước ra, nhìn thấy cô liền cười nói : " Chào cô". Cô nghiêng đầu, cũng cười đáp lại. Bà Vương liền nói : " Thì ra cô là hàng xóm của thiếu gia nhà chúng tôi. Tôi vừa nấu nấu xong bữa tối, cô qua ăn cho vui". Cô biết thừa bà ấy nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người, quyết ra tay hỗ trợ cho thiếu gia nhà mình.

Cô vẫn cười nhưng lúc đầu cự tuyệt : " Không cần đâu ạ, cháu sẽ ăn ở nhà". Bà Vương vừa bước tới trước mặt cô, cười nói thân thiết : " Lại đây nào, cùng nhau ăn mới vui chứ. Vừa rồi tôi còn không biết làm thế nào để cảm ơn cô, nhân tiện đây ---", cô cứ thế bị bà ấy kéo vào trong nhà anh, không kịp thấy cảnh bà Vương quay đầu lại nháy mắt với anh.

Căn phòng được bố trí rất ngăn nắp, đúng với phong cách của anh. Anh hướng cô nói : " Thời gian hơi gấp nên vẫn chưa thay đổi được đồ vật trong nhà", lời nói mang nhiều phần ôn nhu nhẹ nhàng, cô thật sự có chút kinh ngạc. Trước đây anh ít dùng cách này nói chuyện với cô.

Bà Vương đem đồ ăn bày ra bàn, quay sang hai người nói : " Thiếu gia, ở nhà vẫn còn có chút việc, ta về trước đây. Hai người cứ từ từ mà dùng bữa, cháo tổ yến ta đã hầm lại rồi, nhớ ăn hết đấy nhé".

Bà vừa đi cô cũng muốn đi theo. Anh giữ chặt tay cô, đem cô đặt xuống ghế nói : " Không ăn hết anh sẽ không cho em về". Cô ở một mình chắc chắn sẽ lại nấu mỳ cho mà xem

Cô ngồi đó thực yên lặng. Anh cũng kéo ghế ngồi xuống, múc cháo đưa ra trước mặt cô, ôn nhu nói : " Em ăn đi". Xem ra thời gian đã làm cho mọi vật đổi thay, ngay cả anh cũng vậy. Anh trước kia sẽ chẳng bao giờ chăm sóc cô như thế này cả.

Chương 20

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy trong mắt anh chứa vài phần hài lòng, vẻ mặt đầy mong chờ. Đồ ăn bác gái làm thật sự rất ngon, màu sắc mê lòng người, mùi thơm nhẹ nhàng vương vấn trong mũi, nhìn là muốn ăn ngay rồi.

Nhưng cô vẫn quyết sẽ rời đi, nói với anh : " Cảm ơn nhưng tôi không đói". Anh ngồi yên trên ghế, không hề động đậy, nói : " Em từng nói chúng ta có thể làm bạn bè hay sao? Bạn bè ngay cả ăn cùng nhau một bữa cơm cũng không thể sao?".

Anh nói rất đúng. Tình huống này mà cô cứ đòi bỏ về như vậy thực là kẻ hẹp hòi.

Anh nhìn thấy cô đã đồng ý ngồi xuống, tâm tình trở nên tốt hơn, nói : " Đây, em nếm thử đi. Đây chính là món sở trường của vú Vương đó". Cô trầm ngâm một chút rồi cũng đưa lên miệng, thật sự vị rất ngon.

Nhìn thấy cô ăn rất ngon anh nói : " Anh có chuyện muốn nói với em". Cô ngẩng đầu lên hỏi : " Chuyện gì thế?".

Buồng đĩa xuống anh nói nhẹ nhàng : " Về chuyện trường học của con, anh muốn thương lượng với em một chút". Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, không nói gì cả. Anh được đà tiếp tục : " Tuổi thơ của con anh đã không ở bên, anh biết trường con đang theo học cũng rất tốt mà con cũng rất thích. Nhưng anh thật sự hy vọng mình có nhiều thời gian dành cho con hơn, em cũng biết --- anh đã bỏ lỡ quá lâu rồi --- về sau mỗi bước trưởng thành của con, anh đều muốn mình sẽ ở bên con -- em -- em có thể đồng ý không?". Anh nói vô cùng chậm, giải thích vô cùng thận trọng, dường như sợ cô sẽ tức giận.

Cô trầm mặc một lúc rồi đáp : " Được". Anh hưng phấn nhìn cô, cô đã đồng ý, đã đồng ý rồi! Anh cứ tưởng là cô sẽ từ chối đề nghị của anh cơ.

Anh dù sao cũng là cha, yêu cầu này tuyệt đối không có gì quá đáng cả. Ông Thủy Mạt thấy được ý cười thực vui vẻ trong mắt anh, buồng đĩa xuống, hỏi : " Còn gì nữa không? Chúng ta có thể nói luôn?".

Lúc trước cô đưa con vào ký túc của trường là cũng vạn bất đắc dĩ mới phải làm thế. Khi đó cô cũng vừa mới về nước, lại không dám nói với cha rằng cô đã sinh con, nên lúc đó đã để con ở chỗ Lục Kiều trong một thời gian. Nhưng Lục Kiều lúc đó cũng bận đến bù đầu với công việc ở tạp chí nên không có nhiều thời gian chăm sóc con hộ cô.

Thời gian sau dưới sự trợ giúp của Lục Kiều cô tìm được một trường học có ký túc. Sau đó cô dùng cách để nói lại với cha mọi chuyện, cha lúc đó nghe chuyện mà tức giận đến mức bệnh tim tái phát. Cũng may bé con thích ứng vô cùng tốt, ở ký túc một thời gian cô mới dám đưa con đến gặp cha mình.

Có lẽ là do quan hệ máu mủ, hoặc cũng có thể những năm gần đây cha cô vẫn sống thật tịch mịch, tuy vẫn rất tức giận với cô nhưng khi nhìn thấy đứa cháu đáng yêu kia thì cũng dịu đi vài phần. Về sau cha đã tha thứ cho cô, công lao hơn phân nửa phải nhờ vào bé con. Thanh âm mềm mại như nước " Ông ngoại, ông ngoại" quả là thứ vũ khí tốt nhất trên thế gian này.

Cô đáp ứng lời đề nghị khiến anh cảm thấy rất vui vẻ, cười nói : " Không có gì nữa". Bỗng cảm thấy lời nói của mình là hơi vội vã, liền bổ sung : " Tạm thời -- tạm thời thì chưa có". Bữa cơm này hai người ngồi đối diện với nhau ăn thật thoải mái.

Ăn xong cô liền đứng dậy, chủ động thu dọn. Cũng không phải là cô cần cù, cô cũng muốn đứng dậy đi luôn nhưng dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết nếu hôm nay cô mà không dọn thì hẳn anh sẽ để đến ngày mai chờ bà Vương đến dọn mất. Quên đi, tốt nhất là để cô dọn vẫn hơn, coi như thù lao bữa hôm nay.

Anh thấy thế liền ngăn tay cô nói : " Không cần, ngày nào vú Vương cũng đến dọn mà". Cô liếc anh một cái, nói : " Anh không thấy bẩn sao?". Anh nghe vậy liền cười khẽ, nghĩ lại cô quả thực rất yêu thích sạch sẽ, anh thế nhưng không hiểu nổi rằng cô đang mĩa mai mình.

Cô bỏ tay mình ra khỏi tay anh, đem bát đĩa trên bàn đem dọn hết. Anh muốn lấy lòng cô liền nói : " Để anh giúp em". Lời vừa nói xong tay liền giành lấy mấy cái bát trong tay cô. Cô cũng chẳng khách khí, để anh đi vào phòng bếp còn mình thì đi lau bàn ăn.

Anh tựa vào cửa phòng bếp, lẳng lặng nhìn cô đang rửa bát đĩa. Ánh đèn mờ mờ của phòng bếp lan tỏa trên người cô, đem lại một cảm mờ ảo đầy mơ hồ.

Trước kia anh cũng rất nhiều lần đứng nhìn cô rửa bát nhưng chưa bao giờ có loại cảm tình đặc biệt như bây giờ. Có lẽ phải mất đi rồi thì con người ta mới thấy những điều xưa cũ quan trọng biết bao.

Anh đã từng đối xử với cô chẳng ra gì, cũng chưa từng chủ động giúp cô làm việc nhà. Mọi việc trong phòng đều do một tay cô làm. Thậm chí lúc đó anh vẫn nghĩ những việc đó là hiển nhiên, không hề cảm thấy áy náy chút nào cả. Anh thật sự là một kẻ tồi tệ.

Anh bước vào phòng bếp, nhẹ giọng hỏi : " Có cần anh giúp không?". Cô cảm thấy có chút nôn nao, một hồi lâu mới cười lạnh rồi nói : " Ngón thiếu gia,

anh sẽ giúp sao?".

Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng đụng vào việc gì cả. Nhưng từ khi du học ở Mỹ rồi ở chung với cô, ngẫu nhiên cũng có làm 1,2 lần gì đó, nhưng lần nào rồi cũng đánh vỡ một cái gì đấy, liền sau đó mỗi lần nhìn thấy anh chuẩn bị muốn làm là cô đã ra tay ngăn chặn rồi. Vẫn luôn vừa tức giận nhưng luôn mang vài phần ý ngọt ngào nói với anh : " Quên đi, để anh làm thì mỗi lần em đều phải tự mình thu dọn tàn cuộc. Không bằng để chính em làm thì tốt hơn".

Bây giờ nghĩ lại, những chuyện đó thật sự vừa ngọt ngào lại vừa đau đớn. Anh đứng phía sau cô, cúi đầu nói : " Thủy Mạt, cảm ơn em và cũng xin lỗi em". Tay cô đang làm việc bỗng dừng lại, rồi rất nhanh khôi phục như bình thường, thậm chí còn muốn nhanh hơn bình thường. Đặt 2 cái bát được rửa sạch vào giá, cất gang tay, quay đầu nói với anh : " Em về trước. Cảm ơn bữa tối nay của anh".

Cô xoay người, chạm vào người anh rồi bước ra. Tay anh giờ lên, bắt lấy tay cô, nói : " Ngày mai anh sẽ làm bữa sáng cho em". Cô hơi lay động, nhưng vẫn lắc đầu, cự tuyệt nói : " Không cần, thật sự không cần phải thế. Cảm ơn anh". Lời vừa dứt xong, cô rút tay nhanh chóng khỏi tay anh, bước ra về.

Nhưng anh không dễ dàng mà buông tay ra thế, nói : " Em muốn làm gì thì cũng đừng không quan tâm đến bản thân mình như thế. Em nếu hận anh thì cứ đánh anh đi, cứ mắng anh đi. Đừng khiến bản thân mình phải chịu khổ". Theo điều tra thì anh biết khi cô sinh bị rong huyết, sinh mệnh cũng vài phần khó giữ. Sau lại vì chăm sóc con nhỏ nên thân thể không được điều trị tốt, cho nên hiện tại cô mới gầy yếu như thế này. Hết thấy, hết thấy đều là do anh không đúng. Nếu năm đó anh đi tìm cô dù chỉ một lần, gọi điện cho cô dù chỉ 1 lần, hiện tại sẽ không như thế này.

Cô dùng sức để rút khỏi tay anh, lạnh lùng nói : " Ngón tiên sinh, hình như là anh đã đề cao mình quá thì phải. Giờ phút này đây tôi với anh chỉ đơn giản là hàng xóm, sao tôi lại có thể dùng thân thể sức khỏe của mình mà đùa giỡn được?".

" Tốt lắm, vậy thì chứng minh cho anh xem, ngày mai anh sẽ đem bữa sáng cho em". Cô quay đầu nhìn anh, không để ý đến sự khiêu khích của anh nói : " Đừng suy nghĩ quá nhiều, tôi chỉ là không muốn ăn mà thôi. Cáo biệt".

Cô bước qua phòng khách, lúc sắp đến cửa thì anh đuổi theo sau, nói : " Vậy thì em hãy vì con một chút". Tay cô đã chạm vào cửa chốt khựng lại, nhưng rồi rất nhanh mở cửa rồi bước ra.

Anh lặng lẽ nhìn cánh cửa đóng sập trước mặt mình, giống như là lời cự tuyệt của cô dành cho anh vậy.

Vì tránh bị bà Vương lại mời sang ăn cơm nên cô liền trốn ở văn phòng làm thêm việc. Nhưng mới tránh được vài ngày thì đã đến ngày đi đón bé con.

Ngày đón con anh mới sáng sớm đã điện thoại cho cô báo : " Giữa trưa cùng nhau ăn bữa cơm nhé?". Cô ngẩng đầu nhìn đồng văn kiện trong tay, đáp rành mạch : " Tôi không có thời gian". Âm thanh của anh trùng xuống vài bậc, nói tiếp : " Buổi chiều anh cùng em đi đến nhà trẻ, đến gặp cô giáo để nói về chuyện của con".

Cô dùng trong chốc lát rồi đáp : " Được". Giờ đồng hồ lên, đã đến giờ ăn trưa rồi, nhưng cô vẫn quyết định sẽ tiếp tục xử lý đồng văn kiện trong tay lúc này.

Anh rất sớm đã đến trước văn phòng để chờ cô. Khi cô vừa rời khỏi văn phòng liền nghe vài đồng sự không ngừng nói nhỏ to : " Wow, thật sự là quá đẹp trai mà". " Như thế nào mà có người đẹp trai như thế chứ?". Hay là đi hỏi Angela, hai người hình như cũng có quan hệ ---", phỏng chừng có người đã nhìn thấy cô liền lập tức ngừng chuyện.

Cách lớp thủy tinh anh đã phát hiện ra cô, nhanh chóng đứng dậy. Trên mặt lộ ra nét cười thản nhiên, tao nhã thành thực, không thể phủ nhận được rằng lực sát thương của anh ngày càng mạnh theo năm tháng.

Cô ngồi trong xe, nhũn mày hỏi anh : " Về sau anh đừng xuất hiện trong văn phòng của em nữa". Anh quay đầu, nhìn cô đầy khó hiểu. Thấy vậy cô tức giận đáp : " Để tránh ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của mấy cô đồng nghiệp kia".

Nghe vậy anh bật cười : " Không bao gồm em trong đấy chứ?". Lạnh nhạt nhìn anh, cô nói : " Đã không còn mắc bệnh thủy đậu nữa rồi". Anh hiểu bệnh thủy đậu cả đời chỉ bị 1 lần, về sau sẽ không bị nhiễm nữa. Ý cô là đã sớm muốn miễn dịch rồi.

Trong xe anh hỏi ý kiến của cô, xem cô thích ăn món gì. Cô chỉ ngồi lẳng lặng, chống tay nhìn ra ngoài đường xe cô đi lại như mắc cửi. Anh đã ngồi chờ cô từ sau bữa trưa, lúc đó ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu sáng, một vài tia chói mắt làm anh không thể mở mắt ra nổi, nhưng dù sao bây giờ cũng đã là mùa thu, ánh nắng khiến người ta bỗng cảm thấy dễ chịu.

Lần này gặp nhau nhưng biểu hiện của cô rất nhẹ nhàng khiến anh có chút ngỡ ngàng. Mãi cho đến khi người phục vụ tiến vào rót thêm nước anh mới lấy lại chút tinh thần.

Thời điểm bữa ăn gần kết thúc, anh nhìn đồng hồ rồi nói chần chừ : " Anh có chút chuyện, muốn hỏi xem em có thể đi cùng anh được chứ? Chỉ mất tầm 1 tiếng thôi".

Cô đem đĩa để xuống, nói : " Chỗ nào thế?". Anh uống một ngụm canh nói : " Bệnh viện". Tay cô bỗng dừng lại trong chốc lát, nói : " Được". Một tiếng coi như đồng ý.

Bệnh viện ngay gần nhà hàng, đi xe mất chỉ khoảng 20 phút. Anh ngừng xe, quay đầu sang nói với cô : " Em cùng anh đi vào được chứ?". Cô liếc mắt sang nhìn anh, cau mày, nói : " Thân thể anh không được khỏe sao?". Nếu là thăm bệnh thì sẽ phải mua hoa quả đến, nhưng anh lại đi tay không, xem chừng là chính mình không khỏe nên mới đến đây.

Anh nhìn chăm chăm vào mặt cô, quan sát vẻ mặt cô, rồi chậm chậm gật đầu : "Đội lắt nữa nếu có yêu cầu gì thì em có thể giúp anh chứ?". Tư thế khấn cầu như vậy làm cô khó có thể từ chối. Cô đành gật đầu đồng ý.

Khi bước vào bệnh viện hai người không có vào phòng khám bệnh, mà anh đưa cô đi mãi, đi mãi cho đến khi dừng lại trước căn phòng có treo biển "Viện trưởng".

Anh gõ cửa, bên trong lập tức truyền ra tiếng người nói : " Mời vào". Đây cửa vào bên trong là một căn phòng rất rộng lớn. Có hai người đàn ông đã ngồi sẵn ở đó, một người hơn 50 tuổi, người kia thì đã đầu tóc bạc phơ, xem chừng phải 60-70 tuổi rồi.

Anh tiến vào, cười thân mật : " Chào bác Đan". Sau đó cô quay đầu hướng vị thầy thuốc tóc bạc phơ kia nói : " Bác sĩ Tiền, xin chào. Lần này thực phiền toái cho ngài". Ngài Đan cười vui vẻ, vỗ lên bả vai anh nói : " Cháu đến thật đúng giờ".

Anh hướng cô giới thiệu : " Đây là bác Đan, viện trưởng. Còn vị này là danh y, Tiền Vĩnh Năm tiên sinh. Còn đây là tiểu thư Uông Thủy Mạt". Cô cũng khách khí gật đầu chào hỏi : " Viện trưởng Đan, xin chào, bác sĩ Tiền, xin chào". Hai vị trưởng bối cũng gật đầu chào cô.

Thư ký bê trà lên, Ngôn Bách Nghiêu cùng hai người bọn họ nói chuyện phiếm vài câu, anh liền cùng bác sĩ Tiền tiến vào căn phòng bên trong.

Cô hỏi viện trưởng một cách yếu ớt : " Ngôn tiên sinh, anh ấy ---", viện trưởng Đan chỉ mỉm cười khẽ trả lời : " Không sao đâu, nó chỉ đến làm kiểm tra định kỳ mà thôi". Nghe vậy cô gật đầu nhẹ.

Thời gian trôi qua không lâu, anh bước ra cùng với bác sĩ Tiền. Thần sắc hai người không có gì biến đổi, bỗng dưng cô lại cảm thấy lòng mình bình yên. Nếu không có gì khác biệt thì hai người sẽ nhanh chóng cáo từ.

Chỉ thấy anh ngồi xuống bên cô nói : " Bác sĩ Tiền là bác sĩ rất nổi tiếng. Sắc mặt em dạo này không tốt lắm, nhân tiện đây để bác ý bắt mạch luôn được không?". Cô ngăn người ra, không kịp phản ứng. Lúc này bác sĩ Tiền khách khí nói : " Uông tiểu thư, nếu không chê y thuật của tôi thì để tôi bắt mạch cho được chứ?".

Anh ở bên cạnh liên tục gật đầu nói : " Thật sự cảm ơn bác sĩ Tiền". Mồm nói cảm ơn, tay kéo tay cô, nói : " Em còn không cảm ơn bác sĩ Tiền đi. Bác sĩ Tiền không phải là ai cũng đồng ý bắt mạch đâu, hôm nay em rất may mắn đó".

Kết quả là sau khi bác sĩ Tiền bắt mạch thì bắt đầu nói ra một tràng thuật ngữ y học, nhưng đại ý là cô thân thể suy yếu, cần được bồi dưỡng nhiều. Sau đó ông liền kê cho cô một thang uống thuốc Đông y. Đơn thuốc của bác sĩ Tiền được đưa cho một người rồi người rồi anh ta đi mua luôn cho cô, nói giờ tan tầm là cô có thể quay đến lấy.

Mãi cho đến khi lên xe cô vẫn không hiểu hôm nay là anh đi khám bệnh hay là cô đi khám bệnh nữa. Cứ tưởng đến để xem kết quả khám bệnh của anh, ai ngờ chẳng biết được gì cả, mà chính mình cũng bị đem ra để khám.

Cô hoài nghi hỏi anh : " Anh làm sao lại muốn đi khám?". Anh chỉ cười nhẹ nhàng đáp : " Thời gian trước anh cảm thấy ngực hơi khó chịu, làm kiểm tra thì không có gì bất thường cả, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng nên tìm đến bác sĩ Tiền. Dù sao cũng là danh y bậc nhất".

Anh nếu cảm thấy như vậy, cho dù có tiền hay không thì đối với sức khỏe cũng phải quan tâm, kiểm tra vài lần cũng chẳng thấm thía gì cả. Cô không nói gì thêm nữa.

Xe đi thẳng một đường đến trường học của bé con. Tiếp đón bọn họ là cô giáo Âu, còn khá trẻ tuổi và xinh đẹp, sau khi nghe Uông Thủy Mạt nói chuyện thì uyển chuyển cười nói : " Chuyện này có chút khó khăn. Uông tiểu thư cũng biết trường chúng tôi toàn bộ đều cho các bé ở ký túc, nếu giờ có người muốn xin ngoại lệ, sợ về sau sẽ khó quản lý".

Ngôn Bách Nghiêu nhàu mày, nói : " Cô giáo Âu thật sự không thể dàn xếp được sao?". Cô giáo chỉ đáp lại bằng một cái lắc đầu, thái độ khá kiên quyết, giọng điệu mang vài phần khách khí : " Thật ngại quá, Ngôn tiên sinh, nhưng phía chúng tôi thật sự không làm được".

Ngôn Bách Nghiêu không nói thêm nữa, gật đầu hiểu ý. Bỗng anh nói : " Xin lỗi nhưng tôi muốn vào nhà vệ sinh một chút".

Chỉ còn mình Uông Thủy Mạt trong phòng, vừa vặn cô muốn trao đổi chút với cô giáo về nhà trẻ gần nhất trong trường hợp nếu không xin được. Cô giáo mỉm cười đáp lại rất nhanh. Khi hai người đang nói chuyện bỗng trên bàn phát ra tiếng chuông điện thoại.

Cô giáo Âu xin phép đi nghe điện thoại. Vừa nhắc điện thoại lên trả lời, mới có vài giây trôi qua, sắc mặt tựa có điểm khác thường, ngẩng đầu liếc mắt về phía cô rồi lại thu lại nhanh chóng, đối với người trong điện thoại có vài phần cung kính đáp : " Được, được".

Mới cúp điện thoại xuống thì anh liền bước vào. Cô cũng đang chuẩn bị đứng dậy cáo từ. Lúc này bỗng nghe thấy cô giáo Âu khách khí nói : " Uông tiểu thư, Ngôn tiên sinh, chuyện vừa rồi hai người đề cập đã có biện pháp. Nhà trẻ chúng tôi sẽ đáp ứng nguyện vọng của hai vị. Cụ thể thời gian thế nào, do hai vị tự quyết định".

Cô nghe vậy liền cảm thấy quá đỗi ngạc nhiên, mới có vài phút trước vị cô giáo này còn cự tuyệt vô cùng kiên quyết như thế nào mà giờ đã lập tức sửa lại? Xem ra nhất định có người đã làm chuyện mờ ám.

Cô quay đầu sang nhìn anh, chỉ thấy khóe miệng anh kéo thành một nụ cười nhạt, anh khách khí đáp : " Thật cảm ơn". Cô giáo cũng đáp lại : " Không cần cảm ơn. Giúp được hai vị còn là vinh dự của tôi ấy chứ. Nếu sau này có chuyện gì thì chỉ cần nói một tiếng với tôi là được rồi".

Chương 21

Bé con vừa nhìn thấy anh đã lộ ra vẻ mặt tươi cười, ánh mắt tràn ngập vui vẻ híp cả lại, nói thật ngọt ngào : " Chú Ngôn". Anh liền đến bên bé con lên, cứ nhả vào khuôn mặt xinh xắn bé nhỏ ấy mà hôn, nói đầy cung chiêu : " Bé con có nhớ chú không?".

Bé con cười gật đầu, thành thực thừa nhận : " Con có nhớ chú". Nghe được câu trả lời như ý, tâm tình anh trở nên thực tốt, lại hôn bé con vài cái nữa, nói thêm : " Chú yêu con nhiều lắm".

Hai người đang ôm hôn vô cùng thân thiết, lúc đó có một cô bé bộ dạng rất đáng yêu đáng nắm tay mẹ tiến đến, vừa nhìn thấy bé con trong tay anh, liền nói : " Cha của cậu thực đẹp trai, so với cậu còn đẹp hơn í". Cô bé vừa nói xong liền hiện lên gương mặt quý trêu chọc rất buồn cười.

Cả ba người nghe cô bé con nói thế thì không ai cười cả. Chỉ có mặt của bé con bỗng đỏ lên, nói : " Tiểu Cương Cầm, cậu không biết là về sau mình cũng sẽ rất đẹp trai hay sao?". Tuy bé con còn nhỏ nhưng không hiểu sao bé không muốn nghe Cương Cầm gọi chú Ngôn là cha. Tiểu Cương Cầm hướng bé con rồi "Hừ" một tiếng, nói : " Mình không tin đâu". Cô bé ngẩng đầu nhìn mẹ mình rồi hỏi : " Đúng thế mẹ nhỉ?".

Mẹ cô bé nhìn con rồi quay sang bé con đáp : " Mọi chuyện đều có khả năng bé con à". Tiểu Cương Cầm là một cô bé hoạt bát và rất lanh lợi, bướng bỉnh không nghe theo lời mẹ, nói : " Mẹ ơi, đây chỉ toàn là quảng cáo trên tivi mà thôi". Mẹ bé chỉ cười hiền hòa, bé con lên, nói : " Thôi muộn rồi chúng ta về thôi con. Ra chào chú với cô ấy, cả bạn nhỏ Uông nữa chứ". Lúc này cô bé quay đầu hướng về phía Uông Thủy Mạt cùng Ngôn Bách Nghiêu đứng nói lời chào lễ phép. Hai người cũng khách khí đáp lại. Bé con thấy bạn về thì vẫy tay chào : " Tiểu Cương Cầm, tạm biệt cậu nhé".

Ngôn Bách Nghiêu một bên lái xe một bên trò chuyện cùng con : " Bé con, có phải con thấy tiểu Cương Cầm rất đáng yêu phải không?". Bé con đang ôm ô tô đồ chơi mà anh mới mua trong tay, nghe thấy anh nhắc đến cái tên Cương Cầm, liền ngẩng đầu lên đáp : " Lốp con có mấy đứa con trai thích bạn í đấy".

Hai người nghe bé nói vậy liền bật cười. Ngôn Bách Nghiêu nói : " Vậy con có phải hay không cũng thích bạn í?". Bé con lắc đầu nguầy nguậy : " Không có đâu. Bạn í cứ quẩn lấy con, nói sau này sẽ thành vợ con. Con mới chính là không cần, nhưng bạn Lục Gia Hoài nói với con rằng bạn í thích Cương Cầm, thế nên con không cần cùng hắn tranh giành ---", nghe đến đó ngay cả Uông Thủy Mạt đã nhả nhin từ lâu cũng không thể cười đến phụt ra.

Ngôn Bách Nghiêu cười nói : " Bé con của chúng ta quả là lợi hại, bé như vậy mà đã tìm được vợ đấy". Bé con nghe anh nói thế thì cả gương mặt ửng hồng, không thuận nghe theo nói : " Con không cần. Tiểu Cương Cầm cứ làm phiền con ---", âm thanh non mềm lấp đầy cả không gian trong chiếc xe chở ba người.

Anh vòng xe quay về bệnh viện để lấy thuốc cho cô,. Nhìn thấy cô xuống xe, anh quay đầu nhìn bé con, nhẹ giọng hỏi : " Bé con, chú có điều muốn hỏi con, được chứ?". Bé con nghe anh nói vậy liền gật đầu, mềm giọng nói : " Được ạ".

Ngôn Bách Nghiêu trầm mặc một chút rồi mới nói : " Bé con, đã bao giờ con nghĩ đến ba chưa?". Bé con vẫn như trước chơi đùa với chiếc ô tô trong tay, nhẹ nhàng gật đầu đáp : " Có ạ". Tim anh lập tức cảm thấy quặn thắt, khó chịu đến cực điểm.

Bé con lại tiếp lời : " Nhưng mà mẹ nói ba không biết đến sự tồn tại của con, chỉ có con và mẹ sống với nhau thôi. Cho nên con không giống với các bạn học khác, con không có ba". Thì ra là cô cũng đã từng nói chuyện này với con. Anh cúi đầu, không dám nhìn vào gương mặt ngây thơ của con lúc này đây.

Bỗng dưng bé con quay sang nhìn anh, cười nói : " Chú Ngôn, không phải là chú thích mẹ con đấy chứ?". Anh cười hiền hòa, tay vuốt nhẹ tóc con nói : " Đúng như thế thì sao? Con không muốn sao?".

Mắt bé con chuyển động nhẹ, dường như là có lo lắng gì đó, nhưng một lát sau vẫn thành thật nói : " Con không biết nữa". Ngôn Bách Nghiêu muốn nói thêm câu gì đó nhưng đã thấy cô đang tiến lại gần, quay đầu sang nói với bé con : " Bé con ah chuyện vừa nãy chúng ta nói với nhau chỉ có chúng ta được biết thôi, là bí mật đấy nhé. Con không nên cho mẹ biết đâu đấy!". Bé con liền gật đầu, đáp ứng : " Được. Chúng ta ngoắc tay nào".

Nói xong liền giờ ngón tay út bé xú ra trước mặt anh, ngoắc ngoắc. Ngôn Bách Nghiêu mỉm cười, cũng giờ ngón út của anh ra, hai ngón tay nhanh chóng được ngoắc vào thân mật với nhau, anh nói : " Đã hứa với nhau rồi đó, một trăm năm cũng không được thay đổi".

Uông Thủy Mạt vừa mở cửa xe thì nhìn thấy cảnh tượng hai người ngoắc ngón tay vào nhau, quay sang anh hỏi : " Chuyện gì thế này?". Chỉ thấy một lớn một nhỏ phối hợp ăn ý với nhau, trầm miệng một lời đáp : " Bí mật".

Anh vui vẻ khởi động xe đưa hai mẹ con cô về nhà. Đến cửa anh mới buông con xuống, dùng âm lượng nhỏ nói với con : " Bé con, có muốn chú tắm cho con không?". Vừa mới nghe thấy lời đề nghị của anh cô lập tức nghĩ đến thảm họa sắp xảy ra trong phòng tắm liền vội nói : " Không cần đâu. Con chào tạm biệt chú đi". Lời vừa dứt liền lôi con vào ngay trong nhà.

Anh đành nói với bé con : " Bé con ah, chú ở ---", lời còn chưa nói hết thì đã bị chặn bởi chiếc cửa lớn. Anh tức giận u oán nhìn cái cửa lớn trước mặt nhưng chẳng làm được gì cả, quay người trở về phòng mình.

Về nhà tắm rửa trong chốc lát, trong lòng cảm thấy thực trống rỗng, tâm trạng không có điểm gì vui vẻ cả. Anh liền bước ra ngoài, tiến đến bấm chuông cửa nhà cô, nói : " Vũ Vương đã làm bữa tối rồi, sang nhà anh chúng ta cùng ăn nhé". Cô cự tuyệt một cách lạnh nhạt : " Không cần đâu, bữa tối em sẽ tự chuẩn bị cho con". Đang trả lời thì bé con đã bước ra, nghiêng đầu nhìn anh vui vẻ nói : " Chú Ngôn --".

Anh cúi xuống ôm bé con vào lòng nói : " Chú ở ngay đối diện với nhà con đây", tay tiện thể chỉ về phía đối diện cho bé biết. Bé con nghe vậy liền nhảy cẫng lên vui sướng : " Wow---", nói tiếp : " Muốn sang nhà chú chơi không?". Bé con ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Ông Thủy Mạt, tựa hồ chờ sự đồng ý của cô, cô đành phải gật đầu đồng ý.

Bà Vương đẩy bước vào nhà liền nghe thấy tiếng cười của trẻ con, bà có chút ngây ngơ, quay đầu ra ngoài nhìn lại cẩn thận, đúng là tầng 15 mà? Làm sao lại có tiếng trẻ con nhỉ?

Để đồ ăn xuống, bà bước vào thư phòng liền phát hiện ra Ngôn Bách Nghiêu đang chơi đùa với 1 đứa bé, nụ cười kia thực sự còn sáng hơn cả mặt trời. Còn đứa bé đang cười đùa bên thiếu gia cũng cười đến tít cả mắt lại, như hình trăng lưỡi liềm.

Bà giật mình nói : "Thiếu gia?". Ngôn Bách Nghiêu đặt đồ chơi sang một bên, vỗ nhẹ vào gương mặt bé xinh của đứa bé nói : " Bé con gọi một tiếng bà Vương đi". Bé con nghe lời anh, hướng đầu về phía bà Vương cười nói : " Bà Vương, cháu chào bà ạ".

Bà Vương miệng đã há rộng đến mức khó mà khép vào, hỏi lại : " Thiếu gia, đứa bé này là con ai thế?". Ngôn Bách Nghiêu chỉ cười cười không đáp. Bé con nghe thấy bà hỏi thế cũng rất lễ phép trả lời lại : " Bà Vương ah, nhà cháu ở ngay đối diện kia kia, mẹ cháu là Ông Thủy Mạt". Sắc mặt bà Vương trong nháy mắt liền biến đổi không ngừng : " Ông tiểu thư, cô ấy -- đã có con lớn như vậy sao?".

Bà có vẻ nhận ra thật lâu, mãi đến khi ra rót nước cho bé con, liền kéo tay Ngôn Bách Nghiêu ra hỏi : " Thiếu gia cậu biết Ông tiểu thư có con từ lúc nào?".

Anh vừa uống nước vừa trả lời : " Đã biết từ trước". Bà Vương không tự chủ mà nhú mày, không dám tin phải hỏi lại : " Đã biết từ trước sao?". Ngôn Bách Nghiêu cười cười, nhìn bà đáp : " Tôi biết mình đang làm gì mà. Vú cứ yên tâm".

Bà Vương nhìn bóng lưng anh quay đi, trong lòng thầm nghĩ tối nay thế nào cũng phải lập tức gọi điện báo cho phu nhân. Bách Nghiêu sao lại có thể đi làm cái chuyện hồ đồ thế này? Biết rõ vị tiểu thư này đã có con rồi mà, còn vị tiểu thư kia -- bộ dạng thực thanh tú xinh đẹp, lời nói cùng cử chỉ thực tao nhã, sao lại có thể có con sớm như thế ---

Cô đang ở trong phòng sắp lại quần áo cho con để cất vào tủ, bỗng nghe thấy tiếng nhạc chuông di động truyền tới. Cầm điện thoại trong tay, trên màn hình hiện thị 1 dãy số lạ. Do dự một lát rồi cô cũng ấn nút trả lời, một giọng nữ mềm mại truyền tới : " Ông Thủy Mạt tiểu thư, xin hỏi hiện giờ cô có thời gian rồi chứ?".

Đối phương đã trực tiếp gọi tên cô ra nhưng thế nào vẫn thấy giọng nói này không quen thuộc. Cô cầm điện thoại trong tay, chần chừ rồi đáp : " Xin hỏi ai đấy ạ?". Cô gái đầu dây bên kia đáp thẳng : " Sầm Lạc Ly". Thấy cô không nói gì, Sầm Lạc Ly liền hỏi : " Hiện tại có thể gặp cô chứ? Tôi đang ở quán cà phê XX ở khu nhà cô". Khẩu khí của người nói thật không cho người ta cơ hội từ chối.

Cô ngồi yên lặng trong phòng một chút rồi mới bước xuống lầu.

Vừa bước vào quán liền nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp động lòng người của Sầm Lạc Ly, ngồi một cách tao nhã để chờ cô đến. Cô ngồi xuống ở phía đối diện, thản nhiên nói : " Sầm tiểu thư, có chuyện gì thì xin hãy nói thẳng". Cô biết cô gái đối diện sẽ không vì muốn mời mình uống một tách cà phê đơn giản.

Sầm Lạc Ly nhìn thẳng vào cô : " Ông tiểu thư không bằng trước khi nói chuyện hãy uống cà phê trước đã". Ông Thủy Mạt thể hiện sự cự tuyệt nói : " Thật ngại nhưng tôi còn có việc. Mong Sầm tiểu thư hãy đi thẳng vào trọng tâm".

Sầm Lạc Ly chậm rãi nói : " Ông tiểu thư nên biết tôi gọi cô ra là có việc gì chứ?". Ông Thủy Mạt gật đầu nhưng nói ngắn gọn : " Tôi hiểu. Nhưng tôi nghĩ là cô đã tìm nhầm người rồi".

Sầm Lạc Ly lấy ra một tập phong bì từ trong ví, ném lên trên bàn : " Nhìn cái này thì Ông tiểu thư còn có thể nghĩ là tôi đã tìm sai người không?". Ánh mắt cô chuyển hướng về phía cái phong bì trước mặt, trong đó có rất nhiều ảnh của cô, bối cảnh thì ở nhiều nơi, có ảnh cô đứng dưới lầu, có ảnh cô đứng dưới văn phòng mình, ảnh trong nhà hàng, ảnh cô đi đón con nữa.

Sầm Lạc Ly nói : " Tôi còn tưởng Bách Nghiêu tìm được cô gái nào hơn mình. Thì ra lại là cô". Trước kia có gặp Ông Thủy Mạt vài lần, nhưng lần nào gặp mặt cũng có rất nhiều người xung quanh nên ấn tượng về cô không được sâu đậm lắm. Mãi cho đến khi thám tử đem đồng ảnh này lại thì Lạc Ly mới chính thức để tâm.

Ông Thủy Mạt cảm thấy như đang diễn trong một bộ phim truyền hình dài tập, đến phân cảnh người tình bị bà vợ bắt gặp đang có gian tình với chồng người ta. Nếu cô đoán không nhầm câu tiếp theo sẽ hẳn là : " Cô muốn bao nhiêu mới bằng lòng rời khỏi anh ấy?"

Cô cười một cách yếu ớt : " Sầm tiểu thư, cô thật sự tìm sai người rồi. Tôi cùng với Ngôn tiên sinh chỉ là bạn bè đơn thuần mà thôi". Nụ cười lạnh lẽo dừng trên môi Sầm Lạc Ly, cô ta nói : " Bạn bình thường? Có người bạn nào sẽ chuyển đến sống kế bên nhà cô? Ông tiểu thư, cô cho rằng tôi là đứa trẻ lên ba chắc?".

Ông Thủy Mạt nhìn trực diện vào Sầm Lạc Ly, nói : " Sầm tiểu thư, đây là chuyện riêng của Ngõn tiên sinh, không liên quan đến tôi. Cô nếu muốn biết vì sao chỉ bằng đy hỏi trực tiếp anh ta". Cô đứng dậy, chuẩn bị rời đy.

Sầm Lạc Ly nhanh chóng đứng lên theo, lạnh lùng nói ra vài câu : " Cô đừng nghĩ có khả năng với anh ta. Đừng có ôm ấp bất cứ tia hy vọng gì cả". Ông Thủy Mạt quay đầu nói : " Sầm tiểu thư, hôm nay tôi đến gặp cô chính là hy vọng từ nay về sau cô sẽ không bao giờ còn đến tìm tôi nữa. Chuyện của Ngõn tiên sinh với tôi không có chút quan hệ".

Sầm Lạc Ly cười khinh miệt nói : " Ông tiểu thư, cho dù tôi với anh ta có hủy bỏ cuộc hôn nhân này thì Ngõn gia sẽ không bao giờ chấp nhận loại phụ nữ đã có con riêng đâu". Ông Thủy Mạt nghiêm mặt, dám nói con cô là con riêng sao? Khóe miệng cô chợt nhếch cao, khẽ cười nói : " Sầm tiểu thư, không biết người cung cấp thông tin cho cô hóa ra cũng chỉ là kẻ điều tra quá kém, điều quan trọng nhất lại không tra ra. Tôi có đề nghị này, cô hãy bảo anh ta điều tra về khoảng thời gian khi tôi ở California. Đảm bảo thông tin sẽ không khiến cô thất vọng".

Cô dừng một chút rồi nói tiếp : " Còn nữa, con tôi không phải là con riêng. Hai chữ con riêng này nếu cô ở trước mặt Bách Nghiêu mà nhắc tới, tôi tin rằng hôn ước này sẽ còn được hủy bỏ nhanh hơn nữa đây. Tôi đy trước. Tạm biệt".

Sầm Lạc Ly là người thông minh, vừa nghe những lời này liền hiểu ra ngay vấn đề, lùi dần từng bước về phía sau, vẫn hỏi lại : " Ý của cô là gì?". Cô đã ra đến cửa, quay người lại đáp : " Tôi không có ý gì cả. Tạm biệt". Cho dù là một người phụ nữ hiền lành, nhưng nếu đã động đến con của cô ta thì sẽ biến thành một con chim ưng hung hăng ngay, sẽ bảo vệ con khỏi bất kỳ thương tổn nào không đáng có.

Cho dù Sầm Lạc Ly sau này có cho người theo dõi cô thì tin tưởng rằng cũng sẽ không tìm đến cô nữa. Cô ta với Ngõn Bách Nghiêu có chuyện gì cũng không can hệ gì đến cô. Nếu cô ta thật sự quan tâm đến Ngõn Bách Nghiêu thì cho dù có điều tra ra thân thế của bé con thì cũng không dám đem bí mật này ra công khai. Ngược lại nếu không có ý gì thì tại sao hôm nay còn hẹn gặp cô?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

Cửa phòng anh mở rộng, tựa như đang chờ đợi cô đến. Cửa thang máy mới mở ra thì cũng cùng lúc anh bước ra khỏi phòng, nhìn cô hỏi : " Em vừa đy đâu thế? Bé con đang muốn gặp mẹ".

Anh giờ không còn giống như anh trước kia, vẻ ngoài đẹp trai ít ai bằng, lại cao lớn tuấn tú, gia thế hiển hách, khó trách Sầm Lạc Ly cao ngạo xinh đẹp kia lại không dễ dàng buông tay.

Cô lạnh lùng nhìn anh rồi đy lướt qua, không muốn để ý đến anh. Bước qua cửa nhà anh gọi : " Bé con ời---", chỉ vài giây sau bé con đã chạy nhanh tới : " Mẹ, mẹ vừa đy đâu đấy?". Cô ôm con vào lòng, quay về hướng nhà mình, vừa đy vừa nói : " Mẹ đy xuống dưới nhà có chút chuyện".

Ngõn Bách Nghiêu ở phía sau cô nói : " Ăn cơm đã rồi nói chuyện tiếp được chứ?". Cô mở cửa nhà mình, không quay lưng lại, âm thanh lạnh lùng đáp : " Không cần". Bé con dùng tay kéo kéo góc áo của cô, giọng nói mềm mại vang lên : "Mẹ, con thích nhất ăn món canh cá nấu chua", cô vừa nghe con nói xong thì trong lòng chợt cảm thấy dễ chịu, đã nhiều năm như vậy nhưng con vẫn còn nhớ.

Ngõn Bách Nghiêu lại nói : " Em cũng mệt cả ngày rồi, đừng nấu ăn nữa. Hơn nữa bé con cũng đói bụng", anh vừa nói vừa hướng về phía bé con ra hiệu bảo hãy hành động. Bé con nhìn thấy tín hiệu từ anh cũng lập tức hành động phối hợp hoàn hảo, lấy tay ôm bụng nhìn cô rất đáng thương.

Cuối cùng cô luôn là người phải thỏa hiệp. Sau khi ăn xong cô nhanh chóng thu dọn bàn ăn, còn anh thì đang nằm dài trên sofa với con đang nghịch cái điều khiển. Mặc dù tiếng tivi ồn ào nhưng cô vẫn nghe rõ âm thanh của một người lớn một trẻ con không ngừng nói chuyện rù rì. Bé con cứ một câu nói : " Minh xem hoạt hình đy chú", rồi lại một câu : " Đang quảng cáo mà, cho chú xem bóng đá đy, chỉ 1 phút thôi".

Hai người thực thân thiết, giống như anh chưa từng rời đy khỏi họ quá xa vậy. Mới nghĩ vậy mà mũi cô bỗng thấy cay cay, nhưng điều duy nhất cô có thể làm là dùng sức xiết chặt chiếc bát trong tay mình. Tim lại bình tĩnh lúc sau cô mới bắt đầu đem nó đy rửa.

Mọi thứ được sắp xếp cẩn thận xong cô liền chuẩn bị về nhà. Vừa xoay người lại phát hiện ra anh đã đứng tựa cửa từ lúc nào ngắm nhìn cô. Ánh mắt anh thâm thúy mà nhu hòa, giọng nói trầm thấp : " Ngày mai chúng ta đưa con đy chơi ở quanh đây được không?".

Cô vẫn luôn cự tuyệt anh, đáp : " Ngày mai đã có việc bận rồi". Trong khoảng thời gian này cha cô đang bận bịu ở công ty cho nên cũng không ghé thăm thường xuyên, nhưng bé con rất nhớ ông ngoại nên cô đã hẹn với cha là đưa con về thăm ông rồi.

Anh dừng một chút rồi nói tiếp : " Nếu thế anh có thể làm tài xế đưa mẹ con em đy được chứ?". Cô lại lắc đầu nói : " Không cần thiết phải thế". Nói xong cô bước nhanh ra khỏi phòng bếp, hướng về phía con nói : " Chúng ta về thôi con".

Bé con rất biết chuyện, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay cô. Vừa đy vừa quay đầu nhìn anh nói : " Chú Ngõn, chúc chú ngủ ngon ạ". Chân anh tự chủ mà bước đy theo cô, rồi theo hần đến trước nhà cô. Cô bước vào phòng rồi nhưng không có ý sẽ mời anh vào, xoay người định đóng cửa luôn.

Anh liền không quên dặn dò : " Em nhớ rõ là phải đun nóng thuốc rồi mới uống đó". Lời vừa dứt thì cửa đã đóng sập lại trước mặt anh. Những gì anh nói không kịp lọt vào tai cô, cô đứng ở phía đằng sau cánh cửa, đứng một hồi lâu mà vẫn còn cảm giác xao động.

Thời gian gần đây anh tựa như cái bóng luôn đi bên cô, càng ngày càng không ngừng xuất hiện trong cuộc sống của cô. Buổi sáng anh đưa bữa sáng cho cô và con, còn đi đón con, rồi ngày nào cũng như đặt đồng hồ báo thức nhắc nhở cô uống thuốc đúng giờ.

Cũng như hiện tại đây, Mandy đang chờ cô ký nốt mấy văn kiện thì tiếng tin nhắn chợt kêu lên. Cô vẫn chăm chú xem xét những văn bản trong tay, sau đó mới đặt bút ký rồi đưa cho Mandy.

Quả nhiên là tin nhắn của anh : " Đã đến giờ em uống thuốc rồi đấy. Nhớ là phải uống hết sạch đấy nhé. Nghiều". Những dòng chữ đơn giản hiện lên trên màn hình trước mắt cô, cô liếc qua một cái rồi nhanh chóng đặt điện thoại xuống.

Ngẩng đầu lên vẫn thấy Mandy chưa đi, nhìn cô buồn điện thoại xuống rồi mới báo cáo : " Ông tiểu thư, buổi tối cô có một cuộc hẹn, là mời người của viện thiết kế dùng bữa". Cô gật đầu tỏ vẻ đã biết. Mandy biết cô từ trước đến nay không thích mấy việc xã giao có nên cũng tận lực tối giản hết giúp cô. Đã báo cáo xong chuyện trọng yếu Mandy liền bước ra.

Cô nhấn lại tin cho anh, nhờ anh đi đón bé con hộ cô. Anh rất nhanh đã trả lời lại : " Được". Nhưng rất nhanh sau lại nhấn thêm cái tin : " Nếu con hỏi vì sao em không đến thì anh biết trả lời thế nào?". Cô thừa hiểu là anh đang muốn điều tra hành tung của cô, chỉ đơn giản nhấn lại cho anh : " Cứ nói là phải tăng ca".

Anh lại nhấn tiếp : " Người lớn làm sao có thể lừa gạt trẻ con chứ". Cô chỉ đọc chứ không trả lời lại. Mọi thứ đều đã thay đổi thật rồi, cho dù anh có muốn làm gì thì đây lòng cô cũng chẳng thể gọn lên 1 ngọn sóng dù nhỏ đi chăng nữa.

Sau khi tan làm, cô dẫn Mandy cùng người phụ trách thiết kế của hạng mục lần này đi cùng. Viện thiết kế toàn là đàn ông, thấy các cô thì thái độ trở nên rất nồng nhiệt. Quản lý Lương giới thiệu hai bên với nhau : " Ông tiểu thư, vị này là Cô Chi Sâm viện trưởng viện thiết kế".

Cô Chi Sâm, cái tên này với cô cũng khá quen thuộc, vì cũng là người phụ trách hạng mục lần này nên cô có gọi điện trao đổi với anh ta vài lần, tuy nhiên chưa từng gặp mặt trực tiếp. Người này thực là tuổi trẻ tài cao, nhìn thì cũng chưa quá 30 tuổi, mặt hiện lên ánh cười, đưa bàn tay là nắm lấy tay cô : " Không thể tưởng tượng được rằng Ông tiểu thư không chỉ có giọng nói trong trẻo dễ nghe mà ngoài đời lại thực trẻ tuổi xinh đẹp, thật sự là thất kính rồi". Đôi mắt như cười của anh ta ánh lên vài tia sáng, thực đẹp mắt.

Cô cũng bắt tay lại, đáp : " Có tổng mới là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, về sau nhờ anh trợ giúp nhiều hơn. Hy vọng anh sẽ không chê phiền toái". Cô Chi Sâm gật đầu cười nói : " Làm sao lại có thể? Chỉ cần Ông tiểu thư mở lời là được".

Song phương bắt tay thực hòa hợp. Trên bàn toàn là đàn ông nên uống rượu không ngừng, cứ một ly rồi một ly. Cũng may là Mandy tư lượng tốt, toàn bộ thay thế năng uống.

Đến đoạn sau toàn bộ đều đã muốn say hết, Cô Chi Sâm lúc đó ngồi ngay bên cạnh cô, liền bung tới trước mặt cô một ly, nói : " Ông tiểu thư, lần đầu gặp mặt, ly rượu này cô nhất định phải uống đấy. Chén đầu tôi sẽ uống cạn hết". Nói xong liền đưa lên miệng cạn 1 hơi, lại đem rượu rót đầy.

Cô biết lần này khó tránh, nhưng vẫn phải nói : " Có tổng, thật sự tôi không uống được rượu. Nếu như một ly tôi uống cũng không được thì tùy ý anh thế nào cũng được". Cô Chi Sâm cười khẽ đáp : " Khó có dịp Ông tiểu thư nể mặt. Xin cứ tùy ý".

Cô thật sự là uống không nổi, mới một ngụm đã say đến mức không còn biết gì cả. Đến khi ra về cô đã sớm không còn chút ý thức nào cả. Mandy phải đỡ cô ra đến cửa.

Cô Chi Sâm giúp Mandy cầm túi, rồi hỏi : " Nhà của Ông tiểu thư ở đâu vậy?". Mandy đọc địa chỉ rồi Cô Chi Sâm cười đáp : " Như thế nào mà thật khéo, tôi cũng ở khu đấy. Nếu như cô yên tâm thì cứ giao cô ấy cho tôi, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà".

Đều là những người cùng hợp tác làm ăn, nếu Có tổng đã nói như vậy thì Mandy cũng chẳng có cách nào khác, đành nói : " Phiền Có tổng rồi". Cô Chi Sâm quay đầu rồi đáp : " Tôi cũng chỉ tiện đường thôi mà".

Mandy đỡ Thủy Mạt ngồi vào ghế phụ, đóng cửa xe lại, nói một tiếng cảm ơn rồi đọc lại địa chỉ cho anh. Cô Chi Sâm đáp : " Yên tâm, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà không tổn hại gì hết. Nếu có thiếu một sợi tóc thì cô cứ tới tìm tôi là được". Mandy cười, vẫy tay nói : " Xin cảm ơn. Ngồi về trước đi".

Xe khởi động, ánh đèn xe chiếu sáng cả một khoảng. Dọc đường không khí trong xe thực im lặng, chỉ có tiếng nhạc du dương vang lên. Anh ta quay đầu sang nhìn cô, cô đang tựa người vào ghế, vuốt tóc mềm mại buông xuống, che khuất cái cằm thon nhỏ, làn da trắng nõn như tuyết. Gương mặt cô nhỏ nhắn nhưng lại rất tinh tế, không giống những cô gái khác chỉ biết trang điểm để khiến bản thân đẹp hơn, ở cô có cái khí chất gì đó rất tự nhiên nhưng thu hút người khác, như một bông hoa lan vậy.

Trước kia Cô Chi Sâm cũng vài lần trao đổi qua điện thoại với cô, đồng nghiệp khác có cơ hội nói chuyện với cô đều nhận xét thanh âm của cô rất ấm áp và dễ nghe. Xác thực là giọng nói mềm mại, ôn nhu, dễ dàng đi vào lòng người. Nhưng có người vừa nghe vậy liền dội cho một thùng nước lạnh : " Làm ơn đi, 98% những người phụ nữ có giọng nói dễ nghe đều giống khùng long". Lời vừa nói ra đã có vài người gật gù đồng ý.

Kết quả hôm nay ngược lại làm mọi người đều trở nên ngây dại. Nếu đúng như cô là khùng long như lời nói thì tất cả đám đàn ông này đều nguyện mà hiến thân cho khùng long hết. Vì thế người này nhìn người kia, trao đổi một thứ ánh đầy ẩn ý.

Anh đỡ cô ra khỏi thang máy. Vừa bước ra thì thấy một căn phòng có cửa mở toang, nhìn kỹ số nhà thì không phải là nhà cô. Anh hỏi cô : " Ông tiểu thư, chìa khóa để ở đâu?".

Cô cảm thấy đầu mình thực choáng váng, cả người đều mơ mơ màng màng, nghe được có tiếng người hỏi chìa khóa, chậm rãi trả lời : " Túi xách -- ở trong túi xách". Cổ Chi Sâm cầm túi xách của cô rồi tìm kiếm bên trong, đang tìm dở thì nghe đằng sau có âm thanh lạnh lùng : " Buông cô ấy ra".

Anh ta ngạc nhiên xoay người lại, thấy người đàn ông đối diện đang tay ra kéo cô vào lòng, ôm trọn lấy cô, nhủ thầm hỏi mình : " Anh là ai?".

Cổ Chi Sâm mỉm cười đáp lại " Còn anh là ai?". Ngón Bách Nghiêu nhìn người phụ nữ trong lòng mình, vì rượu say mà da mặt chợt trở nên hồng ửng, vẻ kiêu ngạo đã tăng lên vài phần do với bình thường, lòng cảm thấy thật tức giận, lại quay sang nhìn Cổ Chi Sâm, lạnh lùng nói : " Mặc kệ anh là ai, người cũng đã đưa đến đây rồi, có thể trở về".

Cổ Chi Sâm đáp lại : " Tôi cũng không quan tâm anh là ai, hôm nay tôi phụ trách việc đưa Ông tiểu thư trở về nhà an toàn. Nơi này chỉ mới là cửa nhà cô ấy. Mặt khác, đối với tôi thì anh không quan trọng, tôi nghĩ đối với Ông tiểu thư đây anh cũng chỉ là người hàng xóm bình thường mà thôi". Anh ta cũng không phải kẻ ngốc, rất nhanh nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình đây đối với cô là muốn chiếm hữu đến nhường nào.

Ngón Bách Nghiêu bị nói trúng tim đen, giận quá thành cười : " Thật ngại quá là tôi cư xử không đúng. Nhưng -- có lẽ anh cũng hiểu được, người đàn ông nào nhìn thấy vợ mình uống đến mức say như thế này trở về thì cũng đều không vui, phải không?".

Cô vẫn còn chút mơ hồ, nhưng vẫn biết là bên tai mình có tiếng người nói không ngừng. Mãi cho đến khi nghe thấy cái âm thanh thực quen thuộc nói ra chữ " Vợ", âm thanh này rất ôn nhu, rất quen thuộc, nhưng lại khiến tâm cô đau đớn không ngừng. Cô cố gắng tỉnh táo, gọi lý trí trở lại, dùng sức mờ to mắt hết sức.

Gương mặt anh xuất hiện trong tầm mắt của cô, cô dõi theo gương mặt ấy mà có chút ngẩn ngơ. Nhưng dời tầm mắt đi thì nhìn thấy thang máy, rồi còn có một người nữa cũng đang đứng ở đây, cô dần dần thanh tỉnh hơn một chút. Lắc nhẹ đầu, sự tỉnh táo càng mạnh mẽ hơn.

Ngón Bách Nghiêu đem cô ôm chặt vào lòng, nâng cằm rồi nói : " Cảm ơn anh đã đưa vợ tôi về. Không tiền nữa". Lại nghe từ Vợ phát ra từ trong miệng anh, cả người cô chợt run rẩy, cô dùng hết sức lực đẩy anh ra rồi nói : " Tránh ra. Ai là vợ anh chứ?".

Cả người lại lao đảo dựa vào người anh, nhưng cô lập tức gãy ra, dựa vào tường, hướng Cổ Chi Sâm nói lời cảm tạ : " Cổ tổng, hôm nay cảm ơn anh". Không thềm để ý đến vẻ mặt tái xanh của anh đang đứng bên mình.

Cổ Chi Sâm cười nhẹ nói : " Là vinh hạnh của tôi. Nếu đã về nhà rồi thì tôi xin phép. Cô hãy nghỉ ngơi sớm đi. Tạm biệt". Ông Thủy Mạt cũng quay đầu cười nhìn anh nói : " Tạm biệt".

Ngón Bách Nghiêu tức giận nhìn cái người vừa bước và thang máy, rồi quay sang đỡ lấy cô. Cô dùng sức vùng ra : " Buông ra". Anh dùng một chút sức cũng có thể kéo cô lại vào lòng mình, giận dữ nói : " Em biết mình từ lượng rất kém mà còn uống. Nhìn xem say đến mức nào rồi đây?".

Cô uống rượu thì liên quan gì đến anh chứ? Cười nhẹ đáp lại : " Ngón tiên sinh, tôi cảm ơn chuyện anh quan tâm đến tôi, nhưng anh không có quan hệ gì với ---". Mặt anh xám lại nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói : " Không quan hệ gì đến anh?".

Cô lại đẩy anh ra, nghe anh nói xong câu kia lại bật cười : " Có, có quan hệ. Anh chính là bạn trai trước tôi của tôi, là cha của con tôi, sao lại không quan hệ được nhỉ?". Anh một câu cũng không nói nên lời.

Cô thoát ra khỏi vòng tay anh, sờ soạng trong túi lấy ra chiếc chìa khóa. Còn anh thì vẫn đứng yên ở cửa, không động đậy. Quả thật thân phận anh hiện giờ trừ là cha của con cô, là bạn trai trước của cô thì chẳng là gì nữa cả. Anh không có quyền gì can thiệp vào cuộc sống riêng của cô.

Cô đứng yên lặng dưới vòi hoa sen, nước chảy từ trên xuống bao lấy toàn bộ cơ thể cô. Anh tưởng muốn quay đầu thì cô và con sẽ vĩnh viễn đứng ở đó chờ anh sao? Không, cô sẽ không chờ. Cũng không bao giờ gặp được nhau nữa.

Có lẽ cô nên cân nhắc về đề nghị của Lục Kiều, cô nên bắt đầu một cái gì đó mới mẻ. Còn anh đã sớm thành dĩ vãng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Ngày hôm sau Cổ Chi Sâm có gọi điện cho cô cùng thảo luận về mấy phương diện thiết kế, trước khi gác điện thoại liền hỏi : " Đã cảm thấy khá hơn chút nào không?". Ngờ khi truyền vào điện thoại có mấy phần khác với bình thường.

Cô hơi ngây người ra, một lúc sau mới trả lời : " Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn Cổ tổng đã quan tâm". Anh ta cười nhẹ đáp : " Là lỗi của tôi, lần sau sẽ không ép cô nữa". Nghe vậy thì cô cũng chẳng biết phải trả lời thế nào, dùng một chút rồi nói : " Làm sao thế được, là do từ lượng của tôi quá kém mà thôi". Kỳ thật đối với tình huống đã xảy ra vào tối qua cô vẫn nhớ và có điểm cảm thấy rất xấu hổ, nhưng giờ phút này nghe giọng điệu của Cổ Chi Sâm thì tựa

như chẳng có gì bất thường đã xảy ra cả.

Còn người kia thì ngược lại hoàn toàn, mới sáng sớm đem bé con về nhà, sắc mặt âm trầm hỏi : " Hẳn là ai thế?". Cô giúp con ăn cháo, liếc mắt nhìn anh nhưng không nói gì cả. Anh thì ngại có con ở đây nên cũng không thể hỏi nhiều được.

Giữa trưa Mandy ôm một bó hoa hồng rất to bước vào, cười nói với cô : " Ông tiểu thư, hoa của cô". Cô không ngẩng đầu lên, nói : " Giúp tôi vứt đi". Anh vẫn luôn như vậy, tặng hoa không biết ngừng. Thời gian trước cô đã nói chuyện này với anh rồi anh cũng đã ít tặng hơn, không ngờ giờ lại dùng chiêu thức cũ.

Mandy nói : " Bên trong có một tấm thiệp, cô có muốn xem không?". Thiệp ư? Anh tặng hoa thì không bao giờ kèm thiệp cả, bình thường thì chỉ gửi 1 tin nhắn đến cho cô : " Em có thích hoa hôm nay không?". Còn cô thì chưa bao giờ trả lời những tin nhắn như thế cả, lần nào cũng chỉ 1 chỉ thị bảo Mandy đem vứt đi.

Cô mở tấm thiệp ra, bên trong hiện lên một nét chữ rồng bay phượng múa : " Cô Chi Sâm". Buông tấm thiệp trong tay xuống, ngẩng đầu lên vẫn thấy Mandy đứng đó, có lẽ vẫn còn chờ chỉ thị lần này của cô. Cô đáp nhanh : " Giúp tôi đem cắm vào bình nhé. Cảm ơn". Mandy lên tiếng trả lời rồi ôm hoa đi ra ngoài.

Gần đây cô rất bận, vừa phải giải quyết công việc vừa phải học hỏi thêm nhiều kiến thức mới, nên thường quá giờ tan tầm mà vẫn chưa xong việc. Việc đón con giờ lại thành việc của anh. Lúc chiều anh có nhắn tin cho cô, nội dung tin nhắn rất đơn giản : " Anh sẽ đi đón con". Cô chỉ đáp lại một chữ "Uh" đơn giản rồi lại quay về làm việc tiếp.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài, sắc trời đã nhá nhem, chắc hẳn giờ này anh đã đón con về rồi. Mới vừa nghĩ đến thì tin chuông điện thoại của cô vang lên. Nhìn đã số hiện trên màn hình, cô vẫn không cầm lên. Cô biết điện thoại của anh, nếu cô mà không nghe thì anh cũng sẽ không buông tha cho cô để dàng. Tiếng chuông vẫn vang lên thật lâu, thật dai dẳng.

Cô khẽ thở ra, cầm điện thoại lên ấn nút trả lời : " Alo". Từ đầu bên kia truyền đến giọng nói của bé con, thanh âm mềm mại đầy nũng nịu : " Mẹ, mẹ chưa về sao?".

Miệng cô không tự chủ mà dương cao : " Ủ, mẹ sắp xong rồi". Bé con lại nói : " Mẹ, lát về chúng ta đi ăn KFC đi. Con rất nhớ KFC". Vừa nói lại còn vừa nuốt nước bọt xuống nữa chứ. Cô lại nghĩ ở đây có mấy người mẹ có thể cự tuyệt lời thỉnh cầu đầy đáng yêu như thế này chứ, đáp nhanh : " Uh được rồi".

Bé con tuy còn nhỏ nhưng đã biết thế nào là rèn sắt phải rèn khi còn nóng, liền nói : " Mẹ, chúng ta tối nay đi ăn luôn được chứ? Buổi tối phải đi luôn cơ!". Cô vẫn ngồi trong phòng làm việc mà gắt đầu đáp : " Được, mẹ biết rồi".

Biết rõ là anh dùng con để trợ giúp cho mình, nhưng cô thì không thể từ chối yêu cầu của con được. Vì thế khi cô xong việc bước xuống đã thấy xe đang chờ mình.

Việc anh yêu thương con thế nào trong lòng cô hiểu rõ. Nhìn cảnh anh dứt pizza cho con, còn cẩn thận cái miếng nhỏ nhắn cho con thì cô biết anh và cô là giống nhau, đều yêu thương và trân trọng đứa bé này biết bao.

Vì là trường hợp đặc biệt nên trước mặt con hai người không bao giờ đề cập về những gì đã xảy ra mà luôn giữ được sự ôn hòa. Giờ đây nếu người ngoài nhìn vào thì chẳng khác nào một gia đình 3 người yêu thương đoàn kết với nhau đang đi ăn tối cả.

Trên đường về bé con lăn ra ngủ rồi. Đưa xe vào gara, anh xuống xe vòng qua phía bên cô, giúp cô mở cửa xe rồi tiếp nhận bé con trên tay cô, nói : " Để anh, con đã nặng lên nhiều rồi đấy".

Đúng là bé con ngày càng nặng hơn, có đôi khi ngay cả cô cũng còn cảm thấy khó tin, năm đó bởi vì sinh non mà bé con thực gầy yếu, đặt bên cạnh những đứa bé ngoại quốc vừa được sinh thì chẳng khác nào một con mèo con cả. Nhưng chớp mắt một cái mà đã lớn thành một đứa bé đáng yêu biết chừng nào. Lúc cười thì híp cả mắt lại, tựa như cả bầu trời sao đều đang ở trong mắt bé.

Vào nhà anh đem bé con đặt trên giường, nhẹ nhàng lấy chăn ra đắp cho con. Cô đặt cặp sách của con xuống, vừa bước vào thì nhìn thấy cảnh tượng đầy cảm động này. Cô từ biệt anh, nói : " Mấy hôm nay cảm ơn anh. Ngày mai em sẽ đi đón con".

Thân mình anh chợt trở nên cứng đờ, bàn tay to lớn vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ xinh, không quay đầu lại, thấp giọng nói : " Đây là những việc anh nên làm". Cô nhìn chằm chằm xuống đôi dép của mình, nói nhỏ : " Vẫn cần phải cảm ơn. Anh về đi, phần còn lại để em lo". Lúc này anh mới quay đầu lại, ôn nhu nói : " Em làm việc cả ngày mệt mỏi rồi, đi tắm trước đi. Anh sẽ trông cho con ngủ, chờ em tắm xong thì anh sẽ về".

Nhìn dáng vẻ của anh thì nếu cô không nghe lời thì anh cũng sẽ không chịu về. Cô cũng không khách khí nữa, quay đầu về phòng lấy khăn tắm. Nước ấm bao lấy cô, mùi hương tulip thoang thoảng dịu nhẹ thật khiến con người ta dễ chịu.

Anh vẫn ngồi trên giường, lẳng lặng nhìn con đang ngủ say. Con có ngoại hình rất giống cô, chỉ có cái mũi cùng hàng lông mi là giống anh thôi. Nhớ lần đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp con thì anh không kiềm được xúc động mà ngắm nhìn nó. Chưa từng nghĩ là cô sẽ vì anh mà sinh một đứa con -- sự kích động này khiến anh cứ nhìn vào bức ảnh đó suốt thời mà không muốn buông xuống, mỗi phút mỗi giây đều muốn găm sâu hình ảnh trước mắt vào tâm trí.

Sau này gặp con thì anh chỉ có 1 ý nghĩ, đó là dành phần đời còn lại để yêu thương, để quan tâm đến con. Mỗi lần nghe con làm nũng gọi anh là " Chú Ngón" thì tim anh lại cảm thấy đau nhói. Anh chỉ muốn ôm con vào lòng, nói với con rằng anh là cha, là cha của con đây. Nhưng là anh vẫn không dám, sợ nói ra rồi sẽ làm cô tức giận, nếu tức giận rồi thì cô sẽ không cho anh đến gần con nữa, sẽ tìm cách đem con đi thật xa với anh.

Không khí trong phòng trở nên tĩnh lặng thế nên âm thanh từ phòng ngoài truyền vào anh đều có thể nghe rõ. Anh do dự một chút rồi đi ra ngoài, thấy di động của cô đang đổ chuông. Anh nhìn vào dãy số đang hiện lên trên màn hình điện thoại nhưng không ấn nút trả lời. Một lúc sau thì tiếng chuông ngừng lại, nhưng rồi lại vang lên, có lẽ đối phương sẽ không dễ dàng mà bỏ cuộc.

Anh hít sâu một hơi, đưa điện thoại lên trả lời : " Alo? Xin hỏi là ai thế?". Đầu bên kia truyền đến một giọng đàn ông, dường như hơi chán chường rồi mới đáp : " Thật ngại có lẽ là tôi nhầm số". Thanh âm này rất quen thuộc, nghĩ đi nghĩ lại thì hóa ra chính là giọng của người đàn ông tối qua đưa cô về nhà. Sắc mặt của anh chợt biến đổi, đem ngắt điện thoại, ánh mắt lơ đãng nhìn qua thì phát hiện có 1 tin nhắn vừa đến.

Anh liền mở tin nhắn ra đọc, chỉ thấy 1 dòng : " Không biết cô có thích hoa hồng không? Sự việc tối qua thật khiến tôi ngại ngùng". Số của tin nhắn này với số điện thoại vừa này chính là một.

Anh còn chưa kịp để điện thoại xuống thì âm thanh lạnh lùng của cô từ sau truyền đến : "Ngôn tiên sinh, xin hỏi anh đang làm cái gì thế?". Anh quay đầu nhìn cô, mái tóc đen dài ẩm ướt buông xõa, đang trừng mắt lên nhìn anh.

Anh nhìn cô rồi nở ra một nụ cười thân thiện, nhưng ý cười dường như không chạm vào được đáy mắt, từng chữ từng chữ nói : " Em có thích hoa hồng không?". Cô đứng yên lặng tại chỗ, không động đậy. Anh cũng vậy.

Hai người cứ im lặng như vậy rồi cô bật cười, bước nhanh về phía anh, giật lấy điện thoại mình từ tay anh, giọng lạnh băng nói : " Mời anh ra ngoài". Anh nghĩ anh là ai? Dựa vào cái gì mà muốn can thiệp vào cuộc sống của cô chứ?

Anh nhìn cô một cái nhưng không nói gì, xoay người bước ra khỏi cửa. Cô hít một hơi dài, theo dõi bóng lưng cao lớn của anh, nói theo : " Có thể là thái độ của tôi gần đây khiến anh hiểu lầm. Giờ tôi muốn xác minh lại cho anh biết, từ nay về sau anh đừng can thiệp vào cuộc sống sinh hoạt của tôi. Ngoại trừ chuyện của con ra thì chúng ta không cần phải gặp nhau làm gì cả".

Bước chân anh chợt chậm lại, thấp giọng hỏi : " Em không thử một lần tiếp nhận anh sao?". Cô nhắm mắt lại, trả lời : " Anh nghĩ còn có khả năng này sao?".

Vẫn đưa lưng lại về phía cô, anh hỏi : " Vì sao chứ? Đúng là trước đây lỗi ở anh. Khi năm đó anh không hề biết đến sự tồn tại của con. Em hãy nghĩ đến con mà thử tiếp nhận anh, thử một lần thôi được không?".

Cô đã quay người, giờ đây là hai người đưa lưng về phía nhau, như gần mà như xa, thanh âm của cô vang lên kiên quyết mà lạnh nhạt : " Không thể phủ nhận rằng khi chúng ta vừa mới gặp lại nhau, tôi cũng vì anh mà mang theo vài phần hy vọng. Nhưng giờ đây tôi đã nghĩ thông, chuyện của chúng ta là không thể nào. Mặc kệ là tôi có không tình nguyện như thế nào đi nữa thì cũng đã sớm kết thúc rồi. Đã quá muộn rồi".

" Anh hiện giờ là chỉ vì con thôi, vì muốn có con nên anh mới quay đầu lại. Thử hỏi nếu không có đứa bé này thì giờ mọi chuyện sẽ thế nào? Lần đầu được làm cha nên cũng không tránh khỏi kích động. Trên thực tế chỉ cần a nguyên ý thì lúc nào cũng có cơ hội làm cha thôi. Mặc kệ đối tượng là ai, nhưng với điều kiện của anh thì cũng sẽ không có ít ỏi mấy nữ muốn lấy anh, đúng không? Còn tôi thì sao? Hiện giờ cái tôi muốn chỉ là một cuộc sống bình yên mà thôi. Đương nhiên nếu sau này có cơ hội thì tôi cũng muốn có một tình yêu cho mình, hợp nhau thì kết hôn. Mà đối tượng đấy có thể là bất kỳ người đàn ông nào, nhưng không bao giờ là anh cả, Ngôn Bách Nghiêu".

Anh vẫn đứng yên tại chỗ, âm thanh thấp như chìm vào không gian : " Cho dù là anh yêu em như trước, cho dù anh làm nhiều hơn cho em, cho dù là vì con, thì em vẫn không thay đổi sao?".

Cô nhìn ra phía cửa sổ, hít sâu một hơi rồi mới đáp : " Đúng thế". Cô không muốn lại vì anh mà tổn thương thêm nữa. Trước đây yêu anh như thế nhưng cô vẫn khiến bản thân mình chịu bao nhiêu tổn thương, giờ cô đã mệt mỏi rồi, sợ nếu bắt đầu lại sẽ không có cơ hội để gượng dậy nữa.

Anh nhìn cô, chậm rãi hỏi từng tiếng : " Người đàn ông tặng em hoa hồng đấy là người thích hợp sao?". Cô chỉ đáp : " Không phải anh ta thì cũng sẽ là một người khác mà thôi". Anh khẽ cười, nụ cười chứa đầy chua xót, nói tiếp : " Không phải là anh ta cũng sẽ là người khác, chỉ là không bao giờ có thể là anh, đúng không?".

Cô không trả lời lại. Không gian trong phòng chợt im ắng lạ thường.

Thật lâu sau anh mới mở miệng nói, từng chữ lại từng chữ, thể hiện sự kiên quyết vô cùng : " Nhưng là, Ưông Thủy Mạt, anh không thể bỏ em được, cả đời này cũng không bỏ được". Kiếp sau ư, đừng mơ!

Ưông Thủy Mạt xoay mạnh người lại, phần nộ nhìn bóng lưng của anh nói : " Vậy anh muốn thế nào? Tôi hận anh, hận anh đến chết, anh đi ra, ra ngay cho tôi. Cả cuộc đời này việc tôi hối hận nhất chính là quen biết anh -- nếu thời gian có thể quay trở về tôi mong sao tôi không bao giờ gặp anh cả! Anh ra ngay, đi ngay cho tôi ---", cô nói ra một tràng mà không nghĩ chút nào, không kịp hít thở, giờ phải từng chút từng chút mà đem không khí hít vào.

Sắc mặt anh từ trắng chuyển sang xám, quay người lại, siết chặt bả vai cô, nhìn sâu vào mắt cô rồi cười lạnh nói : " Ưông Thủy Mạt, em nghĩ là tôi không hận em sao? Tôi cũng hận em đến chết, em mang thai con tôi lại còn dám ở một chỗ với người đàn ông khác. Em sinh con nhưng đến giờ khi nó lớn lên rồi tôi mới được biết. Em chưa từng nghĩ rằng tôi cũng sẽ hận em sao? Nhưng thế thì sao? Chúng ta giờ ở chung một chỗ mà không ngừng oán giận lẫn nhau --". Rốt cuộc là ai khiến cho mọi chuyện thành ra thế này? Anh hận cô, nhưng càng hận chính mình.

Cô loạng choạng không đứng vững, từng giọt nước mắt rơi xuống, nói : " Không, Ngôn Bách Nghiêu, tôi không muốn ở cùng một chỗ với anh. Tôi không muốn, không bao giờ muốn thế. Tôi mệt mỏi lắm rồi, van anh hãy buông tha cho tôi được không, chỉ 1 lần này thôi, anh hãy tha cho tôi --". Nếu quá khứ là sai lầm thì giờ đây cũng vẫn là sai lầm.

Cô rót cục ở trước mặt anh mà nói hết ra những điều ở trong lòng, anh cả người đều ngo ngẩn nhìn cô, dùng tay mềm mại lau đi những giọt lệ thấm đẫm gương mặt xinh đẹp kia. Nhưng anh càng muốn lau đi thì những giọt nước mắt kia lại càng chảy không ngừng. Cả người anh bị chấn động mạnh, chậm rãi buông tay khỏi vai cô, thần sắc tựa thống khổ vô cùng, xoay người bước đi.

Sau ngày ấy anh không còn cố tình đi tìm cô nữa. Nhưng buổi sáng vẫn là đặt cháo tổ yến trước cửa nhà cô, chỉ cần cô mở mắt ra là sẽ thấy. Đồ ăn anh đưa, cô chưa từng một lần động vào, cho dù vậy anh vẫn là không để ý, mỗi ngày đều làm như vậy.

Về việc đưa đón bé con cô với anh cũng đã có thỏa thuận. Thứ ba thứ năm anh đón, thứ hai thứ tư cô đón. Cũng thỉnh thoảng có ngày cô ngẫu nhiên gặp anh, nhưng hai người luôn giữ im lặng nhiều nhất có thể.

Bé con thực hẳn cảm, từng trên giường mà hỏi cô mấy lần : " Mẹ có phải là cãi nhau với chú Ngôn không? Mẹ vì sao lại cãi nhau với chú Ngôn thế? ".

Mấy ngày sau thì lại hỏi : " Mẹ ah, hình như chú Ngôn dạo này không vui hay sao í. Chú í rất ít khi cười ". " Mẹ ah, hôm nay con thấy chú í ở trong thư phòng hút tẩu thuốc, dường như rất buồn í! "

Cô chỉ giữ gương mặt thật thản nhiên, ôn nhu nói với con : " Ngoan ngủ đi con. Đây là chuyện của chú! "

Tối hôm sau chỉ có một mình cô ở nhà, chợt thấy đói nên cô bước ra phòng bếp, muốn nấu chút mì cho mình. Vừa mới bung bát mì đặt lên bàn, mắt không tự chủ lại hướng về phía cửa.

Bỗng nhiên trong lúc đó từ phía cửa lại có tiếng động, có người nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cô đứng lặng ở một chỗ không thể cử động được. Khuôn mặt từng xuất hiện trong biết bao giấc mơ của cô giờ lại ở ngay trước mắt, định thần lại, cô nhắm mắt lại một hồi lâu mới mở ra, thật sự đúng là anh đang đứng trước mặt cô thật.

Hai người lâm vào trầm mặc một lúc lâu, thật lâu sau anh nói : " Con đâu? ". Cô nuốt nước bọt xuống, nhẹ giọng nói : " Bé con đang đi dự sinh nhật của bạn học, 9h hơn em sẽ đi đón con ". Có lẽ do anh đột nhiên xuất hiện nên cô bị bất ngờ, cứ trả lời như một cái máy những câu hỏi của anh.

Anh đáp một tiếng "Ừ", cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới chỉ có hơn 7h, lại quay đầu sang nhìn anh. Lúc này anh cứ chăm chăm nhìn vào bát mì trong tay cô, không hiểu như thế nào cô liền mở miệng hỏi : " Anh có muốn ăn một chút không? "

Anh đáp một tiếng đồng ý rồi kéo ghế ngồi xuống phía đối diện với cô, cô đặt bát đĩa trước mặt anh, xoay người vào phòng bếp lấy thêm bát đĩa nữa cho mình.

Anh vẫn chưa ăn, giống như là muốn đợi cô vậy.

Cô ngồi xuống, đưa từng sợi mì vào miệng, lúc này anh cũng mới chậm rãi đưa đĩa lên.

Anh ăn rất chậm, đưa từng sợi mì vào miệng một cách từ tốn, giống như đó là thứ đồ ăn gì đó yêu thích lắm vậy, cho dù có nhiều đến đâu thì anh cũng ăn hết sạch một cách ngon lành.

Lúc sau khi anh đã dùng bữa xong, cô liền đứng dậy thu dọn. Hai người không nói chuyện với nhau, chỉ bảo toàn sự im lặng cho chính mình, không khí có vài phần quỷ dị.

Anh cứ đứng lẳng lặng như vậy, nhìn cô làm việc. Chờ cô thu dọn xong, anh mới mở miệng, sắc mặt có vài phần nghiêm trọng, nói : " Em rảnh không? Anh muốn nói chuyện với em! "

Cô chưa từng thấy vẻ mặt này của anh bao giờ, phảng phất có chuyện gì đó thật sự khổ sở khó nói lắm, vô tình nó khiến cô dự cảm thấy điều bất an. Không khí yên lặng đến mức mà cô có thể nghe rõ cả tiếng hít thở của chính mình.

Anh nói : " Anh sẽ không bao giờ tranh giành quyền nuôi con với em -- ", thanh âm không cao cũng không thấp, nhẹ nhàng xâm nhập vào tai cô.

Cảm giác tựa như có người đổ cả thùng nước lạnh xuống cô lúc này, cả thân bỗng chốc cảm thấy rét run, không tin vào những gì đang diễn ra.

Anh nhìn thấy gương mặt cô xuất hiện vài phần kinh ngạc, khóe miệng hơi hơi động, ánh mắt hướng về phía bàn, tiếp tục nói : " Nếu em còn không tin anh thì anh sẽ mời luật sư đến. Anh sẽ ký vào giấy tờ cam đoan việc này với em. Em có thể nhờ luật sư xem xét, nếu có điều khoản gì em cảm thấy không ưng ý thì em hãy thuê luật sư cho mình rồi văn bản đến cho anh! "

Cô thể nào mà này mới để ý trên bàn khách có 1 tập văn kiện, anh vừa cầm nó đưa lên cho cô. Cô giờ như hóa thành một người máy, chỉ biết giơ tay cứng ngắc lên nhận tập văn kiện từ tay anh.

Thanh âm của anh truyền đến : " Em không mở ra xem sao? ". Đúng vậy, cô hẳn là phải mở nó ra, phải xem trong đó viết cái gì, nhưng cả người cô giờ không còn chút trọng lực nào cả, chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ, cái gì cũng đều không biết nữa rồi. Nhìn những tờ giấy trong tay, cố gắng hết sức để đọc thì thấy những dòng chữ lạnh lùng viết rằng anh nguyện ý sẽ không tranh giành quyền nuôi con với cô, còn viết mỗi tháng anh sẽ chu cấp tiền nuôi con là bao nhiêu, rồi tiền nhà, tiền quỹ, cổ phiếu... Trên đó viết rất nhiều nhưng cô không thể nhớ nổi cái gì với cái gì.

Giọng anh lúc xa lúc gần hỏi lại : " Không có vấn đề gì chứ? ". Cô hồi lâu mới có phản ứng, vẫn còn kinh ngạc nhìn tập văn kiện trong tay mình, theo bản năng lắc đầu đáp : " Không -- không có --- "

Anh cứ vậy lẳng lặng chăm chú nhìn cô, không biết là đã nhìn bao lâu rồi, sau mới mở miệng nói : " Được rồi, anh không làm phiền em nữa. Cảm ơn bữa tối nay của em, khi nào ký vào thì báo cho anh biết, anh sẽ cử người tới lấy".

Cô lại phản xạ theo điều kiện, gật đầu đồng ý. Anh nói : " Tạm biệt". Phải dùng hết sức bình sinh, cố gắng để giọng mình như bình thường, cô đáp : " Tạm biệt".

Khi cánh cửa trước mắt cô từ từ khép lại, cô cuối cùng không còn chịu được nữa, túi văn kiện trên tay tự động rơi xuống đất.

Anh cuối cùng là vì sao mà không cần cô và con nữa -- rõ ràng đây chẳng phải là điều cô yêu cầu sao, thế nhưng giờ phút này tâm cô đau một cách khủng khiếp.

Đôi mắt nâu của cô quét qua toàn bộ căn phòng, mỗi góc nhỏ, mỗi nơi đều nhìn thấy hình dáng anh.

Trên bàn ăn đó là cảnh anh cùng bé con sáng nào cũng ép buộc cô phải ăn sáng, rồi còn cả cái thuốc Đông y đáng ghét đấy nữa, cũng luôn tranh nhau gấp nào thịt nào rau vào bát cô.

Có đôi khi anh không làm gì, chỉ đơn giản ở trong phòng khách chơi đùa với bé con, làm cả căn phòng tràn ngập tiếng cười hạnh phúc của hai người --- còn nơi cô đang đứng là chỗ chơi của anh và con, hai người đang chơi điều khiển ô tô thật vui vẻ.

Trong phòng tắm là nơi anh cùng bé con chơi thủy chiến, làm khắp nơi chỗ nào cũng ướt nhẹp.

Chính là hết thấy, hết thấy cô đều nhớ, nhưng sau này sẽ không còn được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tiếng đóng cửa vô tình vang lên, đem anh và cô tách thành 2 thế giới, anh chậm rãi nhắm mắt lại, dựa cả người trên cửa.

Cô khóc, cô nói rằng cả đời chuyện cô hối hận nhất là chuyện đã từng gặp anh. Trước kia khi cãi nhau cô cũng khóc, rồi khi đưa con đầu tiên của hai người mắt cô cũng khóc. Vì sao kẻ luôn làm cô khóc lại là anh?

Thế nên lần này anh quyết định sẽ buông tay, chỉ khi anh buông tay thì cô mới có thể đi tìm hạnh phúc riêng cho mình. Không có sự tồn tại của anh cũng sẽ không có những giọt nước mắt của cô!

Cho đĩa vào đầu, ấn nút chạy, màn hình xuất hiện rất nhiều người, nhưng cô vẫn thấy được hình ảnh của anh trong đám đông đó. Hơn mười giây sau trên màn hình lên hiện lên hình ảnh của cô, cả người khoác một bộ lễ phục màu trắng tuyết, thắt lưng đeo một chiếc dây màu đen bản to, làm bật lên sự nhỏ nhắn của phần eo. Cô tao nhã đứng trên bục, sánh vai với anh. Nhìn vào hai người, một người thì mặc một bộ đồ tây đen, người kia thì là bộ lễ phục trắng toát-- thật là hình ảnh đen trắng đối lập nhưng lại rất thu hút người khác -- và hình ảnh này sẽ càng đẹp nếu váy cô dài thêm một chút, trên đầu thì được che bởi khăn voan--

Anh lấy tay che kín gương mặt mình nên khó mà nhìn rõ được -- lúc này lại chuyển sang hình ảnh cô trong tay anh tiếp nhận một phong thư, hai người mỉm cười nhìn nhau, anh chăm chú nhìn cô đầy yêu thương , mọi cảnh đều bị thu vào trong ống kính của những tay thợ chụp ảnh lúc đó.

Cô không thể ngủ nổi, thần kinh căng lên hết mức có thể, lui vào một góc nhỏ trên chiếc sofa. Anh cũng không có rời đi, sau khi đi đón con còn đưa con con đi tắm rửa sạch sẽ, dỗ dành con đi ngủ. Anh làm nhiều việc như vậy nhưng hai người không hề có giáp mặt nhau, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn thấy nhau.

Di động đột nhiên kêu lên " reng reng ", tiếng chuông phá vỡ không gian im lặng nhưng lại khiến lòng người cảm thấy bất an. Cô chậm rãi quay đầu tìm điện thoại, lần theo chút ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, nhìn đồng hồ chỉ đúng vị trí số 8.

Cô ngồi dậy, vươn tay ra với lấy điện thoại, dãy số hiện lên trên màn hình khiến cô bỗng cảm thấy run sợ, một nỗi lo lắng bất an vô hình bao lấy mình, cô ấn nút trả lời đáp : " Cha ah --". Đầu bên kia truyền đến tiếng của vú Ngò người vẫn thường chăm sóc cha cô, lòng cô nóng như lửa đốt, " Tiểu Mạt ah, cha con tái phát bệnh tim, hiện giờ đang nằm trong viện, con hãy về ngay đi --".

Những lời tiếp theo không một chữ nào lọt được vào đầu cô, tựa như trái đất chợt trở nên câm lặng, trong đầu trống rỗng không chứa đựng nổi gì cả. Di động từ trên tay cô rơi xuống. Cha, cha thế nào mà lại bị tái phát bệnh tim chứ? Còn nguy kịch rất khó qua nữa? Cô trở nên hoảng loạn không biết mình nên làm gì, chỉ biết từng con sóng trong lòng đang muốn trào ra.

Mở ngăn tủ cô với vội vài bộ quần áo, cầm chìa khóa xe trong tay rồi lại ngần ngại, giờ mới nhớ đến bé con còn đang ngủ, cô lập tức bước vào phòng bế con lên. Bé con ở trong lòng cô hơi ngọ nguậy, cọ đầu vào vai cô tìm vị trí thích hợp, rồi lặng ngơ ngẩn ngủ tiếp.

Cô vội vàng ra xe, khó khăn mới đóng được cái cửa. Vì đang là đêm nên không gian rất yên tĩnh, tiếng cửa bỗng trở nên vang dội khắp cả hành lang. Cô sốt ruột, ấn mạnh vào nút thang máy, cứ ấn mãi như thể là nó sẽ đến nhanh hơn vậy. Cả người giờ đây đã rơi vào biển sương mù dày đặc, không còn phân biệt được phương hướng nữa rồi.

Bỗng nhiên, anh mở cửa ra, cả người một thân quần áo chỉnh tề, cau mày nhìn cô hỏi : " Làm sao thế? Trễ như vậy rồi mà em còn muốn ra ngoài?". Cô hiện giờ làm gì còn tâm tư để quan tâm lời anh nói, tay vẫn không ngừng ấn nút gọi thang máy. Anh tiến lên vài bước, tay giờ ra chặn lại tay cô nói : " Đừng ấn nữa, thang máy đã đến rồi".

Mơ hồ cảm nhận được sự khác thường của cô, anh hỏi : " Em sao thế?". Cô vẫn không nói gì cả, hơi giãy ra, muốn rút tay mình khỏi tay anh. Anh với cô bây giờ đã chẳng còn gì cả, có hỏi cũng thế thôi.

Tất nhiên là anh không chịu bỏ tay mình ra. Thang máy đã dừng trước mặt cô, cô nhanh chóng bước vào, anh thuận thế cũng theo cô vào luôn. Cô quay sang chỗ khác, nói : " Anh tránh ra đi". Anh chỉ yên lặng đứng cạnh cô, nhẹ nhàng buông tay cô ra. Thang máy cứ di chuyển chậm chạp từng tầng rồi mãi mới xuống được tầng hầm.

Cô đem con đặt ở ghế sau rồi không quên cài dây bảo hiểm cho con. Bé con lúc này dường như đã có chút tỉnh, mơ hồ hỏi cô : " Mẹ, sao con lại ở trong xe?". Cô vỗ nhẹ lên mái đầu của con, ôn nhu dỗ dành : " Ngoan nào, ngủ đi con".

Anh kéo mạnh tay cô lại, ánh mắt chăm chú dõi vào cô, nói : " Em nói đi, rốt cuộc là đã có chuyện gì?". Cô vùng vẫy khỏi tay anh, đáp nhanh : " Không liên quan gì đến anh cả". Sắc mặt anh giờ trông thật thống khổ, âm thanh trầm thấp xuống : " Đưa chìa khóa đây, anh sẽ lái xe".

Cô vẫn cự tuyệt nói không cần. Anh thể hiện sự ương ngạnh của mình bằng cách mở cửa xem, kéo lấy cái tay đang đặt lên ghế phụ của cô, nói rõ ràng : " Hoặc là để anh lái xe đưa em đến chỗ em cần, hoặc là chúng ta đứng ở đây tranh cãi về vấn đề này suốt đêm. Em chọn đi".

Cô quay sang nhìn anh, ánh mắt chứa đầy sự tức giận, lắp bắp nói : " Anh ---". Về mặt của anh đã nói rõ ràng nếu không đạt được mục đích thì cũng sẽ không dễ dàng mà thỏa hiệp.

Cô chỉ nói là muốn về nhà, anh liền lái xe đến đó, tựa như đã thuộc đường lắm. Điều này có chút khiến cô ngạc nhiên nhưng cô không nói gì cả, mắt vẫn dán chặt vào chiếc điện thoại trong tay, nói không nên lời, đầu ngón tay chốc lát đã trở nên lạnh toát. Vẫn không thấy di động vang lên, cô không ngừng nhắc nhở bản thân, không có tin nào chính là tin tốt rồi.

Cô ở bên chi cục anh lái xe nhanh hơn. Anh quay đầu sang phía cô, hỏi thật ôn nhu : " Nói cho anh biết, đã có chuyện gì xảy ra thế?". Cô cắn môi hồi lâu mới đáp : " Bệnh tim của cha đã tái phát..hiện giờ ông đang ở bệnh viện".

Tay anh chậm rãi đưa ra phía tay cô, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô nói : " Em đừng lo, sẽ không có việc gì đâu". Cô vẫn chỉ cắn chặt môi, không giãy ra khỏi bàn tay anh, mặc kệ giờ anh đang nắm chặt lấy nó. Chỉ ít thì giờ bàn tay to lớn của anh cũng đem lại chút hơi ấm cho tay cô, khiến cho cô cảm thấy được tiếp thêm sức mạnh. Anh cứ vậy mà nắm lấy tay cô, điều này khiến cô chột nghĩ, cho dù trời đất có sập xuống thì cũng đã có anh ở bên chống đỡ giúp mình. Tâm ý của cô giờ đây đã trở nên hoảng loạn, cho dù chỉ là 1 chút hơi ấm như thế thôi nhưng cũng khiến cô cảm thấy an ủi được nhiều phần.

Xe dừng lại trước bệnh viện, anh quay ra sau ôm lấy con vào lòng, bước theo sau cô. Lái xe Trịnh của cha đã đứng ở sảnh chờ sẵn, vừa nhìn thấy Uông Thủy Mạt liền gọi : " Uông tiểu thư". Ngay sau đó ánh mắt dừng lại trên người Ngôn Bách Nghiêu, anh ta quay sang chào anh : " Ngôn tiên sinh".

Cô không có thì giờ để hỏi vì sao mà lái xe của cha lại biết Bách Nghiêu, sốt ruột hỏi : " Cha tôi thế nào rồi?". Mắt của lái xe Trịnh bỗng ngập nước, nghẹn ngào nói : " Không có tin gì cả, ngài vẫn đang ở trong phòng cấp cứu. Chủ nhiệm khoa đã thúc giục gọi người nhà đến".

Cha vẫn còn trong phòng cấp cứu sao? Đã lâu như vậy mà cha vẫn còn ở trong phòng cấp cứu --- lòng cô giống như bị đẩy xuống tận sâu đáy biển, thân thể bị chấn động mạnh, thì thảo nói : " Không, sẽ không đâu ---". Ngôn Bách Nghiêu giờ tay ra đỡ lấy cô, hướng lái xe Trịnh nói : " Mau đưa chúng tôi đến phòng cấp cứu".

Vú Ngô đang ngồi trước phòng cấp cứu, sắc mặt trở nên tái nhợt, vừa nhìn thấy cô thì lắp bắp mãi không nói nổi : " Uông tiểu thư, Uông tiên sinh còn đang trong phòng cấp cứu. Y tá nói vừa rồi tim của ngài đã ngừng đập..."

Ngôn Bách Nghiêu cảm thấy thân thể của cô đã muốn sụp đổ xuống, ngã hẳn về phía sau. Anh bước nhanh đến bên cô, giao bé con cho vú, ôm lấy cô : " Thủy mạt, Thủy Mạt ah ---"

Sau khi tỉnh lại thì cô phát hiện mình đang nằm trên giường của bệnh viện. Vú Ngô mắt đã đỏ hoe nhìn cô rồi nói : " Uông tiểu thư, xin cô hãy bớt đau buồn -- Uông tiên sinh, Uông tiên sinh, ngài ấy đã đi rồi ---"

Cô chỉ cảm thấy như có ai dùng búa gõ mạnh vào đầu mình, rồi một trận choáng váng ập tới, toàn bộ thế giới đều trở nên trống rỗng, khẳng định là cô nghe lầm rồi, chỉ là lầm lẫn thôi. Cô bối rối luống cuống cầm lấy tay vú Ngô, không ngừng lắc : " Không đâu vú ah, sẽ không phải thế đâu. Vú Ngô ah -- sẽ không phải là thế đâu ---". Toàn thân cô cảm thấy thực ế ẩm, như bị nhúng sâu dưới nước, cơ thể đã lạnh ngắt, không thể nào cử động được nữa.

Vú Ngô nghẹn ngào nói : " Các bác sĩ nói đã không còn cách nào để cấp cứu được nữa, Ngôn tiên sinh cùng các y tá lúc đó ---". Thật ra thì thời điểm ngài Uông được đưa đến bệnh viện thì tim đã ngừng đập rồi. Chỉ vì bọn họ không chịu buông tha, kiên quyết yêu cầu bệnh viện tiến hành cấp cứu mà thôi.

Cô mờ mịt hỏi : " Tại sao lại có thể như vậy? Tại sao chứ?". Rõ ràng chiều nay cô còn nói chuyện với cha, cha nói muốn nhìn thấy cháu ngoại, cô nói tuần

sau sẽ đưa bé sang gặp ông ngoại. Giọng nói của cha vẫn như trước quấn quanh trong tai cô, âm thanh thật du dương. Không! Chuyện này cô không thể tin được!

Vú Ngô nói : " Ông tiên sinh ngài ấy vẫn thường xuyên uống thuốc nhưng y tá nói ngài ấy làm việc quá độ. Gần đây ngài ấy thật sự bận rất nhiều việc, lái xe Trịnh nói kỳ hạn công trình sắp đến, việc gì Ông tiên sinh cũng đều phải xử lý".

Nước mắt không ngừng chảy trên gương mặt cô, rơi xuống mặt, xuống cằm, hai tay cô ngồi bó gối, chỉ khóc chứ không nói được gì cả. Không có khả năng này! Sẽ không có khả năng này đâu! Cô tuyệt đối tin tưởng cha sẽ không bỏ cô đi nhanh như vậy.

Ngôn Bách Nghiêu vừa đẩy cửa thì nhìn thấy tình cảnh trước mắt. Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng bước đến bên giường của cô, nhẹ nhàng cúi xuống ôm chặt lấy cô. Tin này chắc chắn sẽ để lại một cú shock lớn đối với cô. Cô bây giờ tựa như không có cái gì để bám tựa vào nữa.

Thần thái của cha thật bình an, tựa như cha đang có một giấc ngủ say, chỉ một lát nữa là cha sẽ tỉnh.

" Tiểu Mạt, rời giường để đi nhà trẻ nào con".

" Tiểu Mạt đến đây, cha đưa con đi chơi trong công viên nhé, đi trượt xích đu nào,..."

" Tiểu Mạt, cha nấu món con thích nhất này, món canh cá chua dứa, ăn nhiều một chút vào, để còn lớn nhanh nữa"

" Tiểu Mạt con muốn đến Mỹ học trường nào?"

Cô khẽ run rẩy chạm vào gương mặt gầy gò của cha, mặt cha bây giờ vẫn còn chút hơi ấm, tựa như những gì bác sĩ nói đều là sai cả, cứ như là ông sẽ không bao giờ rời xa cô, tình yêu vô hạn như thế cơ mà...

Nhất định là do cô không ngoan rồi, do cô không nghe lời cha nên cha không muốn bên cạnh cô nữa. Cha ah, về sau Tiểu Mạt nhất định sẽ nghe lời cha, cha đừng đi, hãy về với con được không?

Nhưng là cha vẫn cứ ngủ thật say, từ nay sẽ không còn có thể thấy cha được nữa, sẽ không thể nghe thấy cha gọi tên cô nữa rồi.

Nước mắt cô lại rơi xuống, trước mặt chỉ cảm thấy một mảnh mơ hồ, giống như là lạc bước vào xứ sở sương mù, cái gì cũng đều không nhìn rõ, cái gì cũng không biết. Có người đứng sau ôm lấy lưng cô, cô chỉ biết chậm rãi mà tựa vào người đó, hương thụ chút hơi ấm từ nơi đó.

Cô đang đứng trong phòng khách, nhìn vào bức ảnh chụp của cha một cách thất thần. Mọi chuyện hậu sự của cha đều do anh xử lý tốt đẹp. Giờ phút cô cầm tro cốt của cha trong tay, rốt cuộc cô cũng biết, người yêu thương cô nhất trên đời từ nay đã không còn nữa rồi. Người cung chiều mình cho dù mình có làm gì sai trái, từ nay đã không còn trên cõi đời này nữa rồi.

Vẫn còn nhớ rõ lần từ Mỹ trở về, cha có nói : " Ông tiên sinh có đến tìm con đấy". Trong lời nói của cha có chứa đựng vài phần tò mò. Từ sau lần ngân hàng anh chấp nhận cho công ty cha vay, không hiểu là vô tình hay cố ý mà thỉnh thoảng cha trước mặt cô hay nhắc đến anh. Dù sao cũng nhiều năm lẫn lộn trên thương trường nên cha cũng có điểm nghi ngờ quan hệ giữa cô và anh. Mà việc anh trực tiếp tìm đến cô càng khiến cha không ngừng phỏng đoán.

Chỉ là cô lúc đó không có chịu thừa nhận, cho nên cha cũng không có hỏi thêm nữa, cũng không cố đoán thêm gì nữa. Giờ đây cô thật sự hối hận, hối hận vì đã không nói với cha ai là cha dè của con cô, của cháu ngoại ông. Suốt đời này cô đã không còn cái cơ hội đấy nữa rồi. Nhân sinh là thế sao, nếu biết trước cô chắc chắn sẽ nói với ông, ít nhất ông cũng có thể ra đi thanh thản hơn. Ít nhất thì cũng khiến người đàn ông này nguyện ý gánh vác nghĩa vụ của một người cha.

Mấy ngày nay anh vẫn luôn ở bên cô và con. Cô cảm thấy thực quá mệt mỏi, sau cùng mọi chuyện đều do anh đứng ra thực hiện là chính. Cả chuyện công ty của cha cũng do mình anh thay mặt xử lý. Công ty của cha, cô tự nhận là mình không có năng lực để tiếp nhận, cha cũng chưa từng ép buộc cô phải tiếp nhận nó, chỉ mong sao cô ngày ngày sống đều là vui vẻ.

Anh từ trong phòng bếp bước ra rót cho cô một chén nước ấm, đưa đến trước mặt cô nói : " Uống đi, đem viên thuốc này uống với nước, em sẽ có thể ngủ được một chút". Cô nhìn anh đầy mờ mịt.

Cô đã ngủ một giấc thật dài, không mơ thấy cha, không mơ gì cả. Nếu không phải do tiếng chuông điện thoại phá ngang thì có lẽ cô đã có thể ngủ sâu hơn.

Hoi mở mắt ra, trong phòng vẫn như trước âm u một mảnh. Lúc này đây cô nghe thấy tiếng anh ở ngoài vọng lại, tuy có chút mơ hồ nhưng vẫn có thể biết được : " Thư ký Chung, phiền cậu mang tài liệu đến đây".

Cô trở mình, thấy chiếc gối đã sớm ướt đầm bởi nước mắt của mình, im lặng một hồi lâu rồi mới xuống giường rửa mặt chài đầu.

Cô bước ra phòng bếp thì gặp thấy anh đang nghiêng đầu nghe điện thoại, tay đang đổ nước vào nồi cơm điện, nói : " Phải cho bao nhiêu nước thế? Phần tư bát sao? Có vẻ hơi nhiều thì phải? Vì sao toàn là nước thế này?". Người bên kia không biết trả lời thế nào nhưng dường như anh rất hài lòng : " Vú Vương là lợi hại nhất, được rồi, phần tư nước thì phần tư nước. Ah, còn phải không ngừng khuấy nữa. Được rồi, tôi đã biết rồi".

Cô giờ mới nhớ ra vì bị lễ tang của cha, di Ngô cũng mệt mỏi đến đổ bệnh, cho nên anh tạm thời chuyển đến nhà cô ở.

Trên người anh đang mặc một chiếc sơ mi nhăn nhúm, đầu tóc thì rối bù, hiển nhiên là cũng chẳng kịp mà rửa mặt chải đầu rồi, cô đứng lẳng lặng nhìn anh hồi lâu mới quay về phòng con. Bé con vẫn đang ngủ say, làm một đứa trẻ thật sướng, sẽ không thể biết được sinh từ là chuyện đáng sợ đến mức nào, bé chỉ nghĩ là gần đây ít được gặp ông ngoại mà thôi. Dù sao như vậy cũng vẫn còn tốt, ít nhất bé sẽ ít bị tổn thương hơn. Trách sao mà con người lại cứ muốn làm trẻ con, bởi vì khi ấy sự ngây thơ và thuần khiết vẫn còn tồn tại.

Cô bước đến bên giường của con, khẽ ngồi xuống vuốt ve khuôn mặt xinh xắn của con. Bây giờ cô chỉ còn có con mà thôi, chỉ còn có mỗi mình đứa bé này thôi. Lục Kiều hồi cô đã bao giờ cảm thấy hối hận chưa, tất nhiên là có, cô từng có lúc cảm thấy hối hận, khi vừa sinh đứa bé này ra thời điểm ấy cô cái gì cũng không biết, đứa bé khóc thì cô cũng khóc theo. Bây giờ nghĩ lại may mà thời gian đó còn có Lục Kiều bên cạnh. Tuy rằng cô ấy không tán thành chuyện cô sinh con nhưng sau này lại một mực yêu thương đứa trẻ như con mình. Cuộc sống tha hương nơi đất khách quê người cô chỉ biết dựa vào mỗi một mình Lục Kiều mà thôi, cô ấy là người duy nhất đem lại cho cô cảm thấy ấm áp. Còn bây giờ cô thật sự cảm tạ ông trời đã ban bảo bối này cho cô. Nếu không có đứa bé này thì cô sẽ không muốn tiếp tục nữa.

Cửa bỗng bị đẩy ra, thần sắc anh có chút bối rối, nhìn thấy cô thì lập tức dịu lại. Anh nấu cháo, nhưng thật sự như vừa gây ra 1 thảm họa, là thất bại, vô cùng thất bại, rõ ràng đã làm theo chỉ dẫn rồi mà. Trên bàn ăn giờ có rau, có chân giò hun khói, có đậu hũ nhừ, ba người ngồi vào ăn như một gia đình đích thực. Có lẽ đã bởi vài ngày không ăn gì nên cô ăn rất ngon miệng, được tận hai bát cơm.

Anh cơ hồ không dám tin vào việc này, nhưng cũng cảm thấy rất vui vẻ. Thời điểm Chung thư ký bước vào phòng liền cảm nhận được không khí trong nhà dường như là đã tốt hơn nhiều.

Anh đề nghị thư ký Chung bàn bạc với cô về vài vấn đề quản lý nhân sự của công ty, chỉ cần công ty hàng năm đạt doanh thu theo hợp đồng yêu cầu là tốt rồi. Anh cũng hiểu là cô không có nhiều khả năng, mà cô cũng tự hiểu được năng lực của bản thân, cả ba người đều bàn bạc rồi nhất trí rằng sẽ đăng thông báo tuyển dụng.

Khi trở về Thượng Hải cô lập tức liên hệ với Lục Kiều rồi kể lại mọi chuyện. Nghe được tin cha cô mất, Lâu Lục Kiều tức giận mắng: "Cậu có còn xem mình là chị em tốt nữa không thế? Chuyện lớn như vậy mà giờ là lúc nào rồi cậu mới nói? Uông Thủy Mạt, lần này cậu thật sự quá đáng rồi đấy". Mắng xối xả xong thấy cô dường như muốn khóc thì Lục Kiều mới ngưng được, uống vào 1 ngụm cà phê, thật muốn về sau không còn quan tâm đến cô nữa mà. Thủy Mạt ngồi một chỗ vụng trộm nhìn theo bạn, dường như cô ấy vẫn còn rất tức giận.

Lúc này ở bàn bên cạnh có một đôi trai gái đi tới, hai người họ thực xinh đẹp, nhìn rất xứng đôi vừa lứa. Lâu Lục Kiều cũng vừa vặn quay đầu sang, ánh mắt lơ đãng nhìn qua, đột nhiên chính lại tư thế của mình. Uông Thủy Mạt có điểm ngạc nhiên, nhìn kỹ lại hai người bọn họ, chợt phát hiện ra người phụ nữ này chính là mẹ của bạn học con mình. Bạn học của bé con thực đáng yêu, tên là Trương Cẩm, cái tên này nghe rất đặc biệt nên dễ dàng khắc sâu vào đầu cô.

Hai người kia đã bước xuống dưới lầu, không hề phát hiện ra cô đang ngồi đây. Uông Thủy Mạt đẩy đẩy cánh tay sang phía Lục Kiều nói: "Họ đi rồi". Lúc này Lục Kiều mới ngẩng đầu lên, hướng cô "Hừ" một tiếng, tỏ vẻ ta đây còn tức giận lắm.

Uông Thủy Mạt vội vàng xin tha thứ nói: "Lần này là mình sai, là mình không tốt --- thật sự lúc ấy mình bối rối đến mức không biết một cái gì cả ---", lời vừa dứt cô lại nghẹn ngào. Lâu Lục Kiều thở dài, đưa khăn giấy cho cô, ôn nhu nói: "Đừng khóc nữa, sinh từ là chuyện bình thường, chúng ta đều không có cách nào cả".

Lời còn chưa nói xong thì thấy mẹ của tiểu Trương Cẩm đã bước lên lầu, hướng các cô mà đến. Lâu Lục Kiều chậm rãi đứng lên, có chút xấu hổ nói: "Chị dâu ---". Uông Thủy Mạt một bên kinh hãi, cô không thể tưởng tượng được người này chính là chị dâu của Lục Kiều. Nhưng người đàn ông vừa rồi thì đầu phải là anh trai Lục Kiều?

Lục Kiều đứng dậy, cùng chị dâu đi tới một góc, hai người trao đổi vài câu rồi mới quay về. Lúc trở về gương mặt Lục Kiều khá buồn bã nói: "Thế giới này rộng lớn như thế, ai chẳng có khó khăn riêng của mình. Nhà mình cũng vậy thôi".

Thủy Mạt biết chuyện năm đó của Lục Kiều và Tần Mộ Thiên đã gây náo loạn đến mức nào tới gia đình, chỉ biết khuyên nhủ: "Lục Kiều, hãy trở về với gia đình đi. Đất trời rộng lớn nhưng chẳng ai thương mình bằng cha mẹ đâu. Hai bác vì muốn tốt cho cậu nên mới thế".

Lục Kiều hướng mắt ra phía ngoài, chợt nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình, cười khổ nói: "Thủy Mạt cậu có biết không? Mấy năm nay mình cũng đã từng nghĩ sẽ quay trở về, nhưng mình thật không còn mặt mũi nào. Năm đó mình quật cường bao nhiêu, cho dù có cắt đứt quan hệ cha con thì vẫn sẽ không ở cùng với bọn họ. Kết quả thì sao chứ? Mình với anh ta chỉ mới ở chung một thời gian ngắn ngủi đã liền quay sang phản bội mình. Mặt mũi đâu để có thể quay trở về? Mình không có con, chỉ có mỗi bản thân để chăm sóc chiếu cố. Giờ chỉ biết nghĩ về những gì cha mẹ đã nói, mọi chuyện đều đúng cả. Cho nên từ đây về sau mình không có cách nào để trở về cả".

Đây là lần đầu tiên Lục Kiều kể cho cô chuyện năm xưa. Thật sự không thể tưởng tượng rằng Tần Mộ Thiên lại là kẻ phản bội. Trách không được vì sao nhiều năm như vậy rồi mà Lục Kiều chỉ nghe thấy tên anh ta liền lập tức trốn tránh.

Cô không biết dùng cách nào để an ủi Lục Kiều, chỉ biết nói: "Lục Kiều, mình đã từng đọc được một câu thế này: Cha mẹ nuôi con nhưng không hề mong báo đáp. Cậu làm gì thì cũng đừng để mình phải hối hận". Lục Kiều nghe xong cảm thấy thực chấn động, nhưng cô ấy không nói gì cả.

"Cậu có biết không, khi còn sống cha cũng từng hỏi mình cha đẻ của đứa bé là ai? Mình lúc đấy không chịu nói, nhưng nếu cuộc đời cho thêm một cơ hội thì mình sẽ nói với ông, cha đẻ của bé chính là Ngón Bạch Nghiêu. Mọi chuyện mình sẽ nói hết với cha, sẽ không để ông ra đi mà không biết cha đẻ của cháu ngoại mình là người thế nào cả?".

Cô đưa tay ôm lấy bạn mình nói: "Cậu còn cơ hội mà, đừng để bản thân mình sau này phải hối hận. Lục Kiều trên thế giới này chỉ cha mẹ là quan tâm thật sự đến cậu mà thôi. Hãy đối diện với quá khứ, hãy mở lòng mình ra. Những người khác sẽ không bao giờ có thể thay thế cha mẹ cả".

Lâu Lục Kiều rơi vào trầm mặc, mãi một lúc sau mới gạt đầu. Sau quay sang hỏi : " Thủy Mạt, nếu về sau Ngôn Bách Nghiêu đem cha cậu ra uy hiếp thì cậu tính sao?".

Cô im lặng lắc đầu, nói : " Mình không biết. Thật sự là không biết --- Anh ấy độc tài như thế, rõ ràng là mình muốn thoát khỏi nhưng ngày đó nhận văn bản từ bỏ quyền nuôi con của anh ấy, lòng mình ---", cô đem tay áp lên ngực, thấp giọng nói : " Lục Kiều, nơi này của mình --- thấy đau lắm ".

Lục Kiều chỉ im lặng mà nắm chặt tay cô, tựa như muốn an ủi.

Lục Kiều thở dài, nói kín đáo : " Tuổi trẻ chúng ta ai mà chẳng tin vào tình yêu tốt đẹp, cũng luôn nghĩ đến cảnh một ngày nào đó sẽ có hoàng tử bạch mã đến đưa mình đi. Khi mình vui vẻ thì anh ấy cũng vui vẻ, khi mình buồn thì anh ấy sẽ ở bên ôn nhu lau nước mắt cho mình. Anh ấy sẽ cảm thấy trên đời này chỉ có mình là duy nhất mà thôi, không ai có thể thay đổi được, rồi sau đó là cảnh về một cuộc sống mới đầy hạnh phúc ---".

Đúng vậy, tuổi trẻ chính là thế đấy. Giống như trong phim " Sư tử Hà Đông nhà tôi", Trương Bách Chi có một đoạn lời thoại thực kinh điển, tựa như nói ra giấc mơ của tất cả mọi cô gái trên đời này : " Chỉ cho phép anh yêu em, cưng chiều em, không được lừa dối em, mỗi ngày đều phải đáp ứng làm một việc cho em, giảng mỗi câu đều phải nhiệt tình, không được ăn hiếp em, không được bắt nạt, luôn phải tin vào em. Người khác bắt nạt em thì anh phải tìm đến em đầu tiên. Em vui vẻ thì anh cũng vui vẻ, em không vui thì anh sẽ dỗ dành em. Vĩnh viễn cảm thấy em là người xinh đẹp nhất trên đời, trong giấc mơ cũng phải mơ thấy em, trong lòng chỉ nghĩ đến em".

" Nhưng về sau mình mới hiểu, chuyện cô tích thì không thể nào có được ngoài đời. Đúng không? Phải trải qua tổn thương thì mới có thể hiểu được, thế giới này làm gì tồn tại những chuyện như thế. Cho nên Thủy Mạt ah, nếu có thể tha thứ cho nhau thì sao cậu không thử làm một lần? Có lẽ bầu trời rộng lớn thế này về sau có thể tìm thấy người khác, nhưng các cậu thì khác, các cậu còn có 1 đứa con chung với nhau nữa mà?".

Im lặng một chút chột điện thoại của cô vang lên, ấn nút nghe thì thấy âm thanh ôn nhu ở đầu bên truyền tới : " Xin hỏi có phải là Uông tiểu thư không?". Cô gạt đầu đáp.

" Uông tiểu thư, tôi là nhân viên của phòng đối ngoại, chúng tôi gọi điện đến muốn thông báo một việc, thời gian trước tiểu thư có rút trúng thưởng 2 vé dự tiệc rượu ở Hawaii trên du thuyền sang trọng. Nếu thời gian tôi sắp xếp được chút thời gian thì xin hãy thông báo lại cho bên tôi -- đương nhiên là nếu tiểu thư muốn đổi địa điểm cũng được".

Cô kỳ thật đã sớm quên chuyện này, giờ đành nói : " Máy ngày nữa tôi sẽ gọi điện lại, cảm ơn". Lâu Lục Kiều một bên cổ vũ cô nói : " Hãy đi đi, đem mọi buồn phiền quên hết trong chuyến đi này đi. Đừng lo lắng đến bé con, mình sẽ chăm sóc thật tốt mà".

Cô cũng không còn là trẻ con, tự nhiên biết những chuyện này sẽ chẳng phải là ngẫu nhiên, tất cả đều là do được sắp xếp trước.

Cả việc anh đưa cô đến bệnh viện tuy nói rằng là khám bệnh cho anh nhưng thật ra thì đã sớm an bài trước mọi chuyện, cả cuộc điện thoại này nữa, tất cả đều vì cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Cô đi đến một dòng suối, có lẽ đây là nơi gần nhất với Thiên đường thì phải, cảnh vật xung quanh thật khiến con người ta cảm thấy choáng ngợp, thiên nhiên tươi đẹp với hoa cỏ cây cối xanh tươi, không khí cũng thật yên tĩnh thâm sâu, dường như trần thế ồn ào xô bỏ không thể chạm nổi đến nơi đây. Những con cá nhiệt đới màu sắc sinh động khẽ bơi lội dưới dòng suối trong mát, Uông Thủy Mạt từ từ cảm nhận bầu không khí ở đây, cảnh vật và không khí này thật sự khiến tâm trạng nặng nề u sầu mấy ngày gần đây của cô dịu xuống nhiều phần. Có lẽ cô cũng nên thả lỏng cơ thể, thả lỏng suy nghĩ của chính mình một chút.

Cô dành nửa ngày đi dạo trên bãi cát, xung quanh có những tốp túm năm tụm ba lại nằm phơi nắng rất thoải mái.

Không biết là có phải là do hưng phấn không mà cô định cởi hẳn chiếc áo khoác ngoài màu trắng rộng thùng thình của mình ra, bên trong đang mặc một bộ bikini được Lục Kiều tài trợ, cô nghĩ dù sao nơi này cũng không biết ai cả, không sợ sẽ nhìn thấy người quen.

Bỗng nhiên ở đằng sau một giọng nói đầy quen thuộc vọng lại tới theo tiếng gió biển mang theo vài phần uy hiếp : " Uông Thủy Mạt, em dám cởi ra sao?".

Cô quay mạnh đầu lại, chỉ thấy giờ phút này anh đang khoanh hai tay vào nhau, đứng ngay đằng sau cô. Ngơ ngác nhìn anh, không thể nghĩ rằng tại sao giờ này anh lại có thể xuất hiện ở đây, gương mặt cô chột ửng hồng vì ánh nắng, nói lắp bắp : " Anh ... Anh. ...", cứ thế mãi mà không thể nói nên lời.

Anh vì sao mà biết cô đang ở đây? Cô nhớ là mình không hề nói với ai, kể cả Lục Kiều. Vài giây sau, cô đã có thể phản ứng bình thường liền giật dỗi nói : " Anh lại phải người đi điều tra sao?". Thật là không có cách nào có thể cứu vớt được nữa rồi, anh cứ luôn như vậy.

Anh đứng yên theo dõi cô mà không nói lời nào lại càng làm cô thấy tức giận, xoay người bước đi luôn. Cô lập tức bước nhanh hơn, rồi lại nhanh hơn,

cuối cùng biến thành chạy từ lúc nào không hay, nhưng anh vẫn có thể theo sát ngay đằng sau.

Cô làm sao mà có thể nhanh nhẹn hơn được anh chứ? Ước chừng có vài phút là cô đã bị anh tóm lại, nói vội : " Anh không hề đưa người đi điều tra em mà". Vậy thì sao lại biết chứ? Vì sao anh biết cô đang ở đây? Cô giãy dụa mãnh liệt trong sự khống chế của anh.

Thanh âm của anh lúc này thật mềm mại, nói nhỏ chỉ đủ 2 người nghe : " Em đã từng nói mà, em không nhớ sao? Nếu có một ngày em lưu lạc thì đây sẽ là nơi em tìm đến đầu tiên".

Cô làm sao mà quên được chứ? Năm ấy khi hai người bên nhau, có một ngày cô vô tình vào một diễn đàn về du lịch, nhìn thấy người ta giới thiệu về cảnh sắc nơi đây thật say mê lòng người, liền ôm thất lưng anh làm nũng : " Về sau chúng ta nếu lưu lạc thì hãy đến nơi này đầu tiên anh nhé!".

Lúc đấy anh lại coi thường lời cô nói, quay người gõ lên trán cô, nói : " Là đi du lịch chứ lưu lạc cái gì mà lưu lạc. Muốn đi thì về sau anh sẽ đưa em đi, đừng có mà nói là lưu lạc này nọ". Cô lại càng dùng sức siết chặt lấy vòng eo của anh, cười thật tươi, anh thật ngốc lại không hề biết nơi đây là thánh địa cho những cặp đôi hưởng tuần trăng mật!

Nơi này cảnh vật vẫn y hệt như trong những bức ảnh năm đó cô nhìn thấy, nhưng cô lại không cùng đến với anh -- hoàn cảnh này thật giống với câu nói Cảnh như xưa người cũ đâu rồi?

Anh đem cô ôm chặt vào lòng nói : " Bé yêu ah, em đã nói rồi mà, không nhớ sao?". Cô im lặng chôn mặt trong ngực anh, để cho từng giọt lệ rơi xuống ướt đầm nơi đó.

Giọng của anh trầm thấp vang lên : " Em đã nói, nói rằng sau này sẽ là vợ anh. Nếu có cô gái nào dám tranh giành thì chẳng phải em sẽ muốn liều mạng với người ta sao? Em còn nói về sau sẽ sinh hai đứa con nữa cơ mà -- rõ ràng đều là em nói ra. Vì sao bây giờ em lại không chịu thực hiện những lời đã hứa?".

Thì ra anh còn nhớ, tất cả những gì cô từng nói anh đều nhớ cả!

Cô đột nhiên vùng ra, dùng hết sức đẩy anh ra, rời khỏi vòng tay quen thuộc ấy nói : " Nhưng anh đã quên rồi sao? Là anh không cần em, lúc trước chính anh không cần em- ". Anh không nói gì với cô cả, chỉ nhìn cô một mực muốn thoát khỏi vòng tay của mình.

Cô không quay đầu lại, xoay lưng về phía anh, nói : " Là anh buông tay trước, em đã từng yêu anh đến như thế, nhưng còn anh thì sao? Anh biết rõ em nói chia tay chỉ vì giận dỗi -- nhưng anh thì sao?"

Anh rơi vào trầm mặc, thật lâu sau mới cúi đầu nói : " Em muốn anh làm thế nào thì mới bù đắp được sai lầm năm ấy? Em nói đi, nói anh phải làm sao bây giờ?".

Cô chỉ im lặng, chỉ im lặng mà thôi. Anh rút cuộc cũng hiểu, vĩnh viễn trong lòng cô có một bức tường mà anh không thể nào vượt qua nổi. Cho nên dù anh có làm gì, có bù đắp ra sao thì thời gian cũng không thể nào quay ngược lại được.

" Em muốn anh làm thế nào? Muốn anh làm gì thì em mới có thể tha thứ cho anh? Em hãy nói đi, nói cho anh biết --".

Âm điệu của anh cứ không ngừng lặp lại như vậy. Cô ngẩn ngơ hồi lâu rồi thật chậm chạp xoay người lại. Hai tay cô che kín gương mặt, nhưng vẫn có thể thấy từng dòng nước mắt đang chảy xuống dưới --

" Em đã muốn quên anh rất nhiều lần nhưng -- Cho dù anh từng quan hệ với người khác, cho dù anh từng phản bội em, nhưng tại sao em vẫn không thể nào quên được anh? Từng có lúc nghĩ rằng mình đã làm được, nhưng cuối cùng thì sao? Em vẫn không thể nào..."

" Em nghĩ anh dùng bé con, dùng cha uy hiếp em là để làm gì? Chẳng phải là vì -- anh muốn em, bởi vì anh -- vì anh --", anh phải tạm dừng, cuối cùng thì anh cũng đem cái bí mật sâu thẳm trong đáy lòng mình nói ra.

" Bởi vì anh yêu em, Ưông Thủy Mạt. Bởi vì anh luôn yêu em, chưa từng một phút nào quên được em cả".

" Em muốn anh phải làm sao đây? Làm sao thì em mới tha thứ cho anh..?"

""

Không gian chợt trở nên yên lặng, xung quanh không còn chút tiếng động nào nữa. Cô đang ở trong vòng tay của anh, để mặc cho gió biển vờn trên gương mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ban Đầu Tình Yêu Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.